

Nhật Ký Trên Tường

Contents

Nhật Ký Trên Tường	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	68
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	79
30. Chương 30	82
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	100
37. Chương 37	103
38. Chương 38	105
39. Chương 39	108
40. Chương 40	111
41. Chương 41	113

42. Chương 42	116
43. Chương 43	119
44. Chương 44	122
45. Chương 45	124
46. Chương 46	127
47. Chương 47	130
48. Chương 48	132
49. Chương 49	133
50. Chương 50	136

Nhật Ký Trên Tường

Giới thiệu

Bữa tiệc bắt đầu được gần 15', khách cũng đã đông hơn lúc nãy. Hôm nay là tiệc ra mắt sản phẩm mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tren-tuong>

1. Chương 1

Bữa tiệc bắt đầu được gần 15', khách cũng đã đông hơn lúc nãy. Hôm nay là tiệc ra mắt sản phẩm mới của công ty Sun&Moon. Công Thành vẫn đứng đó, tay nhẹ nâng ly rượu vang, thỉnh thoảng đưa làm thứ chất lỏng sóng sánh. Anh đã đứng đó rất lâu. Trong bóng tối, người ta khó nhận ra anh, nếu không thì thiếu gì cơ hội để mấy ông bạn già đến bắt tay làm ăn. Có ai mà lại không muốn kết giao với giám đốc công ty thương mại đứng đầu nước cơ chứ, thậm chí họ còn kêu cả con cháu đến kết thân. Chính vì chán ghét kiểu nói chuyện giả tạo của họ nên bản thân anh thích đứng đây hơn là ra ngoài kia. Mục đích của anh đến đây chỉ để gặp mặt đối thủ của mình: Nguyễn Gia Kiệt - người vừa giật lấy hợp đồng sản phẩm từ công ty anh và để tổ chức buổi tiệc ngày hôm nay. Tuy mang tiếng là công ty đứng đầu nước nhưng nhiều người bàn tán rằng hắn có hơn anh và cơ hội cướp mất vị trí của anh rất cao. Ánh mắt anh nguy hiểm, lạnh lẽo quét qua sân khấu, nơi vị giám đốc “tài giỏi” đang chuẩn bị cất lời:

- “Kính chào quý vị khách quý đã bỏ chút thời gian quý báu để dự buổi tiệc nhỏ của công ty của chúng tôi nhân dịp nhận được hợp đồng mới vô cùng quan trọng. Đặc biệt hơn, thật vinh dự cho chúng tôi hơn khi có giám đốc trẻ tuổi Trần Công Thành đây đến tham dự cùng, sau này chúng ta hãy nói chuyện thường xuyên hơn nhé. Còn hôm nay mong các vị cứ tự nhiên, chúc mọi người có một buổi tối vui vẻ. Xin chân thành cảm ơn”

Dứt lời, tiếng vỗ tay vang lên. Hắn ta tự tin nở nụ cười nửa miệng thâm hiểm thường ngày. Nhưng đó lại là ánh sáng mặt trời ấy cô tiểu thư muốn cướp đi hắn cũng như cái công ty Sun&Moon. Mọi người bắt đầu bàn tán, soi ánh mắt về phía anh, ngưỡng mộ có, độc chiếm có. Anh thật không ngờ tên đó lại chơi trò này. Hắn bước xuống sân khấu, tiến về phía anh. Đang đi, anh nhận ra ánh mắt hắn dừng lại trên người cô gái đang pha cocktail. Đôi chân mày tự tin hơn nhướn lại nhưng rồi những bước chân vẫn tiếp tục. Chắc hẳn

mối quan hệ này không hề tầm thường, vì trước giờ hẳn chưa từng để trong mắt bất kỳ cô gái nào, ngay cả ghét hẳn cũng xem như không xứng. “Xem ra có trò hay để chơi rồi..” - Anh thầm nghĩ, khóe môi nhếch lên

- Chào anh, giám đốc Công Thành - hẳn đưa tay ra trước mặt anh
- Anh có khái niệm chào tôi từ khi nào vậy? - vẫn phong thái đó, người anh không hề di chuyển
- Sao lại thế được? Dù sao chúng ta cũng được xem như đồng nghiệp
- Đồng nghiệp? Tôi còn tưởng từ đó không có trong từ điển của mình cơ đấy
- Có thể gọi là bạn, nếu không anh cũng không đến đây ủng hộ chúng tôi
- Sai rồi, tôi không đến vì anh, mà là vì cô ấy - vừa nói anh vừa dùng tay cầm ly rượu chỉ về phía cô gái pha cocktail ban nãy, nét ngạo nghễ vẫn không có dấu hiệu suy giảm

Theo hướng tay anh, hẳn lướt mắt về phía cô. Đôi chân mày nhũn lại, nhưng rồi lại giãn ra, nét mặt bình thản hơn. Rồi đột nhiên hẳn phá lên cười. Mọi người bắt đầu quay lại nhìn, ngạc nhiên tột độ vì xưa giờ chưa thấy anh chàng giám đốc này cười lớn như vậy. Thông thường anh chỉ cười mỉm với đối tác. Nay họ càng tò mò hơn về lí do khiến hẳn cười

- Giám đốc Công Thành à, anh có nhầm lẫn không vậy? Cô gái đó sao? một người tài giỏi, lịch lãm như anh xung quanh có biết bao nhiêu cô gái đẹp, giàu có hay chí ít ở đây cũng có các tiểu thư kiều diễm mà anh lại để ý đến một người ngay cả cỏ dại cũng thua kém sao? Có phải anh làm việc nhiều nên đầu óc cũng có vấn đề rồi không?

Mấy cô gái đứng đó nghe vị giám đốc này khen, có chút hãnh diện, một số ưỡn ngực xem như đó là chuyện hiển nhiên, một số cười mỉm vì thẹn thùng. Nhưng khi nghe đến về sau thì ai nấy đều sững sờ, liếc mắt về cô gái mà hẳn đang nói rồi bàn tán, chê bai, soi xét, đánh giá như sắp đem cô đi đấu giá. Nghe hẳn nói vậy, anh không khó xử, thậm chí còn cười mỉm:

- Xem ra có điều anh chưa biết rồi, tôi chưa giờ chưa chỉ xài hàng độc. Thứ người ta đã dùng, tôi tuyệt không để mắt tới

Câu nói vừa thốt ra, ai nấy đều nín bật. Đương nhiên ai cũng hiểu hàm ý của nó. Mấy ông khách cũng đưa mắt nhìn con gái mình hoài nghi. Còn mấy cô gái đó thì mặt cúi gằm. Ăn mặc thiếu vải như vậy, lại còn trang điểm không thể nhạt hơn, ai đảm bảo họ còn biết đến hai từ “trong trắng” chứ. Ai cũng hiểu nhưng không thể thốt nên lời, còn chưa đủ mất mặt sao

- Anh nói vậy nghĩa là sao? Đâu thể vợ đưa cả nắm cơ chứ, hơn nữa anh cũng chưa chắc cô gái kia có gì đặc sắc hơn những người khác
- Người tôi đã chấm còn để anh ở đây soi xét sao? Từ khi nào tôi và anh trở nên thân thiết đến vậy?

Không để hẳn mở miệng nói tiếp. Anh quay mặt đi, trực tiếp cắt đứt cuộc trò chuyện vô nghĩa này, tiến về phía cô gái đang say sưa pha chế, tai nghe headphone, lập tức lôi tôi đi trước con mắt bàng hoàng mọi người. Đến khi ra khỏi phòng tiệc, anh mới bỏ tay tôi ra, còn trong khi Gia Hân tôi còn chưa thoát khỏi phút ngỡ ngàng thì anh đã lên tiếng:

- Làm việc ở đây?

Tôi gật đầu. Thật ra cũng không hẳn, tôi chỉ làm động tác đưa lên đưa xuống cái đầu. Còn câu hỏi thì cứ ù ù bên tai. Lần đầu tiên tôi bắt gặp ánh mắt còn lạnh hơn anh tôi, khuôn mặt không gọi là hoàn hảo nhưng chắc chắn không xấu. Chỉ cần phong thái cao ngạo phong lưu này thôi, đảm bảo đám con gái cũng phục sát đất. Bản thân là một người bình tĩnh nên tôi cũng chưa tính toán nhiều khi anh ta lôi mình ra đây. Để xem anh ta ăn nói thế nào

- Cô có quan hệ gì với Gia Kiệt?

Sao lại có Gia Kiệt ở đây? Không lẽ bị phát hiện nhanh đến vậy? Nhìn anh ta cũng đâu bặm trợn đến mức gọi là vệ sĩ của anh tôi để đi lôi tôi đi như những lần trước, trừ bộ vest đen anh đang mặc. Hơn nữa nếu đã biết, chắc sẽ không hỏi câu này. Rốt cuộc anh là ai? Nhận ra mình đã để anh ta chờ quá lâu, tôi lắc đầu

- Vậy sao? Lúc này anh ấy nói cô hãy đợi anh ấy ở trong phòng...

Anh bỏ lưng câu nói. Tôi ngạc nhiên tột độ. Không ngăn được mình thốt lên:

- Hai muốn gặp tôi sao?

Khi câu nói vừa thốt ra, tôi lập tức nín thin. Không phải, nếu muốn gặp tôi đâu khó, chỉ cần thuê vệ sĩ đưa tôi đi như thường là được thôi, đây là phong cách gặp mặt mới sao? Tôi chưa bao giờ gặp. Nhận ra tôi đang bất động, anh tiếp tục lên tiếng

- Thì ra là anh em ruột

Nhận ra câu nói này, tôi đã biết mình mắc bẫy. Nếu Hai biết, anh ấy chắc sẽ giết tôi mất. Từ khi mới biết nhớ, điều đầu tiên tôi nhớ sau khi biết cách nói ba, mẹ là “tuyệt đối không được nhận hay cho người khác biết tôi là em của Nguyễn Gia Kiệt”. Không biết ai đặt ra cái luật lệ kì quái đó, tuy anh hơn tôi tới gần 1 giáp. Duy có một lần tôi bị đánh đến thân tàn ma dại thì ba mẹ mới xin tôi hãy giữ mồm giữ miệng. Phải! Hai đã đánh tôi. Không biết tại sao khi bạn bè anh ấy biết đến sự có mặt của tôi, anh lại hành hạ tôi đến vậy mặc cho tôi cầu xin khóc lóc thảm thiết và tôi chỉ mới 10 tuổi. Từ đó tôi không hé môi nữa lời, rất ít nói chuyện. Đơn giản, càng nói càng sai. Hôm nay lại không may phạm phải sai lầm này một lần nữa. Tôi như người sắp chết. Không thấy tôi lên tiếng, anh thấy tôi không lên tiếng cũng mặc kệ, quay lưng đi

- Phan Công Thành, nếu cần tiền lương

“Phan Công Thành”, tôi khẳng định lại trong đầu để chắc chắn mình không nghe nhầm. Nếu không phải trùng tên thì có mặt ở đây chỉ có 1: Phan Công Thành - giám đốc công ty thương mại hùng hậu Thiên Phước. Thôi chết! Đó không phải là kẻ thù không đội trời chung với anh Hai sao? Nếu anh ta biết được... Tôi không dám tưởng tượng những điều sẽ xảy ra. Nhưng mà khoan!! Tiền lương sao? Thì ra anh ta lo chuyện đó, anh ta tưởng mình là ai chứ, nhưng chắc là không cần nữa đâu. Ai còn đủ can đảm để nhìn lại gương mặt lạnh lùng khi đưa xấp tiền đối với anh ta là tiền xu còn với tôi là cả tấm chi phiếu chứ. Anh ta tưởng xin vào đây dễ lắm sao, còn phải qua mặt anh Hai nữa mà. Tôi thở dài, buồn tủi cho số phận của mình. Đi về phòng để xưng tội với Hai.

Sau khi tạo một chấn động lớn trong phòng tiệc. Anh ta quay lại bữa tiệc như chưa có chuyện gì xảy ra. Ai cũng tránh đường sợ anh ta lại hé môi chuyện gì nữa thì coi như xong. Mấy ông lớn cũng ghét tài miệng đó của anh. Tối trước mặt Gia Kiệt đang say sưa tiếp khách, anh tự nhiên giật lấy ly rượu trên tay hắn, uống một hơi cạn rồi thì thâm vào tai hắn “Em gái xinh đấy” rồi bỏ đi. Lại một lần nữa hắn làm rung động căn phòng và hơn cả thế, nhìn nét mặt của Gia Kiệt biến sắc rõ nét. “Sao hắn lại biết?”, câu hỏi cứ văng vẳng trong đầu hắn. Tất nhiên hắn biết cô em gái “quý hóa” của hắn đã tiết lộ, nhưng hắn không ngờ người biết lại là anh. Bao năm nay đây cô em gái của mình sang Mỹ, chặn hết mọi thông tin và hủy toàn bộ thông tin liên quan đến Nguyễn Gia Hân trong hồ sơ và những người có thể biết mối quan hệ này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

2. Chương 2

Công Thành hiện ngang lái xe về nhà. Trên đường đi anh không khỏi thắc mắc? Tại sao cô ta là em của một giám đốc lớn như vậy lại đi làm thêm, hơn nữa còn làm ở đó, không sợ bị người ta phát hiện ra sao? Hơn nữa bọn họ nhìn qua cũng chẳng ai nghĩ là bà con chứ đứng nói là anh em. Gia cảnh, nét mặt, tính cách cũng chênh nhau bội phần. Cho xe vào gara, anh bước vào ngôi nhà lạnh lẽo thường ngày. Căn nhà lớn nhưng chỉ có 3 người giúp việc, bọn họ sắc mặt trước sau không biến đổi, nghiêm túc. Thật đúng chủ nào tớ này. Rút điện thoại ra, anh chỉ gọi 1 cuộc cho Tiến:

- Em gái Nguyễn Gia Kiệt

Ngắn gọn, xúc tích nhưng ở đầu dây bên kia có thể hiểu được. Tắt máy, anh quăng nó lên giường rồi đi vào phòng tắm. Tiến khẽ thở dài, lần nào cũng vậy. Thân là Hoàng Nhất Tiến - phó giám đốc kiêm thẳng bạn

thân của anh nhưng cũng chỉ cậy được miệng anh vài chữ. Nhưng theo anh nhớ thì Nguyễn Gia Kiệt làm gì có em gái nào?

Ngồi trong phòng mà lòng cô cứ thấp thỏm không yên. Đến khi cánh cửa bật mở, Gia Kiệt nhìn thấy cô, một chút ngạc nhiên len lỏi trong mắt hần nhưng nhanh chóng biến mất, mặt hần đành lại, nhanh chóng tiến lại gần cô và ban cho cô một cái tát đau rất “CHÁT!”. Âm thanh vang dội trong căn phòng. Cô không lên tiếng giải thích, cũng không khóc. Hần thấy vậy càng tức

- Cô giỏi lắm

- Em...xin lỗi...

- Cô còn muốn làm mất mặt tôi đến khi nào

- Em...chưa từng làm anh mất mặt

- Cút đi, đừng xuất hiện ở nơi có tôi, sau này nếu chuyện phát tán, tôi sẽ tìm cô đền mạng - mắt anh nổi gân đỏ trông rất đáng sợ. Thật sự cô đáng ghét đến vậy sao?

- Em biết rồi. Hai... - cô ngập ngừng e ngại

- Sau này cũng đừng gọi tôi là anh hai

- Anh hãy về thăm ba mẹ một lần được không? Họ rất nhớ anh

- Là tại ông già thôi, tại sao ông ta lại có đứa con hoang như cô chứ? Đáng lẽ gia đình tôi rất hạnh phúc, tại sao lại có cô. Chính vì sự có mặt của cô mà ông ngoại đã tịch thu hết tài sản và chỉ để lại mỗi cái chi nhánh nhỏ bé này sao? Chính tôi...đã tách nó ra khỏi tập đoàn của ông mà phát triển nó để được như ngày hôm nay - Gia Kiệt nổi giận thật sự, hần mắng cô thậm tệ mặc cho nước mắt cô đã chảy từ lúc nào

- Em...xin lỗi - Ngoài xin lỗi ra cô cũng không biết nói gì hơn, anh cô nói đúng

- Lại xin lỗi...Cô ở Mỹ nhiều quá nên vốn từ ngữ bị cạn kiệt à? Tiền tôi không cho cô nên cô đến đóng vở kịch “anh em tốt” sao? Tôi thấy cô nên biến mất đi thì hơn

- Em...chỉ nói với anh như vậy thôi, còn hậu quả sau này đương nhiên em sẽ chịu, em về trước đây....

Nói rồi cô vụt nhanh ra khỏi phòng như sợ sẽ nghe thêm những lời nặng nề của Gia Kiệt. Không biết đây là lần thứ mấy hần mắng cô, lần này thật sự rất nặng. Cô không ghét anh mình. Cô thương anh lắm, cho nên cô mới chịu sang Mỹ 7 năm trời, xa cha mẹ, quê hương, bạn bè, cô cũng chẳng vui nổi. Nhưng cứ nghĩ đến anh là cô lại thấy mình sung sướng hần, nghĩ đến sự cố gắng không ngừng vì tương lai, cô thấy mình cũng nên có ước mơ. Cô muốn trở thành biên kịch, nhưng với vốn tiền và hoàn cảnh hiện nay, đó là điều bất khả thi. Lững thững đi về phòng trọ mới thuê được vài tuần nay. Cô mất đi công việc đó rồi, tuy cũng tiếc nhưng đành chịu. Cuộc sống của cô vẫn tiếp tục, hằng ngày cô vẫn ăn uống, làm thêm và thăm cha mẹ đều đặn. Cha mẹ vẫn sống tốt, tuy nhiên sức khỏe cũng ngày càng yếu mà tiền nông thì không đủ. Đương nhiên Gia Kiệt vẫn lạnh như đá tảng, không bao giờ gửi tiền về lấy nữa xu. Tất nhiên, hần không về thăm thì làm sao biết họ sống thế nào, nếu cô mở miệng xin tiền cho dù với bất cứ lí do gì cũng cũng trở thành “tiền riêng” của cô.

Hôm nay trời se lạnh, sắp sang đông rồi. Mưa bay lấm tẩm vào mặt. Khoác chiếc áo len mỏng, tôi chạy vào quán cafe nhỏ trú mưa. Tên quán rất hay “ngôi nhà nhỏ”, bước vào trong không khí thật ấm áp, nhiều món đồ handmade trưng bày đẹp mắt và yên tĩnh, khác xa bên ngoài. Gia Hân rất hay đến đây, cô thích cafe ở đây, phong cách trang trí và cả cô bạn của mình

- Đây cô gái xinh đẹp, uống gì mình lấy - Thảo My tinh nghịch huých tay cô, cô bất giác mỉm cười

- Cacao nóng đi

- Ok

Ly cacao được đem ra. Thời tiết này mà có ly cacao nóng ngút hương thì còn gì bằng. Cô lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài, My bận phục vụ nên cứ loay hoay mãi, có lẽ hôm nay đông khách vì đến mùa lạnh. Cánh cửa bật mở, tiếng chuông leng keng vang lên. Không khí trong quán hơi thay đổi, có lẽ vì anh

ta hơi to ột chút, phần vì khí chất tỏa ra khác người thường làm họ có một phần nhún nhường mặc cho vẻ đẹp lãng tử đó. Anh tiến thẳng về phía chiếc bàn trong góc, tự nhiên kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô. Cô mặt mỗi ngược mắt lên nhìn xem tên nào lại bất lịch sự đến vậy thì chạm phải ánh mắt của anh. Mắt anh không xanh như người nước ngoài, một màu đen láy nhưng nhìn rất hút và cô đơn. Đã 2 tuần kể từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó, bây giờ mới nhìn kĩ một chút nhưng tiếng nói của My vang lên làm cô bừng tỉnh:

- Anh dùng gì ạ?

- Café đen

- Có ngay

Không khí lại trở về sự bình yên vốn có. Không ai lên tiếng. Tiếng tin nhắn của cô vang lên

“người quen à?” - gửi từ “Thảo My”, cô ngược lên nhìn nhỏ bạn đang cười tủm tỉm, rồi lại nhìn qua gương mặt tỉnh như hồ nước của tên trước mặt

“không” - cô đáp trả ngắn gọn, xúc tích. Phần vì chẳng có gì đáng nói, phần vì sợ tốn tiền điện thoại

“vậy sao ngồi cùng bàn tự nhiên quá vậy?” - Cô ngược mắt khó chịu nhìn My, rồi lại nhìn xung quanh và phàn một câu xanh rờn

“nhìn trong quán coi còn chỗ nào để ngồi không?”

“nhưng chẳng hợp lí chút nào, nhìn đẹp trai như vậy, hay bà làm quen thử” - nghe có vẻ hí hửng lắm, cô quyết định đứng lên, ra khỏi quán. Ngay sau khi tiếng chuông đóng cửa vang lên, tin nhắn được gửi đến điện thoại Thảo My

“anh ta đến đây chắc vì cô chủ quán xinh quá đấy, lại làm quen đi, tiền nước cứ kêu anh ta trả. Nhất định anh ta sẽ đưa”

Mỉm cười bước đi. Chưa được bao lâu thì điện thoại lại rêu lên bần bật. Là anh Hai, anh chưa bao giờ gọi điện cho cô như thế này, làm tim cô muốn nhảy ra ngoài.

- Rảnh không? Ghé qua công ty một chút. Chuyện gấp

Cô chưa kịp ứ ớ gì thì tiếng tút tút đã kéo dài. Cô thở dài, là chuyện gì mà gấp đến nỗi phải điện thoại cho cô như vậy? Hay là chuyện lần trước vẫn chưa xử lí xong. Nghĩ vậy cô bất giác quay đầu lại nhìn quán café, đúng lúc anh đi ra, bắt gặp ai đó đang nhìn mình, anh cũng ngẩng mặt lên. Ánh mắt lại chạm nhau nữa rồi. “Chắc không phải hấn ta lẻo mép tới nỗi buồn đưa leo bán đưa chuột với mấy ông lớn chứ”. Nghĩ tới đây, cô nhớ tới Gia Kiệt, vội vụt chạy đi. Còn lại mình anh đứng nhìn theo bóng cô

- Chúng ta sẽ gặp lại...nhanh thôi.

Anh nhếch môi rồi tiếp tục bước đi. Đến công ty, cô thở hồng hộc. Thấy cô, chị tiếp tân vội chạy tới kêu cô đi theo cô ta. Cũng tiếp đãi trình trọng quá rồi. Nhìn vậy thôi chứ ai chẳng biết là giám đốc Gia Kiệt muốn cô tiếp xúc tối thiểu với nhân viên trong công ty. Biết càng ít càng tốt. Lần đầu bước vào phòng Gia Kiệt, cô không mấy ngạc nhiên khi căn phòng lớn như vậy, ngay lập tức anh liền kêu cô tiếp tân ra ngoài, ngồi xuống và pha ỳnh tách trà. Cô ngồi xuống, từ đầu đến cuối chỉ nhìn và nhìn

- Chuyện lần trước, để chịu trách nhiệm, cô hãy làm theo lời Phan Công Thành đi, bất kì điều gì hấn yêu cầu

Cô chỉ biết cúi đầu yên lặng, ánh mắt lạnh lẽo ấy lại một lần dò xét cô. Hấn không nghĩ được lí do mà tên Công Thành đó lại yêu cầu cô. Hấn trước sau như một, không quan tâm đến tương lai cô sau này. Chắc anh ta chỉ được cái miệng, chơi rồi thì chán, hấn cũng chẳng mất mát gì.

- Được thôi. Anh hãy về thăm ba mẹ đi

Nói rồi cô bỏ ra ngoài, lần nào cũng vậy, cô lúc nào cũng kêu hấn về thăm gia đình nhưng hấn chưa lần nào thực hiện được. Trở về căn nhà của mình, trời đã chập tối, cô nhớ rằng mình chưa có gì bỏ bụng, thôi để ngày mai ăn cũng được, tiết kiệm được bao nhiêu thì tiết kiệm. Định sẽ đi ngủ cho qua cơn đói nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cô cuộn mình lại trong chăn. Giờ này thì còn ai vào nhà mình nữa. Tiền thuê nhà

mới trả, tiền điện nước thì chưa hết tháng, vậy không lẽ là ăn trộm?? Tiếng gõ cửa thì cứ kêu mà cô thì lưỡng lự. Không khéo làm phiền hàng xóm rồi bị đuổi thì khổ. Thôi thì cứ ra mở cửa. Cầm trên tay cây chổi. Cô từ từ tiến về phía cửa. Đường như tên đó chỉ đợi mỗi cái xoay nắm tay của cô. Cánh cửa liền mở ra rồi đóng lại nhanh như chớp. Mà hình như có cái gì vừa thoáng qua. Cô xoay đầu lại thì thấy một dáng người đang ngồi co ro trên giường và trùm chăn. Cô nhận ra là tên giám đốc họ Phan đó. Giờ này còn tới tìm cô làm gì? Không lẽ muốn cô phục dịch anh đến vậy. Thấy tôi đứng tròn mắt nhìn mình, anh lấy lại phong thái, hằn giọng lại:

- Sao mở cửa lâu vậy? Cô muốn cho tôi chết công à? Chắc cô đã nghe anh mình nói điều kiện của tôi rồi? - Cô không nói, chỉ khẽ gật đầu, anh ta đổi chủ đề cũng nhanh thật

- Ngày mai tôi cho tài xế đến đón cô sang ở nhà tôi, cuối tuần này chúng ta kết hôn

Vừa dứt lời, mắt cô đã tròn lại còn mở to hơn. Không phải anh ta muốn cô làm nô lệ phục vụ sao, sao lại thành đám cưới thế này? Sợ cô hiểu lầm, anh giải thích thêm

- Đừng lầm tưởng, chỉ là vợ trên danh nghĩa thôi, mục đích của tôi cô không cần quan tâm

Nét mặt anh vẫn không thay đổi khi rời khỏi phòng. Cô còn tưởng anh ta không có cơ mặt. Cuộc sống của cô đã rất buồn chán rồi mà cô thấy anh còn đáng thương hơn.

3. Chương 3

Từ sáng sớm, tiếng gõ cửa đã nhắc nhở câu nói tối qua của tên Thành. Tôi mang trên vai balo nhỏ, hành trang của tôi chỉ bấy nhiêu đó. Tối qua bận bịu tính toán chi phí đi lại khi chuyển nhà để đi làm nên sáng nay tôi chẳng có chút tinh thần nào. Chiếc xe cứ bon bon đi, không khí thật nặng nề, uể oải. Tôi thật tội nghiệp cho bọn vệ sĩ bị lôi đầu dậy từ sớm. Đến nơi, tôi cũng thật ngạc nhiên vì ngôi nhà không như tôi nghĩ. Tính cách của anh ta rất giống Gia Kiệt nhưng nhà cửa lại vô cùng sáng sủa, một màu trắng toát cả ngôi nhà trong khi nhà anh tôi thì như nhà giam. Bất gặp anh ta đang ăn sáng, anh biết tôi đã đến nên lên tiếng trước

- Tầng 2 phòng ngoài cùng – mắt vẫn đọc báo, miệng vẫn ăn mà vẫn nói được. Còn có kiểu thái độ đó sao?

- Nếu cô chưa ăn có thể xuống đây ăn – một cô giúp việc đã già lên tiếng. Nhận được cái nhìn của anh ta, bà im lặng, không còn tỏ ra hồ hởi. Tôi biết anh ta không muốn tôi ngồi chung bàn với mình, tôi là osin mà nhưng cũng không nên tỏ thái độ quá đáng với bác

- Cháu đúng là chưa ăn nhưng cháu sẽ ra ngoài ăn sẵn tiện có việc, cháu sợ thức ăn ở đây cao cấp quá nên ăn không quen – Tôi cười mỉm rồi xách đồ lên phòng, anh ta trừng mắt nhìn tôi

- Loại người như vậy không đáng để ăn đồ thừa nhà tôi đâu, sau này đừng nấu cơm phần cô ta, ngay cả cơm giúp việc – mệnh lệnh được ban hành

Đương nhiên là tôi có nghe. Căn nhà này ngay cả tiếng ruồi muỗi cũng nghe, huống hồ lời nói của anh ta lại rất có sức ảnh hưởng. Căn phòng của tôi không to nhưng có lẽ hơn phòng trọ của tôi. Sắp xếp đồ đâu vào đấy, tôi chuẩn bị đi làm. Chạm mặt anh ta dưới phòng khách, tôi cũng chả mấy để tâm, nhưng câu nói lại khiến tôi khựng lại vài giây

- Chiều về đi thử áo cưới

Áo cưới sao? Thì ra là vậy, tôi quên mất mục đích mình đến đây, bây giờ tôi trở thành vật thể chấp rồi, phải vì anh Hai chứ. Tôi vẫn tự nhiên đi, nhưng dừng lại ở cổng, tôi quên mất mình phải đi bằng phương tiện gì. Nhìn quanh để tìm kiếm địa chỉ nhưng không thấy. Còn anh ta nhìn thấy cảnh này thì nhếch mép

- Ở đây không có taxi để đi đâu – không đôi co với anh ta, tôi vẫn tiếp tục nhìn xung để tìm những địa điểm quen thuộc mà biết đường. Thấy thái độ như vậy, anh cũng mặc kệ tôi, tiến về chiếc xe đen bóng

- Dù sao cũng tiện đường, anh chở tôi một đoạn được không?

- Không

Phán một câu xong anh ta chạy thẳng xe một mạch mà không cần biết tôi có năn nỉ không. Vậy là ga-lăng sao? Thế mà tôi tưởng ít nhất anh ta cũng có chút khí chất của đàn ông, thì ra chỉ là hữu danh vô thực sao? Vậy mà mấy đứa bạn cũng thường khen tức tưởi anh ta khi chỉ nhận được một cái nhìn. Chủ yếu là cái tài sản kếch xù mà anh đang nắm giữ chứ chẳng có gì khác, một số khác lại thích vẻ kiêu kì và giọng nói âm lạnh lẫn lộn hơn, mặc dù chưa đến mức tài tử gì.

Tôi đành quay trở vào nhà và hỏi mấy chị giúp việc. Thì ra khu này nằm xa trung tâm thành phố, hèn gì đất đầu mà rộng dãi để anh ta xây nhà đắp vườn. Đành lết bộ đi khoảng 30', tôi mới thấy dòng xe tấp nập xuất hiện. Chưa bao giờ tôi mừng khi thấy ùn tắc xe thế này, chứng tỏ còn có người ở đây. Nhanh chóng mua bánh mì và sữa, tôi chạy nhanh đến chỗ bán hàng. Tôi làm việc tại một tiệm bánh mì nhỏ.

Làm đến trưa thì mặt tôi tái mét. Không xong rồi, sao đau bụng quá vậy. Tôi xin phép chị chủ cho vào trong nghỉ chút. Nằm trên chiếc giường nhỏ mà tôi liên tục đổ mồ hôi, tay ôm bụng, nằm quần quai trên giường. Đến khoảng 1h chiều mà cơn đau vẫn không giảm. Lúc này thì chị chủ quán mới chuẩn bị dọn quán và nhớ tới sự có mặt của tôi

- Ôi trời ơi! Hân ơi, em làm sao vậy? Có cần chị đưa đi bác sĩ không?

Bác sĩ sao? Chắc tiền viện cũng không ít. Nghĩ đến đây tôi kiên quyết lắc đầu. Tại sao lại đau bụng trong lúc tôi đang nghèo không một đồng dính túi chứ. Chị chủ thấy vậy liền vợ lấy cái túi của tôi. Điện thoại tôi rung liên tục. Là ai không biết, sao điện hơn chục cuộc điện thoại vậy. Tôi áp tai lên nghe

- Cô đang ở cái xá xinh nào vậy? – dường như giọng nói đang rất tức giận

- Ai? – tôi dường như chẳng còn hơi thốt lên tiếng nào nữa

- Công Thành – tôi có thể cảm nhận hàn khí đang lan tỏa xung quanh anh

- Có chuyện gì?

- Cô quên chiều nay có hẹn sao?

- Tôi không quên

- Vậy sao còn chưa về

- Chút...về... - một thật, vậy mà còn gặng trả lời cho thành tiếng

- Cô sao vậy?

Đầu dây im lặng. Đơn giản, tôi đã ngắt đi. Chị chủ hoảng hốt quá nên nhặt lấy điện thoại mà khóc lóc

- Gia Hân ngắt rồi em ơi, nó đâu quần quai lắm mà không chịu đi viện. Em tới đây đi...

Chị chủ đọc địa chỉ rành mạch. Tôi nghe loáng thoáng tiếng chị, anh ta sẽ không đến đâu. Mình chỉ là tay sai của anh ta thôi mà. Khi tôi tỉnh dậy thì đã ở trong bệnh viện. Trời đã tối, không lẽ anh ta đưa mình vào đây. Thoáng chút suy nghĩ, nếu thật vậy thì tôi cũng có chút cảm động. “cách...” một chàng trai lạ mặt bước vào, trên tay cầm tô cháo

- Chào em, anh là Nhất Tiến, là bạn thân của Công Thành cũng là phó giám đốc Thiên Phước. Em đã hôn mê 5 tiếng vì bị ngộ độc thực phẩm. Chiều nay đáng lẽ anh chở em đi thử áo cưới nhưng lại nghe tin em có chuyện nên đến đây

Nghe đến đây tôi mới hiểu. Tôi tưởng ít nhất anh ta cũng sẽ chở tôi đi thử áo cưới như một người chồng sắp cưới trên danh nghĩa, vậy mà tôi còn cảm động rằng anh ta đã cứu mình nữa cơ...thì ra tất cả chỉ là tôi nhầm tưởng. Thấy tôi không có phản ứng như người mất hồn, anh đưa tô cháo cho tôi

- Em ăn chút cháo đi, bây giờ bụng em yếu lắm. Chẳng thể ăn được gì nữa đâu, hơn nữa cả ngày hôm nay em không ăn gì rồi

Anh chàng này sao lại nói nhiều như vậy, còn nhiều hơn 7 năm tôi sống ở Mỹ nữa. Thế mà anh có thể làm bạn với tên kia cũng thật kì lạ. Nhận lấy tô cháo, tôi ăn như bị bỏ đói mà không kiên nhẫn. Nét mặt tôi từ lúc tỉnh dậy vẫn không chút biến đổi, hồ hững và lạnh nhạt. Đột nhiên anh bật cười

- Em đúng thật rất giống Thành, rất kiệm lời, hèn gì hấn ta hứng thú và không chán ghét em. Những cô gái bu theo hấn đều nói rất nhiều, căn bản là muốn mua sắm, spa...

- Người bệnh mà cười tức là giả tạo – tôi buông thõng 1 câu

- Đúng đúng, em nói rất đúng – vừa nói anh vừa vỗ tay tán thưởng

Tôi bật cười thành tiếng, nhìn anh rất buồn cười. Anh ta có vẻ gần gũi và rất hài hước. Nhưng có ai hiểu hết lòng người. Tôi đã được trải nghiệm chuyện này rồi. Nhìn tôi, anh đột nhiên im bật, tôi cũng thôi cười

- Em...cười cũng đẹp quá đó chứ. Sau này phải cười nhiều lên biết không? Để anh bắt gặp em trong viện nữa là không xong với anh đâu biết chưa

Nhìn anh bây giờ đối xử với giống một người anh hơn rồi. Làm sao một người vừa gặp có vài phút lại thấy hơn cả một người anh 22 năm tôi một lòng yêu thương nhỉ? Tôi khẽ gật đầu cười mỉm. Có vẻ tâm trạng tôi tốt hơn chút đỉnh. Tiến đưa tôi về nhà

Không khí trong nhà cũng thật đáng sợ. Người làm đứng hết thành dãy ngược nhìn tôi sợ sệt, muốn hỏi thăm nhưng hình như sợ gì đó. Nghiêng đầu đến nơi tỏa ra sát khí, tôi thấy hấn đang ngồi chễm chệ trên ghế. Ánh mắt sắc lẹm quét qua từng người bao gồm cả tôi

- Hôm nay cô ta ăn gì mà ngộ độc?

Câu hỏi ngắn gọn, không nặng không nhẹ nhưng tỏa sức sát thương lớn. Không một tiếng thút thít. Sáng nay tôi làm gì có ăn gì ở đây đâu chứ? Tại sao lại hỏi họ

- Sáng nay tôi ăn ở ngoài – tôi lên tiếng giải vây cho họ

- Chê đồ ăn ở đây, đến lúc ra ngoài thì bị ngộ độc, cô cũng thật là thông minh – hấn ta ra sức mỉa mai

- Quá khen. Nếu không đây là cái khu khỉ ho cò gáy, bán đồ không đảm bảo an toàn thì tôi cũng không phải lên mương xuống ruộng như vậy

- Xem ra cô cũng còn sức đấy, mai sẽ có người đưa lịch phân công làm việc cho cô, đến chiều thì đi thử áo cưới – nói rồi hấn bỏ về phòng. Người làm cũng giải tán

Tôi mệt mỏi lê chân về phòng, tắm rửa xong, tôi xuống dưới nhà uống cốc nước. Không có nước ấm sao? Tôi có thói quen uống nước ấm trước khi đi ngủ, đành đợi cho nước sôi thì uống thôi. Mở tủ lạnh ra tôi thấy nó giống cái siêu thị mini thì hơn, sao cái gì cũng có vậy? Tôi đi quanh nhà tham quan một chút. Không có gì đặc biệt chỉ trừ việc tầng 1 chỉ có phòng ngủ của hấn, phòng đọc sách, phòng bếp và phòng khách còn tầng 2 thì là phòng của toàn bộ người làm. Chỉ có thể lí giải rằng: hấn ta lười vận động. Đáng lẽ phải ngược lại mới đúng chứ. Thật là khó hiểu. Đang miên man suy nghĩ thì cánh cửa đột nhiên bật ra. Hấn ta đầu tóc ướt sũng từ trong phòng bước ra. Bỏ mặc tôi đứng đó, hấn tiến về phía sau vườn. Tôi thì trở lại bếp uống nước. Cổ họng tôi thật sự rất tốt, uống một cốc nước ấm thì tâm trạng rất dễ chịu, đặc biệt trong thời tiết này. Đột nhiên nhớ đến cảnh tượng lúc nãy. Hấn ta trông cũng quyến rũ đó chứ, ánh mắt đen huyền, mái tóc ướt, mùi hương đó thật sự hoàn toàn trái ngược với nhận định sáng nay. Nhưng mà khoan...tôi đang suy nghĩ về anh ta sao? Từ khi nào tôi biết suy nghĩ về người khác vậy? Chắc là ngộ độc nên đầu óc cũng không tỉnh táo rồi

Hôm nay lại là một ngày mới. Ngày thứ ba tôi sống ở biệt thự này mà chẳng có chút ấn tượng. Nói là biệt thự chứ thật ra nó chỉ to hơn cái nhà anh tôi chút đỉnh, nhưng tôi nghĩ với tiền tài của hấn ta thì muốn xây bao nhiêu mà chả được. Chỉ là không muốn phô trương lực lượng thôi. Vừa bước xuống nhà là tôi lại chạm ngay mặt hấn ta. Hấn ta vẫn vậy, vẫn 1 nét mặt, hành động thận trọng, nhìn thật buồn chán

- Từ đây đến khi đám cưới cứ ăn ở đây đi, thiệp cưới cũng đã gửi hết rồi, tôi không muốn mất mặt vì cô dâu bị ngộ độc thực phẩm đâu

Ngồi xuống bàn, tôi đưa mắt nhìn hấn:

- Anh mời ai vậy?
- Không phải cô xem đây là đám cưới thật nên tính mới bà con chứ?
- Không thích trả lời thì thôi

Tôi cầm cúi ăn, bù năng lượng cho ngày hôm qua. Một chị lại gần chỗ tôi, đưa tôi bảng lịch phân công. Nhận lấy tờ giấy tôi đọc nhẩm thật kỹ rồi chỉ tóm lại 1 câu “tôi phụ trách tầng 1”. Căn nhà lớn như vậy, nhiều tiền như vậy mà mượn có 4 người giúp việc: 1 tầng dưới, 1 tầng trên, 1 ngoài vườn và 1 làm việc vặt. Tôi lặng lẽ thở dài. Đây không phải lần đầu tôi giúp việc nhà nhưng tôi không thích làm việc trong căn nhà tẻ nhạt này chút nào.

Chẳng có gì đáng lo ngại, nhà cửa cũng khá sạch sẽ, chỉ cần quét bụi nên chỉ mất 2 tiếng là xong. Duy tôi chỉ chừa lại phòng hắc ta. Hắc ta không biết có ỉnh vào không hay là lại nổi khùng lên nữa. Tôi quyết định hỏi cho chắc. Gọi đại một chị có vẻ trẻ, tôi hỏi:

- Chị ơi, anh ấy có cho quét dọn phòng mình không chị?
- Cứ tự nhiên đi em, dù sao cậu chủ cũng chẳng có gì bí mật lắm đâu, tất cả đều cất kỹ hết rồi – chị ấy cười hiền rồi bỏ đi

Tôi nhếch môi “không có sao? Có chúa mới tin”. Con người nguy hiểm như anh ta mà không có bí mật mới là chuyện lạ. Tôi ngang nhiên vào phòng hắc. Căn phòng này thật sự rất khác với bên ngoài. Chỉ toàn màu xanh đen, từ màu tường cho đến ra giường. Màu này tôi cũng rất thích nhưng không chuộng, nó tối quá. Đã vậy còn không có đèn. Đúng là phòng anh ta chẳng có gì ngoài những đồ tất yếu của 1 phòng ngủ bình thường. Tôi toan đi ra ngoài sau khi làm xong việc nhưng thứ đó đã lọt vào mắt tôi, một tấm ảnh mắc ở khe giường. Tôi nhặt lên xem thử và không khỏi giật mình khi người trong tấm hình chụp là Nguyệt. Hai người quen biết nhau sao?

4. Chương 4

Nguyệt là cô bạn của tôi ở Mỹ. Bộ ba chúng tôi gồm Minh Nguyệt, Thảo My và tôi rất thân với nhau từ lúc 18 tuổi, chúng tôi từng có những khoảng thời gian vui vẻ. Cho đến khi bước vào tuổi 20, cái tuổi mà tụi trẻ chúng tôi nhăng nhít yêu đương thì My quen với một anh chàng lai và Nguyệt đã phá hoại tình yêu đó một cách dã man và không kiên nhẫn gì đến 2 chữ “tình bạn” suốt 2 năm nay. Vì đau khổ nên My quyết định về nước trước tôi 2 năm. Từ đó tôi cũng không còn liên lạc gì với cô ta và xem ra cô ta cũng không có ý hối hận. Thật bỉ ổi. Tôi hận vì lúc đó không màng gì được cô ta nhiều. Biết sao được, vốn từ ngữ của tôi đâu có đậm chất lưu manh để tàn phá bộ mặt cáo già như cô ta. Tôi không phủ nhận là cô ta có một nét đẹp kiêu diễm, sắc sảo đến kì lạ nhưng tâm địa cũng không phải thuộc hạng tầm thường. Còn bây giờ thì khác rồi. Tuy chỉ về nước không bao lâu nhưng rõ ràng trình độ của tôi cũng nâng lên. Nếu bây giờ cô ta xuất hiện trước mặt thì tôi đương nhiên sẽ không đứng yên như xưa nữa.

Tiếng chuông đồng hồ vang, cũng đồng nghĩa với việc đã tới giờ ăn trưa. Bọn người chúng tôi chạy ra xếp hàng trước bàn ăn đợi hắc ta về. Hôm nay hình như có khách, tôi nghe thấy tiếng nói lanh lảnh của ai khi xe vừa vào cổng. Không ngờ anh ta cũng nói nhiều, tuy nhiên chỉ là độc thoại.

- Chào em, mình gặp lại nhau rồi. Mà em tên gì ấy nhỉ? – vừa thấy tôi là anh ta lại hồ hởi như gặp lại bạn cũ. Tôi cũng cúi người lễ phép chào lại, dù sao cũng lớn tuổi hơn
- Nguyễn Gia Hân – hắc chưa kịp ngăn thì lời nói đã trôi ra ngoài.

Không khí bắt đầu đông đặc. Nhất Tiến nhận ra cái tên này, chính Thành đã nhờ anh điều tra. Anh không biết cậu bạn này đang âm mưu gì nhưng anh biết sẽ có người đau. Hắc ta vẫn ngồi xuống mặc kệ Tiến đang suy nghĩ. Thấy vậy anh cũng ngồi nhưng ánh mắt vẫn không rời Thành

- Em...cũng ngồi xuống...ăn cơm chung đi. Chút nữa chúng ta đi thử áo cưới – giọng nói của anh không còn tự nhiên nữa. Tôi khẽ liếc qua hắn rồi cũng kéo ghế ngồi. Linh cảm mách tôi rằng anh ta còn biết về tôi nhiều hơn là một cái tên, nhưng tôi không nghĩ tên kia lại thích khua mồm múa mép

Bữa ăn kết thúc trong im lặng, chẳng ai muốn nói gì. 2 người họ kéo nhau vào phòng sách ngay sau đó

- Đó là em gái Gia Kiệt?

- Uh

- Anh ta cũng giỏi che giấu thật. Nếu tìm em gái Nguyễn Gia Kiệt thì không biết đến năm sau có chút tin tức gì không, nhưng nếu là Nguyễn Gia Hân thì lại khác

- Quan hệ phức tạp – hắn chẳng tỏ ra chút kinh ngạc, hắn chỉ quan tâm đến kết quả, còn quá trình thì không cần

- Cậu làm vậy có ổn không?

- Có gì sao?

- Đừng vượt quá giới hạn là được

- Chuẩn bị đi đi

Rõ ràng anh nhận ra Thành không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện này. Nhưng chí ít là bạn, anh cũng chẳng thể bỏ mặc hắn

Tầm 3h chiều, chúng tôi đã có mặt tại một tiệm áo cưới. Ánh đèn lung linh làm sáng lên những bộ seri đính đầy hạt cườm.

- Em thích bộ nào thì cứ lấy bộ này – Tiến ngồi xuống đọc tạp chí, khẽ nói

Không mất nhiều thời gian, tôi chọn đại một bộ không quá hở hang. Nếu ai nói là không hồi hộp khi thử áo cưới thì tức là đã đám cưới nhiều lần hoặc là đang nói dối. Mặc xong, anh nhìn tôi trầm ngâm:

- Cũng được lắm

- Anh có thấy ai chê con gái mặc váy cưới xấu không?

- Em nói cũng đúng lắm, chỉ là đây đâu phải đám cưới hoành tráng chứ nếu không anh không dẫn em đến nơi này đâu

- Còn anh ta thì sao?

- Thành á? Tên đó mang đồ dễ lắm, cứ lấy đại thể nào cũng mang vừa – Anh cười xòa

Sau đó, chúng tôi trao đổi số điện thoại và đi dạo một chút

- Anh ta bây giờ đang làm gì? – vừa mút cây kem tôi vừa hỏi

- Giờ này thì chắc vui đầu vào công việc...

- Anh ta lúc nào cũng bận nhỉ

- Hoặc là đang đi chơi với em nào đấy

- Cũng có thời gian rảnh

- Tâm địa cậu ra rất khó đoán, anh chẳng thể biết mục đích cậu ta khi làm những việc này

- Nhưng chắc chắn có lợi cho anh ta. Đúng không? – Tôi quay lại tình nghịch với anh. Anh bật cười, tâm trạng tôi rất tốt khi ăn đồ ngọt

- Em có vẻ cười nói nhiều hơn lúc trước nhỉ?

- Nhờ anh cả đấy

- Bây giờ còn biết nói đùa như vậy à?

Con đường về nhà hôm nay thật ngắn, thật vui, tôi cảm nhận ra mình đang mở lòng với mọi người. Tạm biệt anh, tôi trở lại với sự lạnh lẽo vốn có của căn nhà. Bây giờ đã tối vậy mà hân ta vẫn chưa về sao?

- Cậu chủ không về cùng cô sao? – Một bác giúp việc hỏi tôi

- Anh ta đâu đi với con đâu – Tôi ngây ngô đáp trả

- Khi cô vừa đi thì cậu ấy cũng đi luôn, thế hai người không đi chung sao? Vậy mà bây giờ cậu chủ còn chưa về

- Chắc là bận gì đó thôi, bác làm gì mà lo lắng như mẹ anh ta vậy

- Nếu giờ này mà cậu chủ chưa về thì chắc là đi uống rượu say bí tỉ đâu đó rồi

Bỏ mặc câu nói của bác, tôi bỏ lên phòng trước. Chuyện của hân ta thì liên quan gì đến tôi? Nhưng mà hân ta cũng thích đóng vai ngoan hiền đấy chứ, cũng có giờ đi giờ về đáng hoàng. Như thường lệ, tôi lấy ỉnh một cốc nước ấm. Thấy bác ấy vẫn đứng ngồi không yên, mà không thấy bóng dáng hân ta đâu. Tôi cũng thấy tội tội dù sao người ta cũng lớn tuổi rồi

- Bác vào ngủ đi, để cháu đi tìm anh ta cho – Tôi lên tiếng khuyên nhủ

- Cháu làm được chứ? Trời tối vậy, một mình cháu có ổn không?

- Vâng, nhanh thôi cháu sẽ quay về mà

- Vậy nhờ cháu – Bác ấy yên tâm quay gót – Cứ gọi bác là bác Hiền nhá

- Dạ, bác cứ gọi cháu là Gia Hân

Không biết tên này chết ở đâu rồi? Nói vậy chứ biết tìm hân ở đâu chứ. Tôi đâu phải thần thánh, vừa đi vừa lăm bắm mà tôi đã nghe thấy tiếng đánh nhau dữ dội gần đó. Đó không phải là chiếc xe của tên Thành đó sao? Vậy người bị đánh là anh ta sao? Nghĩ vậy tôi hoảng hốt cực độ, bị đánh te tua vậy còn sống không? Tôi không thể chen vào xem, không khéo không cứu được mà lại rước họa vào thân. đành dùng kế thượng sách. Bật điện thoại lên, tôi mở bài còi xe cảnh sát. Đúng như tôi dự đoán, cả đám kéo nhau chạy hết, chỉ còn lại mỗi thân xác nằm bê bết trên đất. Nhìn hân ta thật là thân tàn ma dại

- Tránh ra...Đưa rượu đây...- hân ta thật sự say rồi, hèn gì bị người khác đánh đập

Tôi đưa được hân ta về nhà cùng được gọi là kì tích. Cả người nặng và nồng nặc mùi rượu. Cố gắng không đá động gì nhiều. Tôi đưa hân về phòng. Lau hết máu và băng bó, nấu nước cho hân ta uống giải rượu. Quả thật tôi đã thức trắng một đêm. Trong cơn mê, hân luôn miệng gọi tên Minh Nguyệt. Có thể thấy hân rất thích cô ta, nhưng đáng tiếc tôi lại ghét. Nhìn kĩ tôi vô thức chạm vào đôi mắt ấy. Tôi thích nhất và cũng ghét nhất đôi mắt này. Hàng lông mi hân khê rung, tôi vội thụt tay lại. Giây phút đó, tôi đã nghĩ mình thấy hân ta đẹp

- Tối qua cô đưa tôi về? – ngồi trên bàn ăn, hân hỏi. Tôi khẽ gật đầu

- Sau này không cần – đôi mắt đó lại quét qua tôi, tôi thấy đáng lẽ anh ta phải cảm thấy biết ơn tôi một chút chứ

- Không phải vì anh

Bực mình vì bị đối xử không ra gì, tôi đứng dậy và đi làm việc của mình. Từ khi có việc ở đây, tôi bỏ hân việc làm thêm. Kì lạ thật, sao hôm nay hân ta không đi làm. Lại còn ngồi ngay giữa phòng khách nữa chứ. Đi qua đi lại thể nào cũng chạm mặt, thật là khó xử. Lại bực bội vì tóc mái cứ đâm vào mắt, rất khó chịu. Tôi chạy vào bếp lấy cái kéo, toan cắt thì bị giật ngược lại

- Cô muốn chọt mù mắt thì đợi mai đám cưới xong rồi làm – Cánh tay ấy nắm chặt lấy cổ tay bé nhỏ của tôi. Tôi nhận ra hân cũng khỏe đấy chứ, nhưng mà thật ảm

- Cắt tóc – Chỉ nói được có vậy, tôi bị cướp luôn cái kéo, hân đặt tôi ngồi xuống ghế rồi ngồi hồm trước mặt tôi tỉa tóc. Chưa bao giờ ngồi gần hân như vậy, mắt hân vẫn tĩnh lặng, chăm chú tỉa tóc cho tôi

- Hôm nay anh không đi làm? – tôi bạo gan hỏi 1 câu

- Mai đám cưới nên tên Tiến kêu tôi ở nhà – tôi im lặng, lí do gì xàm quá vậy?
- Tôi qua làm sao cô cứu được tôi?
- Còi cảnh sát – Không chần chừ tôi lấy điện thoại bật bài nhạc tôi qua cho anh ta nghe. Đột nhiên hắn ta lặng thinh. Rồi lại phá lên cười. Gì đây chứ? Tôi cứu anh bằng cách này mà. Cười cái gì?
- Thật không vậy....tóc cô... - ngừng đoạn rồi hắn lại cười to hơn nữa. Tôi hơi bất ngờ, anh ta cũng biết cười sao, đã vậy còn cười rất tươi, cũng rất đẹp, chẳng giống vẻ bình thường của anh ta chút nào. Nhưng tôi càng nghe càng lạ, tóc tôi có gì buồn cười sao?
- Mặc cho hắn ta vẫn cười, tôi cầm chiếc gương lên coi thử. WHAT???? Mắt tôi trợn ngược hết cỡ, mái tóc của tôi sao lại bị xén một góc vậy nè. Tôi trừng mắt liếc hắn ta, quát tháo:
- Anh có biết cắt tóc không vậy hả?
- Thì... tại cô mở bài đó – Coi bộ hắn ta đã thôi cười
- Cái gì chứ? Là anh hỏi thì tôi mới trả lời chứ bộ. Tóc vậy thì làm sao mà làm đám cưới
- Nhắc đến đám cưới, sắc mặt hắn ta tối hẳn lại. Rồi không nói không rằng hắn ta bỏ một hơi vào phòng. RẦM!!! thái độ gì đây? Là hắn ta quyết định đám cưới chứ có phải tôi đâu, đáng lẽ tôi phải là người tức giận chứ. Sáng nay thật sự mệt mỏi, điện thoại rung lên, là Thảo My điện cho tôi.
- Mình nghe
- Hân, cô ta về rồi – giọng My có vẻ rất hốt hoảng
- Ai?
- Thì Minh Nguyệt chứ ai?
- Nghe đến đây tôi sa sầm mặt mày. Hôm trước tôi còn đang rửa cô ta mà hôm nay đã đến đây nộp xác rồi à, xem ra cô ta cũng biết điều gồm. Nhưng mà cô ta về đây làm gì chứ? Không lẽ muốn hành hạ tiếp nhỏ My, hay là chuyển qua tôi rồi. Gì chứ nhỏ đó mà về thì chắc cuộc đời sẽ không bình yên nữa rồi.

5. Chương 5

Cuối cùng ngày đám cưới của tôi đã đến mặc dù tôi chẳng muốn chút nào. Chẳng biết hắn ta mời ai mà giờ này chưa có ai tới. Khoảnh khắc tôi bước chân đến cạnh hắn thì tôi biết được trong căn phòng này chỉ có 3 khách mời chính: anh tôi, Nhất Tiến và 1 người không ai ngờ tới – Minh Nguyệt. Thì ra cô ta về đây là để dự đám cưới của tôi sao? Là hắn ta mời sao? Cũng tình cảm quá đấy, hắn ta thích Nguyệt có sao lại đám cưới với tôi rồi mời cô ta. Tên này rốt cuộc muốn làm gì chứ

- Con đồng ý – khi tiếng nói cuối cùng của hắn vừa dứt, lập tức có tiếng vỗ tay...của Nhất Tiến và cái cười mỉm đầy khiêu khích của Minh Nguyệt. Chỉ có anh tôi là không biểu cảm

Đã vài ngày kể từ khi đám cưới xảy ra, chẳng có gì đặc biệt. Không biết anh ta gán ình cái mác “đã kết hôn” để làm gì nữa. Hôm nay hắn về hơi trễ, đã qua giờ cơm tối rồi. Bác Hiền thì đã có tôi can ngăn nếu không giờ này bác còn chờ hoài. Tôi không biết tại sao mình lại chờ hắn ta nữa, chỉ là muốn được nhìn mặt một chút. Cánh cửa đột ngột mở ra, làm tôi có chút vui mừng. Ánh mắt vui vẻ chưa được bao lâu thì hình ảnh một cô gái chân dài, mang chiếc váy dây màu đỏ, môi đỏ chót, tóc đỏ hung và đôi giày cao gót cả tấc, dường như cô ta rất thích màu này, bước vào với dáng điệu kiêu ngạo và không quan tâm đây là nhà ai.

- Phòng honey ở đâu? – Cô ấy đứng trước mặt tôi ngó đông ngó tây
- Ai? – tôi ngây ngô hỏi, nhà này có nuôi ong sao?
- Honey đấy, cô điếc à? – cô ta nổi quạu

- Cô là ai mà đi vào nhà người ta? – tôi cũng “lẽ phép” đáp trả

- Người hầu mà láo ha? Tôi hỏi lại lần chót, phòng của honey Công Thành ở đâu? – cái gì mà honey chứ? Nghe muốn buồn ói, vậy là anh ta quen cô gái này sao, lại còn tự tiện vào nhà nữa chứ.

Tôi suýt bật cười vì câu từ quá ư kinh khủng của cô ta. Cố kìm nén, tôi chỉ tay về phía căn phòng bên phải. Cô ta “hứ” một tiếng rồi ngúng nguẩy bỏ đi, tiếng giày cao gót kêu ồn cả nhà, có khi còn làm phiền giấc ngủ của mọi người. Vậy là sáng mai tôi phải lau dầu chân giày rồi. Vừa ngẩng đầu lên, tôi đã thấy bóng xe của hắn. Thì ra hắn chở cô ta về nhà để lấy đồ sao? Bây giờ tôi mới có vinh hạnh chứng kiến bộ mặt lạnh nhăng của hắn ta rồi. Tôi hừ lạnh một tiếng, vậy mà tôi đã nghĩ mình muốn nhìn mặt tên này. Ít phút sau cô ta quay ra với cái laptop trên tay, liếc tôi một cái trước khi bước ra khỏi nhà:

- Sau này đừng để tôi phải thấy mặt cô nữa, tốt nhất là dọn ra ngoài sớm đi. Tôi không muốn trong căn nhà tương lai của mình có một con người hầu nghiệp dư như vậy - rồi leo lên chiếc xe phóng thẳng

Loại người này đúng là rất hợp với tên Công Thành. Đây là nhà tương lai của cô ta sao? Chắc ả không biết tôi là vợ hắn rồi. Nếu biết thế nào cũng nổi khùng lên cho coi. Tôi chắc đêm nay anh ta không về rồi, may nếu không để bác Hiền đợi thì thật tội. Mà qua đêm với gái cũng cần laptop sao? Bộ anh ta định lưu lại làm kỉ niệm chắc? Thả mình rơi tự do xuống giường, tôi cảm thấy một chút tủ thân khi lúc nãy chạm phải ánh mắt vô hồn của hắn. Đám cưới này chẳng một người ngoài nào biết cả, cũng là lẽ đương nhiên thôi, căn bản chúng tôi không hề có chút tình cảm gì, chỉ là một cuộc trao đổi. Dường như tôi chỉ là một hạt cát, một sợi lông bay ngang qua cuộc đời hắn ta, rồi lại chẳng có gì sót lại. Tôi lặng lẽ thiếp đi, trong tiềm thức vẫn muốn rõ hơn về người chồng “trên giấy” này của mình.

Sáng nay tôi uể ỏi cả người vì bận chờ cái con người rảnh rồi tới qua. Hắn về nhà cũng sớm đấy chứ, sớm hơn cả lúc người làm thức dậy. Thấy hắn ngồi ăn vô tư trên bàn mà tôi chẳng chịu được. Tôi đành lấy một quả táo đỏ trong tủ lạnh ăn, cắn, xé cho bỏ ghét. Cũng lâu rồi chưa ăn táo nên thêm quá đây mà. Vừa đưa lên miệng để cắn miếng đầu tiên thì tôi như thấy có lực gì cũng đang đè lên quả táo. Hắn...cũng cắn sao? Tôi giương đôi mắt thật to nhìn hắn, khoảng cách chúng tôi bây giờ chỉ bằng đường kính của quả táo. Ánh sáng ban mai hắt vào quả táo làm mặt tôi đỏ ửng lên, hay tại tôi đang đỏ mặt đấy? Nhận ra sự bất thường về tư thế này, hắn đột nhiên đứng thẳng dậy, quay sang nói với cô giúp việc:

- Mang đến công ty cho tôi một giỏ để biếu đối tác – Hắn nhanh chóng dọn đồ rồi leo lên xe chạy hút. Để lại làn khói phía sau và con người đang còn ngây ngốc như tôi

Tại sao khoảnh khắc đó chỉ kéo dài có vài giây ngắn ngủi mà tôi thấy thời gian như ngưng đọng. Tôi còn nghe rõ nhịp tim của mình và hơi thở của hắn phả vào làn da sáng sớm chưa có dãn của tôi. Thoát khỏi tình trạng bất động của mình tôi bắt gặp ánh mắt nham nhở của mấy chị giúp việc

- Chào Gia Hân, chị là Tiên, còn đây là Mai. Bây giờ chị em mình mới có dịp trò chuyện như vậy hen? – Một chị đeo kính tiến sát lại tôi. Không phải đơn giản chỉ là làm quen đâu chứ?

- Em...thân mật với cậu chủ từ khi nào vậy? không phải cậu ấy thật sự xem em là vợ chứ? – chị còn lại cũng tiếp tục công kích tôi. Câu hỏi sau làm tôi chột suy nghĩ “Hắn ta có coi mình là vợ không ta?”. Và câu trả lời tất nhiên không thể là CÓ. Không hiểu sao tôi thấy tò mò, nếu như hắn ta thật sự làm vậy thì sẽ đối xử như thế nào với mình, có còn lạnh lùng vô tâm nữa không?

- Thôi mấy đứa đi làm việc đi, coi chừng bị đuổi bây giờ - bác Hiền lên tiếng giải vây làm tôi mừng rơn

Hôm nay là ngày đầu tiên của mùa đông. Vậy mà khi nghĩ đến chuyện ban sáng mà mặt tôi đã nóng phừng lên rồi. Làm sao mà một chút biểu cảm hắn ta cũng không có vậy? Đang thần thờ suy nghĩ thì bị bác Hiền thúc cùi chỏ một cái:

- Này, làm gì mà tâm hồn treo ngược cành cây thế cô? Mau đem giỏ táo đến công ty cho cậu chủ đi – bác đưa cho tôi cái giỏ

- Sao lại là cháu?

- Ai cũng có việc bận hết rồi, ta thấy cháu là rảnh nhất đấy. Hơn nữa cháu xem nhà này còn ai thích hợp hơn cháu nữa chứ

- Cháu cũng bận mà
- Thôi nhanh đi, nếu không người bị mắng sẽ là bà già tội nghiệp này đây, cậu chủ không thích trễ giờ đâu
- bác cứ đẩy tôi ra cửa mà không cho tôi một cơ hội phân bua

Đành vậy, tôi thở dài ngao ngán. Hôm nay lại phải tốn tiền taxi nữa rồi. Nếu không vì tiền dư do ăn ngủ miễn phí ở đây thì tôi cũng không chơi với bác taxi đâu. Đứng trước cái tòa nhà này, mặc dù không cao lớn chọc trời nhưng nếu là một mình anh ta gây dựng nên thì tôi đúng thật rất khâm phục. Chả bù cho anh tôi chỉ biết cải tiến lại cái chi nhánh đây của ông ngoại thôi.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa vào, hỏi mấy chị nhân viên phòng giám đốc và nhận được cái nhìn lạ lùng và chẳng mấy thiện cảm. Trong lúc đợi thang máy, tôi loáng thoáng nghe được vài câu

- Xưa nay tôi chưa từng thấy cô gái nào tệ như vậy gặp giám đốc cả
- Chắc lên đó bị đuổi xuống thôi à – một cô bĩu môi
- Ngay cả thư ký cũng còn được hơn nhỏ này...

Thật là...mấy người này cũng rãnh rồi bon chen chuyện người ta ghê. Vội bỏ vào thang máy, tôi chẳng muốn tiếp tục nghe họ lao xao một chút nào nữa. Tầng này là tầng cao nhất rồi, hành lang vắng vẻ chỉ có vài ba người qua lại, chẳng giống ồn ào và bận rộn như tầng dưới. Mọi người nhìn tôi ái ngại, thẳng ngay cuối là đã thấy phòng giám đốc chễm chệ trước mặt. Tôi đi ngang qua phòng họp với cửa kính trong suốt. Hẳn đang ngồi họp sao? Nhìn phong thái cũng đỉnh đạt quá xá, mặt vẫn nghiêm như vậy, ánh mắt dán vào tập hồ sơ như rất chăm chú nhưng vẫn nghe nhân viên thuyết trình. Nhìn hẳn lúc này cũng phong độ lắm chứ

- Xin hỏi chị tìm ai? – cô thư ký thành linh xuất hiện làm tôi suýt ngã
- Giám đốc của chị kêu em đem cái này lên – tôi chìa giỏ ra cho chị cầm

Tiếng giày cao gót lại vang lên lộp cộp, giọng nói lạnh cảnh này thì tôi không thể lẫn vào đâu được

- Honey đâu? – liếc qua tôi cô ta tỏ vẻ khó chịu – con nhỏ này còn dám vác mặt đến đây sao?

Không thèm trả lời cô ta, tôi định chào chị thư ký về thì đột nhiên cửa phòng họp mở tung. Ánh mắt của hẳn lại quét qua tôi, giỏ táo và cô gái đó. Sắc mặt hẳn thoáng chút khó chịu, giọng nói đáng sợ vang lên:

- Cô vào đây một chút. Còn em đứng đây lát nữa hẳn vào

Rồi hẳn đẩy cửa phòng mình đi vào, tôi bèn lên theo sau, cô ta nhìn tôi ý cười hả hê. Tôi cảm nhận được điều không lành

- Cô sau này chỉ là người giúp việc ở nhà và công ty, vợ trên pháp luật và người quen trên đường. Được chứ?
- Nếu anh đã cố giấu mối quan hệ này thì tôi cũng chưa đại mà nói ra
- Để giỏ trái cây rồi về đi – hẳn tiếp tục vui đùa vào công việc

Tôi bước ra khỏi phòng mà lòng nặng nề, cũng chẳng buồn để ý thái độ của cô ả kia. Tôi cứ như người mất hồn đi ngoài đường. Anh ta rất xứng đáng làm đối thủ với anh tôi, tính cách và tài năng đều đủ. Men theo con đường đó, không biết từ lúc nào tôi lại đứng trước “ngôi nhà nhỏ”. Leng...keng...

- Chào quý... - nhỏ My đang lau bàn thì thấy tôi bỗng mỉm cười trách yêu – tưởng quên con bạn này rồi chứ!
- Mình chỉ ngồi chút rồi đi thôi – tôi cười xòa
- Có tâm sự?
- Không hẳn
- Lại chuyện nhỏ Nguyệt sao? Phải kể đó
- Nhỏ đó đâu có phúc phần xen vào cuộc sống hiện tại của mình chứ? Chỉ là một chút biến cố thôi
- Chuyện anh hai cậu hả?
- Cũng có chút liên quan

- Nghe cậu nói vậy thôi mà mình chưa bao giờ nhìn thấy anh ta dù chỉ 1 lần...
- Anh ấy bận lắm
- Để biết đường mà còn tránh chứ - My bật cười

Thế là tôi lại kể hết đầu đuôi cho nó nghe mặc dù nó chẳng nài nỉ. Lúc nào cũng vậy, đứng trước nó là tôi lại không tìm được nổi niềm giấu trong lòng

- Cậu kể cứ như phim ấy, cơ mà thật hả? – mắt nó sáng trưng
- Đừng mộng tưởng nữa, cậu thấy được cái cách đối xử của anh ta đi đã rồi hẵng nói
- Mình đã nói gì đâu, thôi trẻ rồi, mình đóng cửa đây
- Vậy bye
- Bye...ừm...Nhớ cẩn thận nhỏ Nguyệt

Tôi mỉm cười. My cũng thật quá đa nghi rồi. Nhỏ đó thì có thể làm gì được chứ. Chần chừ một lúc, tôi quyết định đi bộ về nhà hôm nay. Đường xá thật thất thường, lúc lạnh lúc nóng làm người ta mệt mỏi. Chiếc xe màu đen bóng lướt qua tôi. Tôi nhận ra nó, là xe của hắn. Chẳng lẽ hắn không thấy tôi sao? Một chút thất vọng, không hiểu sao tôi lại muốn một lần được hắn đưa về. Cứ coi như với thân phận của người chồng pháp luật cũng được mà. Cái kiêu lạnh lùng này thật sự làm tôi khó chịu. Có khi nào lạnh lẽo cũng khiến con người ta bị cảm không? Tôi thì không chắc mình có thể vượt qua cơn bệnh này. Trái tim này cũng thật là khó hiểu. Chẳng phải chỉ mới nói chuyện được với hắn ta chưa được chục câu sao?

6. Chương 6

Một đêm trăng sáng. Khu vườn sau nhà thật mát mẻ, im lặng. Đột nhiên nổi một cơn gió lạnh, tôi khẽ siết chiếc áo mỏng

- Lạnh thì vào nhà – một giọng nói ấm ấm làm tôi mặc cho sức gió để nhìn qua. Giờ này hắn chưa ngủ sao?
- Giờ này anh chưa ngủ sao? – bỏ ngoài câu hỏi của tôi, anh đưa tay vuốt nhẹ lông con mèo nhỏ đó. Bây giờ tôi mới biết nhà này có nuôi mèo. Con mèo không cầu kì đắt tiền, chỉ có một màu vàng nhạt, rất nhỏ cũng rất xinh. Từ khi nào hắn trở thành người yêu động vật vậy chứ?
- Đám cưới này...có lợi cho anh chứ - ngồi xuống cạnh hắn, tôi khẽ lên tiếng. Ngay lúc này tim tôi như muốn nhảy ra ngoài. Ngồi cạnh hắn trong khung cảnh này, làm tôi thấy thật ấm và hạnh phúc. Tôi cảm nhận được hơi thở của gia đình
- Tôi không bao giờ làm việc dư thừa – giọng nói hắn thật nhỏ nhưng không còn cứng như ban sáng nữa
- Con mèo này anh mua à? – tôi nhanh chóng đổi chủ đề
- và bạn gái...cũ – giọng hắn có chút trầm xuống, dường như chẳng vui vẻ mấy khi nhắc tới chuyện này
- là Minh Nguyệt? – Anh ta quay phắt sang nhìn tôi, nhìn sâu vào đôi mắt tôi rồi tôi liền lảng sang chỗ khác - ừm...thì...tôi quen cô ấy khi ở Mỹ

Không khí lại chìm vào im lặng. Thì ra hắn ta yêu Minh Nguyệt đến vậy, cũng phải thôi, có ai lại không yêu những cô gái xinh đẹp, tài năng như Nguyệt chứ? Tôi cảm thấy một chút buồn len lỏi. Khẽ nâng bàn tay lên, tôi chạm vào chòm đầu của con mèo. Nó gào lên và làm vài nhát vào tay tôi. Vội rút tay lại, con mèo này cũng thật giống chủ của nó. Bề ngoài thì xinh đẹp nhưng nội tâm thì hung hăng

- Nó không quen người lạ - Anh ta đứng dậy đi thẳng một hơi vào nhà. Tôi cũng chạy theo, bàn tay có chút ướt, rơm rớm máu

Đang đi đột nhiên tôi ụp đầu vào tấm lưng rộng lớn của hắn, tự nhiên đột ngột đứng lại. Nâng bàn tay của tôi lên, mắt tôi mở to hết cỡ, hắn...đang nắm tay tôi sao. Đây là lần đầu tiên tôi chạm vào lòng bàn tay này, ấm thật!

- Nó chưa tiêm ngừa đâu – thấy tôi cứ ngẩn ngơ, hắn lên tiếng. Mắt tôi lại được dịp tròn to hơn, miệng tôi lắp bắp không nói nên lời

- Đùa thôi – Hắn phán tiếp một câu thật khó đỡ. Tên vô cảm này từ khi nào biết nói đùa vậy, nhưng...hắn đã cười. Tôi nhìn thấy hắn có chút vui, mặc dù không cười lớn như lần trước nhưng không biết sao chỉ cần một chút thay đổi trên gương mặt đó là tôi lại nhận ra ngay. Ngọn gió ban đêm làm bay vài lọn tóc của hắn, tóc hắn không hẳn là màu đen, có chút nâu. Ngay lúc này, tôi khẳng định đây không còn là Phan Công Thành mà tôi từng biết

- Coi chừng nhiễm trùng đấy – hắn tiếp tục bồi thuốc cho tôi

- Tại sao... tôi lại làm vợ anh? – tôi để ý biểu hiện lúc này của hắn

- Không muốn sao? – hắn ngẩng mặt lên, nhìn xoáy vào tôi. Tôi thật sự sợ nó rồi đấy, như nhìn thấu cả tâm can người khác

- Không...không phải... ý tôi là... - chẳng biết sao mà tôi lại lúng búng như ngậm hột thị thế này

- Vậy là cô thích kết hôn với tôi sao? – được dịp hắn lại lần tới. Tôi thật sự đã được thỉnh giáo tài năng nói chuyện này của hắn ta rồi, mặc dù nghe danh đã lâu. Chưa bao giờ tôi lại mắc lỗi diễn đạt nặng như vậy. Cho dù là vốn từ ngữ không được phong phú cho lắm nhưng cũng chưa tới mức lúng túng ngại ngần này

- Chỉ...là hỏi thôi... - giọng tôi lí nhí dần, đầu tôi cũng theo đó mà cúi theo

- Gia Hân, tôi hỏi là cô thích tôi sao? – hắn áp sát mặt mình vào, còn tôi chỉ biết giữ nguyên khoảng cách, kết quả là tôi lại càng ngưỡng người ra sau. Cảm giác này lại giống lúc ăn táo, tôi không làm chủ được hơi thở của mình nữa. Đột nhiên hắn dừng lại, thấy tôi im lặng, có lẽ hắn đã có câu trả lời ình

- Nếu muốn...tôi sẽ cho cô đặc ân của một người vợ - nói rồi hắn bỏ vào phòng. Tôi thì đầu óc ngu muội, tạm thời vẫn chưa hiểu hết ý của câu

Tên này thật biết phá người khác. Cả đêm đó tôi cứ miên man cuộc nói chuyện đó. Tôi...sẽ không thích hắn đâu mà. Tôi sẽ đau mắt. Nhưng ai quản lí được nó chứ, cái trái tim này, tao nuôi mầy lúc nhỏ xíu rồi đến bây giờ lại phản chủ theo trai à? Trần trọc cả đêm, tôi cứ tằm tằm cười một mình như con ngốc. Có phải tôi quá nhẹ dạ rồi không? Mẫu người của tôi phải là một người chung thủy kia mà, sao tôi cứ ngỡ rằng mình sẽ đổ rầm trước mặt hắn ta nếu tình trạng quan tâm “quá mức bình thường” này tiếp diễn không?

Một đêm mất ngủ đã qua. Hôm nay tôi cứ thấy nhà này trống trống thế nào ấy. Thì ra là bác Hiền ngày hôm qua bị trật khớp nên đã vào viện rồi. Vậy ai nấu ăn đi chợ đây? Haizzz...Đành vậy, tôi lê lét vào bếp làm hai tô phở gà mang ra. Đặt tô phở xuống bàn, tôi nhanh chóng đưa tay lên lỗ tai. Giật thót mình...tôi giật nảy ra đằng sau, nhắm tịt mắt. Hắn ta là ma hay sao mà đi không nghe tiếng động vậy chứ, lại còn ngồi ngay trước bàn nữa chứ, ánh mắt thì lại dán vào tờ báo

- Hân, đem qua đây – tôi lại được phen sững sờ. Hắn...gọi tên tôi sao. Lần đầu tiên hắn gọi tên tôi như vậy. Nghe sao mà thanh quá. Chẳng giống một ai gọi tôi cả, chỉ một tiếng này thôi, không thể lẫn vào đâu được

Tôi nhẹ bưng tô phở qua cho hắn. Vừa đặt tô xuống, toan đưa tay lên tai thì bị một lực nào đó giữ lại rồi nhẹ nhàng đặt lên tai hắn. Tay hắn ấm áp như thường, khe siết cổ tay tôi. Thật mát, làm dịu đi cái nóng ở ngón tay....nhưng mặt tôi lại được dịp đỏ dần. Tôi nhận ra tim mình sắp không xong rồi. Làm sao đây...tôi lỡ thích Phan Công Thành mất rồi!!! Hắn đã buông tay tôi ra từ lúc nào mà tôi vẫn còn đứng im như tượng

- Anh...tôi... - tôi lắp bắp như vậy đấy, cứ đụng phải tình huống này là bao nhiêu chữ nghĩa bay đi đâu hết

- Tôi đã nói...sẽ cho em với tư cách là một người vợ - tôi há hốc mồm tập 2, sao hắn có thể thay đổi cách xưng hô nhanh như vậy mà không thấy ngỡ ngàng miệng chứ – hơn nữa...sau này gọi tôi là anh...

Cách nói chuyện này thực kì lạ. Hắn ta lúc nào cũng tự quyết định mọi chuyện sao? Tôi đứng yên, không lên tiếng phản đối, có khi nào bản thân tôi cũng thích sự thay đổi khó hiểu này. Tiếng “em” được thốt ra

từ miệng hần sao mà nhẹ nhàng, ấm áp đến vậy. Tôi bất giác mỉm cười, tôi...đã mất sự thận trọng đối với con người này mất rồi. Lần đầu tiên đối mặt với hần, tôi thật sự gạt bỏ cái mục đích mà tôi cho là không trong sáng của hần khi rước tôi về cái nhà này.

Nhờ có buổi sáng một chút “ngọt ngào” của hần, tôi đã mất cảnh giác một chút khi đi nhận lấy việc vứt bao rác. Một cảm giác mệt mỏi len qua khi tôi ngửi một mùi hương lạ. Chính xác là tôi đã bị chụp thuốc mê mà mãi đến khi tỉnh lại tôi mới biết. Và bây giờ, trong một căn phòng ẩm mốc và u tối đầy bụi bặm, tôi mệt mỏi mở to đôi mắt để giữ tỉnh táo. Tôi muốn biết kẻ nào lại có thù oán với tôi như vậy. Giây phút tôi run rẩy đã đến, có tiếng giày cao gót!!! Lạ thật, sao dạo này phụ nữ hay tạo ra tiếng động bằng cách nện giày lên sàn nhĩ. Tiếng giày càng to, tôi càng lơ mơ nhìn rõ khuôn mặt của cô gái kia.

- Lâu ngày không gặp, nhỏ osin – Cô ta liếc mắt cười khinh miệt tôi. Tất nhiên là tôi nhận ra cô ả, là cô gái đi với hần lần trước đã tự tiện vào nhà

- Tôi nghĩ chúng ta không có lí do để gặp nhau – tôi cố lấy hết sức để che dấu sự run sợ

- Mày tưởng mà có giá lắm sao? Tao không cần biết mà có quan hệ gì với honey nhưng tao biết tại mày mà anh ấy chia tay tao – cô ta bắt đầu nổi điên, tôi cảm thấy mình sắp rơi vào nguy hiểm

- Anh ta trắng hoa như vậy, việc chia tay với cô...chỉ là vấn đề thời gian thôi – dù biết vậy, tôi chẳng thể nói năng tử tế với cô ta

Không tiếp tục đôi co với tôi, cô ta quyết định dùng hành động. Cô ả liếc mắt qua bọn đàn em và bọn chúng lập tức lấy một dải miếng gỗ được nối lại với nhau. Tôi cảm thấy vật này rất quen, giống như đồ cổ. Đến khi những ngón tay của tôi được đặt luồng qua mấy khe gỗ, tôi mới nhận ra đây là hình phạt ép ngón tay thời xưa. Cô ta tìm nó ở đâu ra chứ?

- Mấy cái này làm không khó. Chỉ là...dành cho những người phụ nữ như cô

Tôi trợn tròn mắt hoảng hốt. Câu nói của cô ta vừa dứt, những thanh gỗ siết chặt với nhau, ép ngón tay tôi đến mức tôi có thể cảm thấy xương của mình đang nứt từng đường. Tôi hét lên đau đớn, nước mắt tôi dàn dụa, tôi chưa bao giờ bị tra tấn kinh khủng như vậy. Đau quá!!! Đau đến mức tôi muốn ngất đi để quên đi nỗi đau này. Trong đầu tôi bây giờ chẳng còn nghĩ được gì nữa, hoặc là tôi sẽ tiếp tục bị hành hạ hoặc là có người sẽ đến cứu tôi. Ai chứ?? Công Thành sao? Bây giờ chắc hần đang làm việc hay là hú hí với em nào đó chứ làm gì còn nhớ đến tôi. Một chút tủi thân dâng lên, tôi cảm thấy thật tội ỉn. Nỗi đau tâm hồn lẫn thể xác cứ hành hạ tôi từng chút, từng chút một. Mặc cho tiếng kêu gào đến thê lương của tôi, cô ta vẫn bật cười man rợ.

“RẦM...” – tiếng cửa bật mở một cách thô bạo, mắt tôi mờ dần, tôi chỉ thấy nguồn ánh sáng yếu ớt chiếu vào mắt...Người đó...là...Nhất Tiến... Chỉ vừa nhìn thấy gương mặt đó, tôi đã ngất lịm đi...

Đã 3 ngày kể từ khi tôi được cứu khỏi nơi đáng sợ đó. Hiện tôi đang nằm trong bệnh viện sau khi vừa tỉnh lại. Nghe anh Tiến kể, tôi mừng tượng được hoàn cảnh lúc đó của mình. Khi tôi vừa ngất đi, từ phía sau đám người cận vệ đó và anh Tiến, Công Thành đã đến. Anh đi vào oai phong, tay dứt túi quần và mặc nhiên không chút cảm xúc. Tiến về phía khuôn mặt vừa dập tắt nụ cười của ả đàn bà kia, hần không thương tiếc giáng cho cô ta cái bạt tai thấu xương. Cô ta chao đảo một chút thì bị hần đập một phát vào ngực ngã lăn quay ra đất. Bọn đàn em thì đã có cận vệ xử lí. Duy chỉ có cô ta là phần của anh.

- Những thứ đã thuộc quyền sở hữu của tôi thì đừng hòng bắt kì ai đụng vào

Sau khi cứu tôi ra, căn phòng đó bị thiêu rụi...cùng người con gái xấu số đó. Nghĩ lại tôi đã thấy rung mình, mặc dù chỉ nghe qua anh Tiến kể nhưng tôi cũng thấy tội cô ta, tất cả chỉ vì một chữ ghen. Nhưng tôi càng vui hơn khi biết hần đến cứu mình, hần không bỏ mặc tôi sao? Anh Tiến đã diễn tả rất thật phong thái của hần nhưng tôi thật sự muốn nhìn trực tiếp hơn, ước gì tôi không yếu đuối đến vậy. Nhắc đến hần, tôi chợt ngồi phắt dậy, Tiến nói phút cuối anh có bị một tên đánh bầm tím hết cả bả vai. Mười ngón tay tôi đau buốt lắm, nhưng tôi càng lo hơn cho hần, vội trèo xuống giường, tôi chạy ngay đến chỗ chị y tá hỏi phòng hần.

- À em ơi, bệnh nhân phòng ấy đã làm thủ tục xuất viện rồi

Câu nói của chị ấy làm tôi thở dài náo nề. Vậy là tôi hại hấn rồi, công việc bận rộn như vậy, sức khỏe không tốt thì có ổn không? Cũng đúng thôi, tôi là gì mà hấn lại để mất đến vậy, chỉ là hấn xem tôi như một đồ vật sở hữu và cảm thấy khó chịu khi bị người khác giành mất thôi. Đó là chuyện hết sức bình thường, nhưng chẳng biết sao tôi vẫn cảm thấy cảm động. Trong tình cảm, hình như lí trí không có vé để xen vào. Lê bước chân trở về phòng. Cảm xúc của tôi bây giờ là một mớ hỗn độn. Tôi thất vọng...tôi muốn thăm hấn lắm...muốn cảm ơn hấn...muốn nhìn vẻ mặt bình thản đến lạ thường ấy...muốn nghe giọng nói của hấn...Tôi nhớ hấn...

7. Chương 7

Hôm nay, anh lại làm mặt lạnh với tôi. Chắc bởi anh khó chịu vì tôi làm nhiều loạn công việc của anh. Suốt buổi sáng hôm đó, tôi ăn mà mặt cứ cúi gằm xuống, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh. Có lẽ vậy cho nên cũng chẳng thể thấy được sắc mặt anh càng ngày càng yếu ớt. Hôm nay, trời lạnh thật. Vì mấy ngón tay cứ đau buốt nên tôi được miễn làm việc nhà được vài ngày, mà không làm thì cứ thấy khó chịu. Nên tôi quyết định ra vườn chơi một chút

Meo...meo một âm thanh vang lên trong đêm. Thì ra là con cào cào. Tôi thích đặt cho nó cái tên như vậy, thể mới hợp với món quà ra mắt nó tặng tôi. Nhìn nó có vẻ yếu ớt, như sắp đứt hơi đến nơi. Chắc mấy ngày nay chưa ăn uống gì rồi. Cố đổ một chút thức ăn đồ hộp vào cái khay, tôi chăm chú nhìn nó ăn, nó ăn ngấu nghiến, chốc chốc lại nhìn tôi, liếm láp mấy ngón tay. Tôi bật cười, con mèo này cũng khôn ghê, còn biết nịnh người ta nữa chứ. Có tiếng cửa mở, là anh về. Tôi lon xon chạy ra cổng, cả một dáng người cao ráo đổ rạp xuống người tôi. Hơi thở nóng ấm từ người anh lây qua cả tôi. Tôi cảm nhận được người anh đang nóng bừng lên. Khẽ đưa tay chạm vào người anh, đôi lông mày rậm ấy khẽ nhúc nhích, tôi vội rút tay. Thôi chết!!! Tôi quên mất anh còn đang bị thương, vậy mà còn sót nữa. Diu anh vào phòng như lần đầu tiên đó, dường như anh có nhẹ hơn một chút. Làm việc quá nên sút cân sao?

Tôi lấy nước ấm lau người cho anh, đắp thuốc cho vết thương, nấu chút cháo rồi cho anh uống thuốc hạ sốt. Vật vả cả đêm cuối cùng đến gần 2h sáng anh mới đỡ hấn. Tôi không thấy mệt chút nào, cảm giác lo lắng ột người đã làm tôi chẳng để tâm đến giấc ngủ của mình nữa. Ngồi trên giường, tôi chống cằm ngắm anh một chút. Anh hốc hác lắm, bận lắm sao? Bận đến nỗi cả thời gian chăm sóc mình cũng không có sao? Tôi cảm thấy mình thật tội tệ, tại sao tôi lại muốn anh đến cứu mình như vậy chứ? Để bây giờ anh bị thương, sức khỏe tệ nên mới đổ đau thể này. Tôi tự hứa với bản thân mình, sau này không được để anh bị thương vì tôi nữa. Nhất định!

Hàng lông mi khẽ cựa quậy. Dưới ánh sáng lấp ló, tôi thấy anh như con mèo vừa tỉnh giấc. Bình yên, đáng yêu và thanh thản. Anh cuối cùng cũng mở mắt. Anh chỉ nhìn tôi, không hỏi những câu như “Tôi bị sốt sao?”, “Cô chăm sóc tôi cả đêm sao?” hay “Tôi đang ở đâu?”. Chỉ là nhìn tôi, cái nhìn mà tôi chẳng thể phân biệt được là biết ơn hay trách tôi vì đã tự tiện vào phòng anh.

- Phở...gà – Cánh môi nhấp nháy mà tim tôi muốn rụng rời. Sợ bị anh mắng mỏ nhưng...anh nói muốn ăn phở gà sao? Là do tôi nấu lúc trước á? Tôi vội bật dậy như con rô bốt được lập trình sẵn. Chỉ là nghe được yêu cầu của anh, tôi chẳng ngại ngần gì. Lục đục gần 15’, tôi mang tô phở nóng hổi đặt lên bàn cho anh. Và vẫn như lần trước, anh nhanh chóng đặt tay tôi lên vành tai mình.

- Cảm ơn...Tay đau lắm phải không? – tôi nghe mà muốn bật khóc quá. Anh vừa cảm ơn tôi đấy sao? Từng tiếng nói khó nhọc, khàn khàn cùng hơi thở mệt mỏi phả ra, anh mỉm cười.

Đẹp lắm! Nụ cười của anh rất bình dị, ấm áp. Và anh đang lo cho tôi, anh còn nhớ đến những ngón tay này nữa. Nước mắt tôi chợt rơi, tôi không kìm nén nổi chúng, tôi khẽ lắc đầu ý muốn bảo rằng “Không đau...không đau một chút nào hết”. Anh buông tay tôi ra, nhẹ nhàng ăn hết tô phở mà tôi làm, anh ăn trông rất ngon miệng. Đặt tô xuống bàn, anh cuộn mình trong chiếc chăn ấm ngủ tiếp. Tôi cũng dọn dẹp hết đồ ra ngoài.

Trở mình nằm trên giường, tôi không ngăn được nụ cười thường trực trên môi. Không chỉ vì cái tiếng cảm ơn mà tôi cho là hiếm hoi đấy mà trước khi ra khỏi phòng, lại một lần nữa hơi thở của anh lọt vào tai tôi “Ngon lắm!”. Chỉ là những từ ngữ vô cùng bình thường nhưng khi được nói ra từ miệng anh, tôi nghe thật êm tai. Anh khen tôi, như một món quà để cảm ơn cho đêm nay. Tôi...rất thích nó. Tôi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ với câu nói đó...

Sáng nay tôi đặc biệt chuẩn bị rất nhiều món ăn, cốt là để bồi bổ cho anh. Hôm qua nhìn anh ốm yếu vậy, chắc làm việc cật lực quá đấy mà, còn không có thời gian chăm sóc cho con mèo mà bạn gái anh ta mua nữa. Nhắc đến bạn gái, tôi chợt chạnh lòng. Và ngay lập tức bộ não xác nhận những việc tồi qua có lẽ không có thực và xác suất anh ta còn yêu Minh Nguyệt là rất lớn. Làm sao mà một người được anh ta yêu lại đem so sánh với một đứa mới chập chững bước vào cuộc sống của anh như tôi chứ. Sắc mặt anh có chút tốt hơn hôm qua, vẫn lạnh lùng như vậy, như chưa từng có chuyện gì xảy ra và khoảng cách của chúng tôi vẫn không rút ngắn được chút nào. Anh vẫn ăn bình thường, không hề quan tâm hôm nay nhiều món thế nào. Tôi thì nhìn anh chăm chú, như không muốn bỏ qua bất kì cái nhíu mày, thở dài của anh. Từng cử chỉ ấy tôi đều muốn thu vào mắt để xem xét tình hình sức khỏe của anh đã đỡ hơn chưa.

Hôm nay tôi rất có tâm trạng. Còn muốn làm cơm hộp cho anh nữa. Ở nhà anh chỉ ăn bữa sáng và tối. Không biết trưa có ăn uống đầy đủ gì không, coi chừng lại bệnh nữa thì khổ.

- Vợ chồng ngày càng tình cảm dữ ha – Sau khi khỏe lại hình như trình độ nói năng của bác Hiền cũng lên thì phải

Chị Tiên và Mai nhìn tôi, bụm miệng cười tủm tỉm. Chắc bởi họ thấy tôi làm cơm hộp nên có vẻ thích thú chọc phá. Tôi ngại ngùng, chỉ biết cười trừ. Gì chứ? Đó không phải là việc rất bình thường sao? Tung tăng trên đường đến công ty, tôi lẩm nhẩm giai điệu bài hát mà tôi cũng chẳng biết mình nghe ở đâu. Như thường lệ, tôi bấm nút lên tầng cao nhất. Gặp chị thư ký mà tôi cũng mỉm cười. Rồi toan gõ phòng anh thì thấy khe cửa mở sẵn và giọng nói the thé của một cô gái mà tôi cho là rất đỗi quen thuộc. Anh và Minh Nguyệt hình như có chuyện hiểu lầm gì đó.

- Anh thành công rồi đấy. Về em cũng đã về rồi, bây giờ anh muốn em ghen sao? – nước mắt Nguyệt lăn dài. Không biết là thật hay là nước mắt cá sấu nữa. Anh không nói gì, chỉ giương mắt nhìn cô gái trước mặt chửi bới

- Đúng. Em thừa nhận, em đã ghen rồi, em ghét việc có sự xuất hiện của cô gái được cho là vợ đó trong nhà anh. Anh đã nói anh rất yêu em mà, có phải anh...lợi dụng cô ta để làm em ghen không?

Anh nhẹ nhàng đến bên Nguyệt, ôm cô vào lòng, vỗ cho cô nín khóc. Tôi như đứng không vững nữa rồi. Tôi vừa nghe cô ta nói gì? Anh không nói gì...tức là sự thật sao?

- Cô à? – cô thư ký khề kêu tôi từ phía sau, giọng có vẻ hơi hối lỗi

Tôi ngược đôi mắt đắm nước nhìn cô ấy. Cô ấy giật mình, sự việc cũng làm đả động đến hai con người đang bận rộn trong phòng kia. Chưa kịp để anh nhận ra mình. Tôi khẽ quệt dòng nước mắt, chạy vội ra ngoài. Tôi chạy trong vô thức, mặc cho tiếng gọi ở phía sau và việc chị thư ký khổ công phân bua vì quên bằng việc canh phòng cho giám đốc. Tôi đã ra đường cái, nước mắt tuôn rơi, tai tôi cứ ù ù, câu nói của Nguyệt cứ thích xoáy vào tôi. Nó làm tôi khó chịu...đau đớn. Đến khi cảm nhận được cái điện thoại đang rung bần bật, tôi mới lấy lại tinh thần, nuốt hết nước mắt, nói bằng giọng bình tĩnh nhất vì tôi nhận ra người gọi cho tôi là ba.

- A lô

Và tôi chỉ nói được vồn vện có nhiều đó. Tiếng cô y tá cứ léo nhéo trong điện thoại, tôi mặc kệ. Tôi nhanh chóng bắt chiếc taxi chạy nhanh đến bệnh viện. Tôi chỉ biết rằng ba mẹ tôi đang nguy kịch. Ba mẹ tôi sống ở trong quê, chắc vì muốn tránh mặt anh tôi để ảnh tự do làm ăn và cũng thấy một chút có lỗi. Tôi ở đây 4 ngày để chăm sóc họ, thông báo tình hình của mình và dặn ba mẹ nhớ cẩn thận khi ở nhà. Chỉ may căn nhà chỉ cháy một chút ở phòng bếp nên cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng, người dân xung quanh cũng kịp thời cứu giúp. Thật khổ sở, điện thoại của tôi cũng đưa cho bác taxi rồi. Nghỉ lại cũng buồn cười, có ai đi taxi như tôi một quãng đường dài mà lại chẳng đem tiền chứ. Lúc đó ai còn tâm trạng để ý đến tiền nong nữa. Khẽ thở dài, tôi lại phải đi làm lại sim nữa rồi.

Sáng nay tôi phải lên đường trở về thành phố...bằng xe buýt, ba mẹ ôm tôi chặt lắm, như chẳng muốn tôi đi.

- Thôi mà, con đi rồi lần sau sẽ về thăm ba mẹ mà, có phải là sinh ly tử biệt gì đâu chứ - tôi mỉm cười trấn an mẹ

- Nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn uống đầy đủ, có gì nhớ điện thoại về nghe không con – mẹ cứ nước mắt nước mũi tèm lem, dặn tôi đủ điều

- Dạ. Thưa ba con đi – tôi nhìn sang ba, khẽ choàng tay ôm ba

- Ừm. Nếu có điều gì bất trắc trong cuộc sống, con chỉ cần giữ và đặt lòng tin đúng chỗ là được

- Dạ

Vẫy tay chào ba mẹ, tôi nhắm hướng trạm xe buýt mà tiến thẳng. Mấy ngày nay tôi suy nghĩ cũng rất kĩ rồi. Nếu tôi đã đặt lòng tin vào anh, tôi tuyệt đối sẽ không lung lay. Bây giờ, câu nói của Minh Nguyệt đã đi vào dĩ vãng rồi

Bước chân của tôi mệt mỏi lê vào nhà, không khí trong nhà không mấy là khác, mọi người giờ này có lẽ đã ngủ rồi. Tôi nhẹ nhàng xách ba lô lên phòng. Thấy ba lô lên bàn, tôi bật đèn lên, thật muốn tắm cho sáng khoái con người. Tôi giật thót cả tim, sao anh lại ngồi đây...ở phòng tôi?

- Anh... - tôi ngập ngừng cảnh giác nhìn coi thử có phải tôi bị hoa mắt do mệt mỏi hay không

Kết quả là...anh ngồi đây thật. Tôi sững sờ rất lâu, thắc mắc có, ngạc nhiên có, bối rối cũng có

- Em...đi đâu? – giọng nói anh khàn khàn vang đêm, dội thẳng vào không gian của căn phòng

- Về quê – tôi trả lời vồn vện, sao giống như đang hỏi cung vậy chứ

Đôi mắt đó nhìn tôi. Thật đáng sợ! lạnh lùng, như muốn nuốt chửng tôi. Tôi toát mồ hôi lạnh, sao anh ta lại đột nhiên như vậy?

- Chủ ngữ? – Anh bắt đầu đứng dậy, đôi mắt ngày càng tối lại. Tôi cũng bắt đầu run sợ

- Em...về quê...ba mẹ có chuyện

- Thế điện thoại đâu?

- À...do đi taxi em quên đem tiền...cho nên đưa điện thoại cho họ rồi – Tôi gãi đầu ngại ngùng, thật là xấu hổ, ngay cả tiền taxi mà tôi cũng không có

Rồi anh im lặng, không nói gì nữa. Rồi đột nhiên anh bước tới, những bước đi lững thững như người mất hết sức sống, hai tay buông thõng. Tôi sợ hãi giật lùi. Anh càng bước đến, tôi càng lùi. Bất ngờ, anh lao đến ôm tôi. Tôi bất động, đứng yên đó cho anh ôm. Anh càng siết chặt tôi hơn, tôi ngửi thấy mùi một mẻ trên người anh, anh có vẻ suy nhược. Anh vùi đầu vào mái tóc tôi, thì thầm đủ để tôi nghe và đỏ mặt

- Đừng đi như vậy được không...Lo... - tim tôi thất lại, tôi vui lắm, hạnh phúc, ấm áp. Anh lo cho tôi

Tuy câu nói không đầy đủ từ ngữ xưng hô thân mật, ngọt ngào nhưng chỉ như vậy là đủ. Với tôi anh như vậy là đủ. Giọng nói của anh tha thiết lắm, chẳng giống bình thường, tôi làm anh lo đến vậy sao? Chỉ cần một câu nói này của anh đã bằng người ta tặng 99 bông hoa hồng rồi. Tôi mỉm cười nhẹ, gật đầu

- Em sẽ học thuộc số của anh

Tôi biết, anh cảm thấy hài lòng. Tôi vỗ vỗ tấm lưng của anh, trấn an anh. Tôi thật sự quá vô tâm rồi, sao lại không thông báo ọi người một tiếng chứ? Thoát khỏi vòng tay ấm áp của anh

- Trễ rồi, ngủ đi – tôi giục anh đi ngủ

Rồi không nói không rằng, anh cứ nhiên nằm lên giường tôi, đắp chăn ngủ. Tôi khẽ thở dài. Anh có vẻ rất mệt, chắc cũng lười xuống phòng, thôi để anh ngủ đây cũng được. Tôi sẽ xuống phòng khách ngủ. Tắm rửa xong xuôi, tôi nhẹ nhàng đưa mắt qua anh đang ngủ, anh ngủ giống như một đứa trẻ 5 tuổi, mắt nhắm nghiền

- Hân, ngủ đây – vừa nói xong, anh dịch qua chừa chỗ cho tôi nằm

Tôi không hiểu ý tứ gì trong câu nói đó cả. Có phải anh kêu tôi ngủ chung không? Từ khi nào tôi với anh trở nên thân thiết đến vậy. Tuy đang đấu tranh tư tưởng như vậy, nhưng tôi cũng ngoan ngoãn kéo chăn lên nằm. Không biết sao chỉ cần nghe anh gọi tên, tôi cảm thấy mọi mệnh lệnh đều được thực thi. Người tôi nóng ran cả lên, nằm cạnh anh, tôi thực sự ngỡ rằng cả đêm này mình sẽ không nhắm mắt nổi quá. Một hơi ấm nhanh chóng lan tỏa đến tôi, anh ôm tôi vào lòng ngủ. Tôi điếng người, tim tôi muốn bỏ chạy ra ngoài luôn quá

- Ngủ đi...tôi chỉ ôm em thôi – giọng nói anh khe khẽ đến tai tôi. Nghe anh nói vậy, tôi thấy bớt căng thẳng hơn đôi chút, mắt bắt đầu híp lại

Đêm nay có anh nằm cạnh, tôi thật chẳng muốn dậy. Nằm vùi đầu vào ngực anh, tôi thấy thật ấm. Mùa đông nay chỉ là cái lạnh bên ngoài. Còn tôi bây giờ, đã có anh, lò sưởi đặc biệt. Ngoài lạnh trong nóng, và bây giờ tôi thấy sự tin tưởng của mình không đặt nhầm chỗ rồi.

8. Chương 8

Ngay từ khi mới bước vào nhà lúc 8 tuổi, tôi đã ý thức được giá trị của mình trong gia đình này. Tôi là một đứa con rơi của ba. Tuy ba mẹ đều đối xử với tôi rất tốt, như con ruột nhưng...tận sâu trong lòng, tôi biết gia đình còn có nhiều xung đột mà tôi không ngờ tới. Rồi ông ngoại tôi tịch thu hết tài sản của ba mẹ, chỉ chừa lại cái chi nhánh mà ông cho là rác rưởi đó. Rồi gia đình tôi từ một nhà giàu có, quý tộc trở thành những người bình thường, thậm chí là nghèo khổ. Đó cũng là một phần lí do mà anh hai ghét tôi đến vậy. Ai lại không thích cuộc sống thoải mái, ăn sung mặc sướng chứ? Vì vậy, anh đã tự mình lên thành phố, quản lí công ty và từ đó không đoái hoài gì đến ba mẹ nữa. Ba mẹ cũng không oán trách gì anh, họ nghĩ nếu làm vậy có thể làm giảm bớt chút gánh nặng và nỗi hận thù, nhục nhã trong anh thì họ sẵn sàng đền bù bằng tất cả. Đến khi tôi 15 tuổi thì anh kêu tôi ra Mĩ sống, tôi biết anh không muốn tôi lên thành phố học để phải chạm mặt nhau đến khó xử cho nên mới kiếm cơ đưa tôi đi. Nhưng như vậy cũng tốt, ít ra ba mẹ sẽ bớt khó khăn vì phải trả tiền học cho tôi hơn

Khẽ thở dài, tôi miên man nghĩ về gia đình của mình. Anh bước từ trong phòng ra, tôi cảm giác được anh đang nhìn tôi. Tôi đưa ánh mắt dò hỏi nhìn anh

- Mua điện thoại

Chỉ nói vồn vện từng đó chữ, rồi anh lười xềnh xệch tôi đi ra xe, ấn tôi ngồi xuống ghế và đạp ga đi. Tôi chỉ mới vừa nhận thức được những việc trên thì chiếc xe đã yên vị trước cửa hàng di động. Nhanh thế! Theo anh xuống xe, một như cỗ máy, anh đi đâu tôi đi đấy. Mắt tôi liếc qua chiếc điện thoại màu tím, rất đẹp. Không đậm không nhạt, mạnh mẽ nhưng cũng rất dịu dàng. Rồi chị nhân viên lấy chiếc điện thoại đó ra, gói lại cẩn thận, rồi đưa cho anh. Thì ra trong lúc tôi đang ngẩn ngơ chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó thì anh đã mua cho tôi rồi. Bước tiếp theo là làm lại sim. Mọi công đoạn đều do anh tự làm hết, chỉ cần tôi kí tên là được. Không khí trên xe tĩnh lặng thật, tôi cũng thắc mắc hôm nay tại sao anh lại không đi làm thì địa điểm tiếp theo chính là công ty của anh

Tôi lèo đèo theo anh lên phòng làm việc dưới con mắt khinh bỉ và khó hiểu của nhân viên. Chắc bây giờ họ cũng đã nhớ cái khuôn mặt này rồi nhỉ. Chốc lát tôi đã vào phòng anh. Anh vẫn bình thản ngồi xuống ghế làm việc, thư ký vẫn báo cáo lịch trình và tôi vẫn cứ đứng đó

- Ngồi đi – anh không đưa mắt nhìn tôi nhưng vẫn biết là tôi đang rất mỏi chân. Rốt cuộc ý đồ của anh ta là gì chứ?

Tôi ngồi đó một hồi, thấy chán quá nên lấy điện thoại ra nghịch một chút. Nó cũng vui lắm chứ, tuy phải nhiều lần đọc hướng dẫn sử dụng. Điện thoại bây giờ hiện đại thật đấy

- Tại sao lại là màu tím? – biết anh đang hỏi mình nên tôi ngược lên trả lời

- Chỉ là thích thôi

- Tại sao là mùi cam thảo? – gì chứ? Ngay cả mùi hương trên cơ thể tôi mà anh cũng nhận ra sao? Mùi cũng thật thính

- Vì nó rất dễ chịu, em đặc biệt ghét nước hoa vì nó rất nồng...ừm...cũng có thể gọi là dị ứng

- Chuyện đó...ừm...Minh Nguyệt... - anh bắt đầu dừng bút, ậm ừ

- Em tin anh – Tôi lắc đầu bật cười. Anh nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm, thật khó đoán

- Cười...rất đẹp

Tôi thoáng chút ngại ngùng. Đây không phải là lần đầu tiên có người khen tôi cười đẹp. Họ bảo lúc nào mặt tôi cũng hầm hầm, im im mà lúc cười lại chấm chút hột gạo làm tôi rất duyên. Tuy vậy, tôi cũng rất ít khi cười. Rồi cả hai lại trở về chốn im lặng. Tôi cũng chẳng còn hứng thú nghịch điện thoại nữa. Rồi tôi chợt nhớ đến Thảo My, chắc giờ này nhỏ đang lên mạng, dù sao cũng rảnh, lên nói chuyện chút cũng vui

- Chúng ta ly dị đi... – tôi chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại nói

Anh ngược mắt lên nhìn tôi, dừng hẳn công việc, ánh mắt khó hiểu, tuy vậy vẫn không hé môi hỏi nửa câu

- Ừm...chúng ta ly dị để lại tổ chức một lễ cưới hoành tráng hơn em nhé! – tôi bật cười – dạo này trên mạng vui thật

- Sau này đừng tùy tiện nói bậy – giọng nói lạnh băng lại vang lên, hình như anh đang giận tôi

Tôi biết mình hơi quá, nên cũng không dám nói gì nữa. Liếc qua đồng hồ, đã trưa, tôi đứng dậy đi ra khỏi phòng

- Em đi mua cơm

Tôi xon xen xuống nhà ăn công ty mua 2 phần cơm. Ai cũng dành cho tôi ánh mắt rất “trìu mến”. Một nhóm cô nhân viên tiếp thị nghênh nghênh đến “làm quen” với tôi

- Thật ra...cô và giám đốc tôi có quan hệ gì mà thân thiết dữ vậy?

Tôi vẫn im lặng đợi cô chủ bếp gói cơm, không nhất thiết phải trả lời câu hỏi này. Mà tôi cũng chẳng biết nói như thế nào nữa

- Nhìn cũng đâu xứng đáng làm gái đứng đường đâu mà còn lên phòng giám đốc – thấy tôi chỉ biết câm nín, bọn họ càng xán tới. Nhà ăn cũng bắt đầu lao xao, hướng mắt xem phim hay

- Ý cô là tôi hay qua lại với hạng gái đứng đường? – Một giọng nói từ đâu phát ra, tông trầm trầm như ý tứ câu nói thì làm cho cô gái kia đứng sấp không nổi

- Giám...giám...đốc... - cả nhà ăn như chết lặng, thương hại cho số phận của cô gái kia. Có ai ngờ được giám đốc lại tới một nơi còn không có trong trí nhớ của anh chứ

Cả đám đó im thín thít, chả dám biện hộ gì thêm. Tôi nhìn anh, vẻ oai phong của anh vẫn còn đó, đôi mắt sâu thẳm nhìn qua từng động tác của nhân viên. Anh quay lại nhìn tôi, không nói gì thêm, ánh mắt như đang trách móc tại sao lại để cho bọn họ nói năng như vậy. Anh quay lại tiếp tục trò vui của mình

- Đây có được coi là hành động làm nhục giám đốc?

- Dạ...thưa không phải... - cô ta lắp bắp không nói nên lời, tôi cảm nhận được mồ hôi cô ta đang túa ra như mưa

- Nếu đã nghĩ vậy, tôi nghĩ cô nên thôi việc

Anh quay gót bước đi. Tôi cũng xách 2 hộp cơm chạy theo. Cả phòng ăn vang lên những tiếng thở phào cùng những cái lắc đầu cho sự nóng nảy. Tất nhiên giám đốc đã đuổi việc cô ta chứ không phải bảo cô suy xét việc thôi việc. Vậy ra sau này họ phải cẩn trọng hơn rồi. Khi bước chân ra khỏi đây, họ biết mình đã chấm hết, bất kì ở đâu cũng không thể nhận họ làm việc, dù chỉ là lao công. Lúc trước một số còn quỳ trước

công ty suốt 3 ngày mà giám đốc vẫn không có một cái liếc mắt. Còn cô gái này? Chắc giống như lời cô ta nói...chỉ còn nước làm gái đứng đường mà thôi

Không khí trong phòng cũng thật im lặng, chẳng biết nói gì, tôi chỉ cắm cúi vào ăn, thi thoảng có ngước lên nhìn anh

- Chưa bao giờ ăn cơm ở đây sao?

- Ừm

- Cô gái đó...bị đuổi à?

- Em quan tâm?

- Chỉ là...thấy tội tội...

- Tôi đuổi cô ta vì thái độ không tôn trọng giám đốc – anh nhìn tôi, không để lộ thêm cảm xúc gì – không phải vì em

Tôi thất vọng một chút. Đúng là tôi cảm thấy anh làm vậy là vì tôi, tôi rất cảm động nhưng rồi lại nghĩ, từ khi nào mình đối với anh lại quan trọng như vậy chứ?

Hôm nay tôi lại lên công ty anh. Đơn giản, anh kêu tôi đến bàn chuyện quan trọng. Kì quái! Không nói được ở nhà sao. Làm tôi phải lên đối mặt với con mắt soi mói của người khác. Thật sự rất khó chịu. Từ trong phòng anh bước ra, tôi thấy một cô gái ăn mặc mát mẻ, xộc xệch, mang đôi giày cao gót kêu lộp cộp mà tôi nhìn rất quen mắt. Khi lướt qua tôi, cô ta nhếch môi cười khinh bỉ. Tôi cố nhớ ra đã gặp cô ta ở đâu nhưng câu nói của anh làm tôi chú ý hơn

- Tối nay, có tiệc. Em hãy đi làm nhân viên phụ bàn ở đó

- Tại sao?

- Có gì tôi sẽ sử dụng

Có một cơn đau nhói ập đến. Anh sử dụng tôi? Như một công cụ sao? Sao lại nhấn tâm chà đạp tôi như vậy? Dù sao tôi cũng là vợ anh mà, hay là vừa vui vẻ với cô gái lúc nãy nên lạnh nhạt với tôi. Thì ra đây là cảm giác bị ghẻ lạnh khi chồng ngoại tình sao? Tôi lắc đầu nguầy nguậy, cố xua tan ý nghĩ điên rồ đó. Anh...chỉ là quá căng thẳng vì công việc mà thôi. Tôi tuyệt đối tin tưởng anh

- Ừm

- Đây là địa chỉ

Nhận xong mẫu giấy địa chỉ, tôi ngậm ngùi bước ra khỏi phòng. Tôi mân mê suy nghĩ. Dù sao mình cũng nên để dành một số tiền nhĩ? Có gì còn gửi về cho ba mẹ nữa chứ. Như vậy mình cũng có lợi mà. Tôi đột nhiên bị lôi vào phòng vệ sinh nữ. 3,4 cô gái đứng quay quanh tôi. Tôi nhận ra là cô gái lúc nãy đi ra từ phòng anh

- Lâu rồi không gặp, xem ra cô còn dai dẳng lắm nhĩ

Giọng nói lạnh lạnh của cô ta vang lên. Tôi bắt đầu nghe quen quen. Thì ra là cô ta. Cô nhân viên bị đuổi việc. Cô ta trang điểm đậm quá, hơn nữa ăn mặc như vậy làm tôi nhất thời không nhận ra. Sao cô ta còn ở đây chứ?

- Hôm nay tôi đến đây không phải với vai trò là nhân viên quèn nữa mà là người tình của giám đốc đấy

2 tiếng người tình như giết chết niềm tin lúc nãy của tôi. Tôi chỉ biết im lặng không nói gì nữa, cố không để mình phải rơi nước mắt vì nhục nhã. Chắc gì cô ta đã nói thật.

- Vì cô mà tôi phải bị đuổi việc, nhưng không sao...bây giờ thì ổn rồi. Tôi nhìn thấy cô là thấy gai con mắt, cho nên sau này đừng xuất hiện ở nơi có tôi và Thành

“Thành!”, cái tên này tôi chưa được nói bao giờ. Vậy mà bây giờ một người con gái khác lại có thể thốt ra một cách thân mật như khẳng định quan hệ giữa anh và cô ta. Tôi chưa xót, tự mỉa mai mình. Nói rồi một cô gái khác xô tôi ngã xuống sàn nhà lạnh ngắt, chỉ chỗ, cười cợt tôi

- Nhớ đây

Cô ta rời đi, không quên tặng cho tôi cái thốn ở chân. Mũi của chiếc giày cao gót như xuyên qua từng thớ thịt của tôi. Mắt cá chân tôi sưng lên. Đứng dậy một cách khó khăn, tôi cắn chặt môi để cổ không bật ra tiếng kêu rên rỉ vì đau đớn. Khập khiễng bước từ nhà vệ sinh ra, tôi tuyệt nhiên không còn thấy sự có mặt của đám người kia. Từ khi sống với anh, ở với anh và mong rằng anh sẽ bảo vệ mình, tôi tự nhiên trở nên yếu đuối hơn hẳn, rất mau nước mắt. Tôi muốn anh lau nước mắt ỉnh, để khẳng định tôi đang làm tưởng sự quan tâm anh giành ỉnh. Làm vậy tôi sẽ biết rằng, nếu trái tim mình còn đập vì hành động đó, tôi sẽ chết vì đau đớn cho sự vô tâm của anh mất

9. Chương 9

Buổi tiệc đã bắt đầu từ sớm. Ai cũng lộng lẫy trong bộ cánh của mình, chỉ là tôi trong bộ đồ phục vụ này có chút hụt hẫng. Lời nói của anh cứ ong ong trong đầu của tôi. Khoảng 8h, khách đã đến đông đủ. Tôi chẳng biết buổi tiệc này là của ai và để làm gì nhưng những người ở đây rất quen mặt, đặc biệt còn có...anh hai. Anh vẫn như vậy, phong độ, lịch lãm và lạnh lùng. Ngay cả nụ cười xã giao tối thiểu mà anh dành cho giới thượng lưu tôi cũng chưa thể nhận được. Cửa ra vào bỗng chốc thu hút sự chú ý của một số người. Cả căn phòng nhốn nháo với nụ cười nửa miệng quen thuộc của Công Thành và cái nhìn gợn cảm đến sắc lạnh của Minh Nguyệt.

Hai người khoác tay nhau bước vào với sự trầm trồ cùng ngưỡng mộ cặp trai tài gái sắc này. Minh Nguyệt tự cao ngẩng cao đầu. Ánh mắt của cô ta phút chốc dừng lại trên người tôi. Một nụ cười khinh bỉ! Cô ta mặc chiếc váy cúp ngực màu đen tuyền đính kim cương, dài đến mắt cá, trên người đeo một chiếc vòng cổ đính đầy hạt lấp lánh, cả người cô ta sáng chói. Còn anh thì ngược lại, không nổi bật, chỉ khoác bộ vest màu xanh đen nhưng phong thái và cách hành xử của anh khiến ai cũng phải nể. Đến giờ cao điểm, tôi thôi nghĩ về họ và chạy xung quanh phục vụ. Cái chân đau này của tôi làm tôi cứ chậm chạp, đau đớn, bị nét mặt hắc ám của họ làm cho run rẩy.

Không khí ở đây bắt đầu làm tôi mệt mỏi. Cái chân vẫn nhức không thôi. Bây giờ tôi chỉ đứng yên một chỗ. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. 2 người cứ nhiên bước về phía tôi. Tôi đưa ánh mắt dò hỏi nhìn họ nhưng không tìm được tia giải thích nào trong ánh mắt của anh.

- Ủa? Gia Hân, cậu ở đây à? Lâu rồi không gặp kể từ... - bỏ lửng câu nói, cô ta đưa mắt nhìn anh – mà sao cậu lại ở đây, làm thêm á? Tội thật, có cần mình giúp đỡ không?

Bộ cô ta thật sự nghĩ tôi không hiểu ý tứ trong câu nói mỉa mai của cô ta chắc? Tức lắm nhưng tôi chỉ biết im lặng, nhưng anh đã lên tiếng

- Về đi – Vậy là anh đã bảo tôi về, tôi hết nhiệm vụ rồi

- Khoan đã chứ, uống với tớ ly rượu đã

Vớ lấy một ly rượu vang trên bàn, cô ta đưa cho tôi. Tôi đưa tay cầm lấy nhưng không kịp nữa rồi. Trước khi để tay tôi kịp chạm tới cái ly, cô ta đã thả cho ly rượu rơi xuống đất. Ly bể tan tành, mảnh vỡ bắn tung tóe trúng vào chân cô ta chảy máu. Điều đó không làm tôi bận tâm. Chỉ là hành động của anh...tôi nhận ra hành động vội vã luống cuống của anh, nét lo lắng đó chưa từng dành cho tôi. Tôi cứ ngỡ lần bị mè o cào đó anh quan tâm tôi nhưng không phải. Minh Nguyệt...mới chính là người anh thật sự yêu.

- Có một cái ly mà cũng cầm không được là sao?

Tiếng quát tháo giận dữ của anh làm mọi người giật thót, xì xào chấm điểm hành động quan tâm quá mức của anh. Tôi chỉ biết đứng sững ra đó, anh không cho tôi cơ hội giải thích. Nước mắt tôi chực trào, ánh mắt mọi người nhìn tôi giống như một người bần tiện, trong đó có anh hai. Anh nhìn tôi trầm lặng, hai tay đút vào túi quần, nhận thấy sự kém cỏi của tôi và một lần nữa khẳng định...tôi không hợp với giới thượng lưu vì mang trong mình gen của một đứa con hoang.

Tôi không khóc thành tiếng, nước mắt chỉ rơi. Tôi cúi mặt xuống, không muốn ọi người thấy sự yếu đuối của mình và tôi thật sợ sệt dư luận

- Không sao đâu mà, sao anh lại quát tháo người ta thế kia, cô ấy chỉ là một phục vụ nhỏ bé thôi mà – lời nói của cô ta như là một sự bao dung cao cả của những người nổi tiếng xinh đẹp đối với mọi người nhưng đối với tôi là sự sỉ nhục, từng chữ của cô ta đâm thọt vào tôi như thế - hay bây giờ cậu uống với tôi một ly nha, coi như chuộc lỗi. Đừng nói với tớ là cậu là phục vụ rượu nhưng không biết uống rượu nha

Cô ta nhanh chóng vớ lấy ly khác đưa cho tôi. Tôi phải công nhận càng ngày trình độ chơi khâm của cô ta càng lên, tôi chỉ biết câm nín. Cô ta đã gài tôi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan này rồi còn làm gì được nữa. Ánh mắt của mọi người nhìn tôi cười nhạo, cho rằng tôi thật may mắn khi làm thiên thần bị thương mà vẫn được khoan hồng. Còn anh? Anh nhìn tôi lạnh lẽo như cảnh cáo tôi còn làm Minh Nguyệt bị thương thì sẽ cho tôi tuyệt đường sinh sống. Đưa tay nhận ly rượu, tôi uống cạn một hơi. Chỉ đợi 5' sau khi mọi người giải tán, tôi liền chạy thẳng vào toa-lét nôn thốc nôn tháo. Và tôi đoán không sai, cô ta đang đợi tôi ở đó

- Vui không? – vòng tay đứng trước cửa, cô ta nhìn tôi đáng vẻ đắc thắng

Tôi không nói gì, chỉ tặng cho cô ta cái nhìn tức giận nhất. Trò này thật là bỉ ổi, cô ta vốn biết tôi bị dị ứng với rượu vang, uống vào chỉ tổ nôn cả đêm.

- Đây chỉ là khởi đầu thôi. Tôi sẽ làm cô không ngóc đầu lên nổi và cô nên nhớ kĩ thân phận của mình trong cái thế giới này

Đau đớn, mệt mỏi, tôi rời khỏi buổi tiệc. Tôi đi bộ về, khoảng 15' lại nôn một lần. Bụng tôi thật sự chẳng còn gì mà nôn nữa rồi. Chỉ còn nước và mật thôi. Về đến nhà là tôi nằm ra giường ngủ say. Tôi đoán chắc đêm nay anh không về, anh sẽ chỉ dành cả tối hôm nay để chăm sóc cho Minh Nguyệt mà thôi.

Đã vài ngày trôi qua anh không về nhà, tôi vẫn ăn uống, chân vẫn còn sưng và vẫn chăm sóc con cào cào bình thường nhưng mọi thứ luôn ảm đạm một màu. Tôi như cỗ máy làm việc uể ỏi, mọi người hỏi gì cũng chỉ ậm ừ cho qua chuyện

- Hân, sao em lại lau ra sân thế kia? – Chị Tiên hốt hoảng nói. Tôi giặt mình và nhận ra sự quá lố của mình, tôi chỉ cười xòa xách vào nhà

- Chị thấy em bị sao ấy, hay nghĩ đi, càng làm càng hư

Tôi cũng không phản đối. Lê thân mình lên phòng, tôi thay đồ ra quán café ngồi. Bước vào “ngôi nhà nhỏ” quen thuộc, tôi ngồi thẩn thờ nhìn ra ngoài đường mà không biết con bạn đang thắc mắc nhìn tôi như người điên. Nhanh thật, sắp đến giáng sinh rồi đấy

- Này, thất tình hay sao mà thẩn thờ quá vậy

- Không có gì

- Sắp tới giáng sinh rồi đó

- Ừm

- Cái chính là sinh nhật cậu á

Nói tới đây tôi mới nhớ ra, sinh nhật tôi trùng với giáng sinh. Buồn cười thật, vậy mà năm nay tôi đã nghĩ mình sẽ đón một mùa đông thật ảm áp cùng với anh nhưng thậm chí mặt anh tôi cũng chẳng thấy thì lấy gì mà đón sinh nhật đây chứ

- Cậu định tổ chức như nào?

- Chắc không

- Hay tụi mình đi chơi đi

- Thế cậu không có hẹn với bạn à?

- Ừ thì...

- Có thì đi đi, mình không sao

- Thật á?

- Ừm..

Rồi tôi lại ngoái nhìn ra cửa sổ, mặc cho nhỏ bạn luyên thuyên về chuyện tình của mấy con bạn. Đó chính là lí do tôi không tổ chức sinh nhật, bởi vì trùng vào dịp giáng sinh nên chẳng ai thèm đoái hoài gì tới cái sinh nhật nhạt nhẽo của một con bạn nhạt nhẽo. Tôi lại bất giác nghĩ đến anh, không biết bây giờ anh đang làm gì? Ăn uống có đầy đủ không? Anh có biết sinh nhật tôi không?

Tôi lại thở dài, bây giờ đã là chiều, một ngày của tôi trôi qua quá đổi buồn chán. Rồi tôi chợt nghĩ, xưa giờ nó chẳng bao giờ thú vị cả. Chỉ là từ khi có anh, tôi thấy nó có nhiều màu hơn thôi.

Khi tôi về đến nhà thì đã tối. Mọi việc vẫn diễn ra bình thường cho đến khi tôi nhận ra sự có mặt của anh trong nhà

- Anh về rồi?

Thái độ của anh vẫn lạnh nhạt như vậy. Hôm nay tôi tình cờ biết được Minh Nguyệt đã trở thành người mẫu quảng cáo cho Thiên Phước. Công ty của anh là khu thương mại kinh doanh hầu hết mặt hàng như điện thoại, mỹ phẩm, quần áo, trang sức...Làm người mẫu quảng cáo đồng nghĩa với việc cô ấy có địa vị rất cao trong công ty. Xem ra quan hệ của họ đã hàn gắn được chút đỉnh rồi.

12h...

Tiếng đồng hồ cứ kêu tích tắc làm tôi không ngủ được. Thật khó chịu, trời thật lạnh. Tôi cuộn chăn quanh người, tiến lại phía cửa sổ để đóng cửa cho gió khỏi thổi vào. Một cơn gió từ sau lưng tôi khẽ vuốt qua. Rất nhanh, tôi chưa kịp quay lại thì một hơi ẩm đã phả vào người tôi

- Lạnh?

Tôi nhẹ gật đầu. Trời ơi, tình huống nào rồi mà còn hỏi câu này. Anh ôm tôi từ phía sau, làm người tôi nóng bừng. Chỉ mới cách đây vài phút tôi còn thấy lạnh run mà bây giờ mồ hôi cứ túa ra cái chần. Tựa đầu anh lên vai, giọng nói anh bắt đầu trầm ấm hơn, không còn đanh thép như lúc nãy nữa

- Xin...lỗi...

- Em...tin anh – Tôi lắc đầu nguây nguây trong chiếc chăn, miệng thốt ra câu nói mà tôi nghĩ ngay lúc ở bữa tiệc tôi chẳng muốn nói chút nào

Anh cười hừ. Nụ cười của anh dưới ánh trăng vẫn đẹp như vậy, vẫn sáng như thế. Chúng tôi trò chuyện suốt đêm

- Kể về gia đình em – Anh đột nhiên tò mò về gia đình tôi, tôi cũng không ngần ngại kể cho anh nghe hết. Gương mặt anh vẫn không lộ chút gì là ngạc nhiên. Anh chỉ nhìn tôi như không tin

- Anh không tin? Là thật mà dù có nghe hơi lâm li bi đát – tôi tỉnh nghịch đùa

- Tôi có nói không tin?

Hì, tôi lại nói thừa rồi

- Nhưng...em rất thương hai...Lúc đó

Tôi lại hồi tưởng về năm xưa, lúc tôi chỉ là con nhóc 8 tuổi, bị đám con trai trong xóm bắt nạt, trêu chọc là đứa con riêng. Nhục nhã...nhưng chỉ cần lúc đó anh hai xuất hiện. Cái dáng loắt choắt, còm còm đen đen của anh, anh đến cứu tôi!

“Tụi bây đang làm cái gì vậy?”

“Kiệt, mày bệnh con nhỏ này sao?”

“Chứ không lẽ tao bệnh mày đánh con gái, không thấy nhục à?”

Nói rồi anh liền lao vào tấn cho bọn nó một trận. Mình mấy anh đầy thương tích, nhưng anh lết đến chỗ tôi, nét mặt phút chốc tự hào chiến thắng. Nụ cười lúc đó của anh, tôi thích nhất và cũng là lí do tôi không

ghét anh. Tôi biết trong thâm tâm anh là người tốt. Anh đã bảo vệ tôi, tôi đó anh bị ba mẹ la rất nhiều nhưng không hề kêu ca, cũng không biện minh. Anh là thần tượng lúc đó của tôi như vậy đấy. Mãi suy nghĩ về kỉ ức xưa, tôi thiếp đi trong vòng tay anh từ lúc nào. Anh nhìn tôi, đặt tay lên đầu tôi, vuốt ve nhẹ nhàng

- Ngoan...

Tôi cảm nhận được hơi ấm của anh, anh bế tôi đặt lên giường ngủ. Tôi như con mèo lười, chỉ muốn mãi như lúc này, ngồi trong lòng ấm áp của anh trong những đêm gió đông để thủ thỉ về chuyện xưa. Thật là tốt biết mấy...

10. Chương 10

Giáng sinh đến rồi, trong nhà chỉ còn tôi và bác Hiền, ai cũng đi chơi hết rồi. Mọi năm tôi không hề uất ức hay tiếc nuối gì, cũng chẳng ham muốn đi chơi, nhưng nhìn vào cánh cửa phòng đang đóng im ỉm và thiếu hơi người vì sự vắng mặt của chủ nó, tôi muốn trải qua cảm giác đón giáng sinh với anh, muốn tìm một chút hơi ấm.

Trong lúc đó, ở nhà hàng Kingdom sang trọng, hai con người đang thưởng thức hương vị ngọt ngào dưới ánh nến

- Ngày mai em có buổi chụp hình, anh sẽ đến coi chứ - Nhìn Minh Nguyệt lúc này rất sang. Đôi môi mọng đỏ từ tôn nhai từng miếng bít tết, làn da trắng nổi bật trong ánh nến

- Ừm

- Sao dạo này thấy anh có vẻ lạnh nhạt với em quá vậy...hay tại cô vợ mới cưới của anh? – Cô ta nheo đôi mắt kẻ đậm

- Em không tin anh

- Căn bản anh phải làm cho em tin

- Anh chưa bao giờ làm điều gì quá đáng

- Việc anh đưa cô ta tới bữa tiệc làm em rất ngạc nhiên

- Nhờ vậy mới biết cô ta không hợp với những người như chúng ta

Câu trả lời của anh rất thỏa mãn cô ta. Vừa chà đạp cô vợ vô tội, vừa dỗ ngọt Minh Nguyệt. Vì vậy, cô ta không cần chất vấn nữa

- Đêm nay chúng ta...- câu nói chưa dứt khỏi miệng thì điện thoại cô ta reo lên

Minh Nguyệt vừa rời đi chưa được bao lâu thì điện thoại của anh cũng vậy.

- Tôi đã nói...

- Tôi biết, nhưng hôm nay là sinh nhật vợ cậu, bộ cậu không tính ghé qua nhà một chút hay chí ít mua chút quà cho cô ấy à? – giọng Tiếng léo nhéo trong điện thoại

- Thích thì tự mua đi

- Cậu khùng sao? Cô ấy là vợ cậu mà

- Tôi không bao giờ về nhà vào hôm nay

Anh nhanh chóng cúp máy. Đúng vậy, đêm giáng sinh nào cũng vậy, anh đều dành thời gian bên Minh Nguyệt mặn nồng cả đêm hay la cà quán rượu để nhớ cô chứ chưa từng về nhà. Nhưng hôm nay...

- Xin lỗi...để hôm khác nhé, em có việc phải về gấp

Chưa kịp để anh trả lời, cô ta nhanh chóng lấy túi xách và bắt một chiếc taxi. Đúng là số trời trở trêu. Gặp thì cũng đã gặp nhưng anh không thể bên cô đêm nay. Anh chỉ còn biết về nhà thôi

- Chưa ngủ?

Tiếng nói của anh trong bóng tối làm tôi lạnh lạnh. Cả nhà đều tắt đèn, chỉ riêng tôi là còn ngồi coi ti vi. Tôi muốn trải qua đêm sinh nhật không quá buồn tẻ, hay là muốn đợi anh về cho dù biết rằng có thể anh sẽ không về?

- Ừm

Tôi nhanh chóng quay mặt đi, không muốn anh thấy những giọt nước mắt vô duyên của mình. Tôi muốn khóc quá! Anh về làm tôi thấy ấm lắm, vui lắm. Đi đến chân cầu thang, anh đặt một gói đồ xuống đất

- Sinh nhật vui vẻ

Tôi còn tưởng mình nghe nhầm, anh tặng quà cho tôi sao? Có thật không? Lau nhanh nước mắt, tôi lết đến chỗ gói quà. Không bọc quà, chỉ là gói giấy nhưng tôi cảm nhận được hơi ấm của anh. Món quà là một con ngựa gỗ. Anh còn biết tôi tuổi ngựa nữa sao? Món quà này...thật sự quá lớn, tôi từng tuổi này nhưng chưa cảm động vì một món đồ gỗ như vậy. Người tặng quà cho tôi ngoài ba mẹ ra thì chỉ có Thảo My. Nhưng năm nay, còn có anh.

Tại căn hộ cao cấp của Minh Nguyệt

- Anh chắc chứ?

- Vâng, đây là tấm di chúc mà hai người đó định viết, nhưng tôi đã kêu họ dời lại tuần sau

- 1 ngôi biệt thự, và 30% cổ phần công ty Sun&Moon. Thú vị đấy

- Vâng, tất cả sẽ được chuyển nhượng cho cô Gia Hân

- Không phải là cho Gia Kiệt sao?

- Tôi chỉ nghe có vậy

- Vào tay cô ta thì khó nhừ rồi

- Nếu hai người đó chết trước khi xác nhận tờ di chúc này thì toàn bộ quyền thừa kế sẽ thuộc về người con cả của họ là Gia Kiệt

- Vậy thì tốt, làm cho nhanh gọn vào. Tôi muốn coi...bộ mặt đau khổ của cô ta

Câu nói kèm theo hơi thuốc lá phả vào căn phòng. “Gia đình, tài sản thừa kế của cô ta cũng mất, để coi cô ta sống thế nào”. Ý nghĩ viên mãn đó đi theo Minh Nguyệt cả vào giấc ngủ. Không biết tương lai Gia Hân sẽ thế nào....

- Chào bác Hiền, hôm nay nhìn bác có vẻ khỏe quá – mới sáng sớm tôi đã gọi bác Hiền, và tất nhiên còn có anh

- Thôi cô nương, tình nhờ cái gì đây

- Hi. Hôm nay con muốn nhờ bác làm đùm con việc nhà

- Thế con định đi đâu?

- Hôm nay con về thăm ba mẹ

- Vậy thì đi đi, để đó bác

Anh cũng nhìn tôi, tôi biết anh nghĩ gì

- Em chỉ đi có 2 ngày thôi. Tất nhiên sẽ đem theo tiền và...cái này – Tôi nghịch nghịch mỉm cười đưa chiếc điện thoại trước mặt để anh kiểm chứng

Chẳng còn chuyện gì đáng lo, anh lại cúi xuống đọc báo

Chào bác Hiền và mọi người đi. Tôi bắt chuyến xe buýt lúc 8h sáng. Sau đó, anh cũng chuẩn bị lên xe

- Cô Mai, mấy ngày nay con chó nhà tôi sao rồi? – đột nhiên anh quay lại nhìn ra sau khu vườn

- Dạ...Hân vẫn chăm sóc nó đấy thôi

“Coi như không ai nợ nhau”

Tối hôm qua, trước cổng nhà

- Ủa? Tưởng cậu không về - Tiến nói giọng cực đều

- Cô ấy bạn

- Ồ...vậy...cậu đưa quà cho cô ấy nhá

Nói rồi cậu bạn phóng mắt tiêu. Vốn dĩ Nhất Tiến sẽ không nhớ đâu, nhưng vì lần sinh nhật này đúng vào dịp giáng sinh nên hẳn rất ấn tượng. Cầm gói quà trong tay, anh nghĩ chắc cô ta sẽ không ưa gì nó vì cái gói quà xấu xí và nghĩ anh keo kiệt, bủn xỉn mất. Nhưng kệ, dù sao cũng đâu phải anh tặng. Anh vô tâm như vậy đấy, ấy thế mà Gia Hân vẫn một mực ngây thơ tin tưởng loại người này. Anh đâu biết rằng được anh tặng quà cô ấy như có cả một vùng trời, trong đó có mây, nắng, cô...và anh. Chỉ ước mơ nhỏ nhoi len lỏi trong lòng cô gái nhỏ bé này suốt đường về quê nhưng sao mà xa vời quá.

Bước chân xuống nền đất ẩm ướt. Tôi đoán nơi đây chắc là vừa mưa xong, hít hà hương lúa, tôi cất bước vào nhà

- Ba mẹ, con về đây

- Ủa? Hân? Sao giờ này mới về, qua sinh nhật con rồi còn gì – mẹ tôi nước mắt ngấn dài

- Sinh nhật gì chứ, con lớn rồi mà, hơn nữa trên đó cũng có Thảo My mừng sinh nhật và...còn có cả anh hai nữa – tôi cười gượng cho ba mẹ đỡ buồn, để họ nghĩ rằng quan hệ của chúng tôi đang tốt lên mà an tâm. Họ ôm nhiều lắm, chắc do trở trời – một con ngựa gỗ ạ

- Thật sao? Nó không còn ghét con nữa sao? – ngay cả ba cũng rất đổi ngạc nhiên

- Dạ, quan hệ của chúng con vốn dĩ không xấu lắm, và lại hai rất tốt mà

- Ồ, vậy thì tốt quá, ba mẹ cũng yên tâm

- Thôi tắm rửa đi con, rồi xuống ăn cơm

- Dạ

Bữa cơm diễn ra rất thân mật, ấm cúng. Lâu rồi cả nhà tôi không quay quần với nhau như vậy. Leng...keng...ba bỏ đĩa xuống. Hình như ngoài đường có chuyện gì thì phải, sao nghe có tiếng kêu.

- Mình à, ra coi thử

Thế là ba mẹ và cả tôi đều ra coi thử. Một thứ ánh sáng chói mắt đập vào mắt tôi. Một cơn gió tạt ngang qua, nhưng tôi thấy se lòng lại, có gì đó rất khó chịu. Rồi tôi không còn biết gì nữa, mắt thì lờ mờ, một vài giọt mưa rơi lóc tóc. Tôi nghe thấy tiếng người ta hô hào gì đó, họ lay người tôi. Còn tôi...tôi không biết mình đang đứng như pho tượng vì bị sốc. Nước mưa...nước mắt...tôi không còn phân biệt được nữa rồi. Họ chỉ đứng cách tôi trong gang tấc, nhưng tại sao không phải tôi mà là họ

- Ba...mẹ... - tôi lấp bắp quỵ xuống, sờ lên mặt đường đầy máu, như muốn nó đường lan ra nữa, ba mẹ sẽ mất máu mà chết mất. Tôi nói không còn ra hơi nữa, nước mắt rơi mà không thể kiểm soát nổi. Tôi không quan tâm nữa, mọi người đứng đó chỉ biết nhìn tôi tội nghiệp

Tôi bắt đầu khóc rống lên, ôm họ vào lòng. Nỗi đau này sao mà cào xé quá! Chỉ mới cách đây vài phút, chúng tôi còn ăn tối với nhau rất ngon miệng mà. Tôi còn nghe giọng trầm ấm của ba và cái tiếng cười giòn của mẹ...nhưng mà sao nhanh quá...Nhanh đến nỗi tôi còn không phân biệt được mình đang mơ hay là thật.

- Ai đó gọi cấp cứu dùm cháu với – tôi mất kiểm chế, cứ hét lên trong đêm mưa, tôi chỉ biết rằng mọi người đang đứng im và máu của ba mẹ chảy rất nhiều, phải mau cầm máu cho họ

11. Chương 11

Tiếng mưa rơi lách tách trên đường, mái nhà. Tôi đang ngồi trước cửa phòng cấp cứu. Tay chân run rẩy, nước mắt vẫn chưa ngừng rơi, người ướt sũng, dính đầy máu, nhìn tôi như một kẻ vừa giết người. Tâm trạng tôi bây giờ rất hoảng loạn. Cửa phòng mở, bác sĩ nhìn tôi một lượt, hẳn bây giờ ông cũng thấy tôi rất tàn tạ.

- Cháu đi tắm rửa đi - tôi vẫn nhìn ông không nói gì, đôi mắt đỏ hoe của tôi muốn nhắc nhở ông đây không phải là câu nói tôi mong đợi - chúng tôi...đã cố gắng hết sức

- Đừng nói câu đó mà...- tôi hét lên trước mặt vị bác sĩ bất lực, tôi thật sự rất ghét câu nói này - ông nói láo!!

Tôi ngồi thụp xuống đất, tôi khóc rất lâu, mặc cho vị bác sĩ dỗ dành, an ủi cỡ nào. Khi nghe tiếng tí dài trong phòng bệnh, tôi hoàn toàn ngã quỵ, không còn sức sống nữa. Tối hôm đó, trong bệnh viện có một cô gái khóc cả đêm, ngồi co ro trước căn phòng cấp cứu tối om, lạnh ngắt, không còn nhịp đập... Cô gái không thốt ra tiếng hay tỏ ra dằn vặt, chỉ ngồi đó, ôm hai đầu gối, dựa người vào tường và nước mắt cứ chảy. Suốt một đêm, cô ấy không hề chớp mắt. Mãi đến gần sáng, cô mới nhắc chân về nhà. Bà con hàng xóm nhìn cô thương hại, tội nghiệp cho cô con gái mất cả cha lẫn mẹ ngay trong một đêm khi mà cô ấy vừa về nhà đoàn tụ.

Tôi lặng lẽ đóng cửa nhà, nhìn vào căn nhà này, vẫn còn vương vấn dư âm tối hôm qua. Căn nhà lụp xụp nhỏ nhắn này, tôi sẽ giữ lại. Hàng xóm bảo rằng dù sao cũng thân với nhau nên họ sẽ lo ma chay hết, bảo tôi không cần lo, tôi không phản đối. Đến giờ tôi còn chưa dám tin sự thật khủng khiếp ấy, làm ma chay là khẳng định họ đã đi mãi mãi. Sắp xếp hành lý gọn gàng, tôi trở lại thành phố. Đôi mắt lơ đãng vì thiếu ngủ và khóc nhiều làm tôi trở nên tồi tệ hơn. Họ hàng đều an ủi, nhưng tôi đều bỏ ngoài tai. Ba ngày nữa tôi sẽ về lại đây, mặc trong mình bộ đồ trắng mà tôi không nghĩ là mình sẽ mặc nó bây giờ.

Về đến nhà cũng đã tối rồi, cả ngày hôm nay người tôi cứ thần thờ.

- Về rồi hả con? Sao nhìn con tàn tạ quá vậy?

Tôi thôi nhìn xuống đất mà đi, hết nhìn bác Hiền rồi tôi lại nhìn chị Tiên, chị Mai...và...anh. Tối nay anh ở nhà sao? Chắc không có tôi, anh mới ở nhà nhiều hơn, chắc anh không muốn nhìn mặt tôi. Nước mắt tôi sắp rơi nữa rồi. Nó ướt sũng. Chỉ có anh là bình thần ăn cơm, còn mọi người ai cũng nhìn tôi như chờ đợi câu trả lời. Tôi không nói được nữa, chỉ còn biết nhìn. Tôi khóc, không phải vì anh không quan tâm tôi, không phải vì dối...tại sao mọi chuyện lại như vậy??Không ai cạnh tôi nữa. Tôi ngồi thụp xuống, khóc thầm thiết. Tôi không còn biết gì nữa, tôi chỉ muốn khóc thôi. Bỗng dưng tôi nhớ anh hai kinh khủng. Giá như có anh ở đây thì hay quá. Anh sẽ an ủi tôi giống như xưa, sẽ ôm tôi vào lòng và thủ thỉ rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, khi tỉnh dậy thì mọi chuyện sẽ không sao. Không biết anh đã biết tin này chưa? Tôi có nên thông báo với anh không? Anh sẽ quan tâm chứ?

Bác Hiền ôm tôi vào lòng, bác cũng khóc

- Sao thế con, đã có chuyện gì chứ? - Nghe bác nói sao giống mẹ tôi quá, tôi càng khóc to hơn

Bỗng anh bế xốc tôi lên, không ọi người an ủi hay hỏi thăm gì tôi mà trực tiếp bế tôi về phòng anh, đặt tôi xuống giường anh cũng lặng lẽ rời khỏi phòng. Hành động của anh thật khó hiểu, nhưng bây giờ tôi không còn tâm trí nào tìm cho ra lí do nữa. Tôi không để ý đây là phòng ai, tôi đang ngồi đâu hay trời có lạnh không

“Cạch”

- Ăn đi - đặt tô cháo xuống bàn, anh lên tiếng lôi tôi ra khỏi cơn hỗn độn - muốn khóc cũng cần có sức.

Rồi không nói thêm gì nữa, anh đi ra khỏi phòng. Căn phòng giờ chỉ còn mình tôi. Bây giờ tôi đã bình tĩnh hơn, nhận thức được mình đang ở trong căn phòng xa lạ này. Có mùi hương của anh, là mùi café. Thì ra đây là phòng anh, nhưng chỉ toàn ảnh của Minh Nguyệt. Chắc anh không để ý đã đưa tôi vào lộn phòng,

hay anh muốn khẳng định rằng anh chỉ yêu mình Minh Nguyệt? Tôi thút thút ăn từng muỗng cháo. Nhìn tôi bây giờ chẳng khác nào con bé ăn xin. Thật đáng thương

Dọn dẹp xong. Tôi tắm rửa một chút để lấy lại tinh thần. Dòng nước ấm trườn qua da mặt của tôi, làm sạch bụi bặm. Bây giờ thì đỡ hơn rồi, tôi đã ổn hơn một chút. Lấy ỉnh một cốc nước ấm, thoa hai bàn tay vào thành cốc. Tôi nghĩ ngày mai mình sẽ đến Sun&Moon một chuyến để nói với anh hai. Cho dù anh có bận tâm hay không, họ vẫn là cha mẹ ruột của anh

Nhận ra mình ra bỏ quên con cào cào, tôi vội chạy ra sau vườn. Thì ra anh đang ngồi đó vuốt ve nó. Thấy tôi, con chó chạy vẫy đuôi. Xem kìa, chắc đang vui lắm đây mà, làm như tôi còn hơn cả chủ của nó

- Cảm ơn anh - giọng tôi khàn khàn lí nhí trong miệng

- Không ai nợ ai - dứt hai tay vào túi quần, anh nhìn lên trời mà nói

“không ai nợ ai”, câu nói này nghe sao mà nhẹ lòng quá. Nhưng anh chưa biết, tôi giúp anh chưa bao giờ là muốn anh mắc nợ mình. Không gian rơi vào tĩnh mịch như màn đêm. Con cào cào cũng đã ngủ rồi, nó nằm trong lòng tôi. Nhìn nó yên bình mà tôi thấy cuộc sống này vốn chẳng bị ảnh hưởng bởi tôi

- Làm sao anh biết em tuổi ngựa?

- Có gì mà tôi không biết

- Vậy chắc anh cũng biết...ba mẹ em đã không còn...- mắt tôi ngân ngấn, chẳng phải đã thôi không khóc từ một tiếng trước sao? Tôi ghét mình yếu đuối thế này trước mặt anh - Cũng may, em nhìn họ và được ăn cơm lần cuối cùng

- Vậy ra đó là lý do em khóc? - Tôi nhìn anh đầy khó hiểu, anh cũng nhìn tôi, tôi cố tìm chút ý nghĩ trong mắt anh - Tôi còn không nhớ lần cuối mình ăn cơm với họ là khi nào nữa

Buồn cười thật...Tôi tự cười vào mặt mình. Trên đời này có biết bao nhiêu người đau khổ hơn tôi chứ? Vậy mà...anh như vậy...hẳn là tội nghiệp lắm. Tôi ít nhất còn nhớ những hôm coi ti vi, ăn cơm với ba mẹ, còn anh...chẳng còn có để mà nhớ. Anh nói rất đúng. Tôi nghĩ cú sốc lần này, tự tôi phải vượt qua rồi

Sun&Moon

- Thưa giám đốc, có một cô gái tên Gia Hân muốn gặp anh

- Cho cô ta vào

Tôi, lại đặt chân vào căn phòng vừa lạ vừa quen này.

- Anh về thăm ba mẹ đi - cố giữ giọng bình tĩnh và không bật khóc, tôi nhìn thẳng vào mắt anh mà nói thẳng

- Chỉ vì như vậy mà cô tới tìm tôi

- Lần cuối...trước khi họ đem đi chôn - nói tới đây, tôi không kìm chế được nữa, tôi vội quệt dòng nước mắt

- Cô nói vậy là sao?

- Họ mới mất...ngày hôm kia

- Thật chứ?

- Hai xem chuyện này em có thể đùa sao?

- Tôi làm sao tin được đây, cô thấy tôi rất bận mà

- Họ đã bị xe tông...ngay trước mặt em

Khoảng không bao trùm căn phòng. Tôi nhận ra ánh mắt có chút không mấy đau đớn của anh. Sao anh có thể đối xử với bố mẹ ruột của mình như vậy chứ? Anh vốn không phải như vậy mà

- Vậy mà cô vẫn bình yên, còn họ thì chết sao? - Anh tiếp tục xía xói tôi khi thấy tôi không nói gì - đáng lẽ người chết là cô chứ không phải họ

Người tôi run lên, bàn tay bấu chặt lấy nhau. Có không để mình phải gục ngã ngay tại đây. Tôi quay người bước đi. Anh nói đúng, có thể người chết sẽ là tôi, nếu vậy mọi chuyện có thể được giải quyết ổn thỏa. Anh sẽ trở về với ba mẹ, Minh Nguyệt và anh Thành có thể đến với nhau hạnh phúc. Vậy mà bấy lâu tôi không nghĩ ra, tôi thừa thãi đến mức cản trở người khác.

Lang thang đến “ngôi nhà nhỏ”. Tiếng chuông cửa vang lên quen thuộc. Một mùi hương café xộc vào mũi tôi. Tôi mỉm cười gọi Thảo My

- Đạo này bận lắm hả? Sao không thấy gọi điện ỉnh?
- Ờ, thì cũng bận
- Sao nhìn cậu như người sắp chết vậy? Thiếu café sao?
- Mình đâu có nghiện café. Chỉ là...ba mẹ mình...mất rồi - càng nói âm lượng của tôi càng nhỏ
- Thật sao? - nhỏ My cũng không khỏi sốc - sao đột ngột quá vậy...Vậy cậu không sao chứ?
- Mình ổn mà, không thấy sao
- Thấy gì mà thấy, cậu sắp thành cây que bây giờ đấy, lo mà ăn uống đầy đủ vào. Thế còn ma chay thì sao?
- Hàng xóm họ muốn làm giúp mình
- Vậy thì tốt rồi, chắc 2 bác cũng sống thân thiện lắm
- Mình nghĩ...hai không chịu về thăm họ, mình mới vừa nói với anh ấy xong
- Sao? Anh ta là gì vậy chứ? Không về thăm đã đành rồi, bây giờ ngay cả đám ma ba mẹ mà cũng không về là sao?
- Anh ấy có vẻ không quan tâm
- Cậu mà để mình gặp hấn ta xem...coi thử có bầm dầm ra không - mặt nhỏ trợn lên, tay giơ nắm đấm, trông rất buồn cười
- Cậu còn chưa gặp người ta nữa
- Giám đốc Sun&Moon chứ gì, lên mạng tra là ra ngay thôi mà
- Nếu mà tìm được thì mình đâu mất công nói với cậu
- Hi...không hiểu tại sao lại tìm không có nhỉ?

Nói chuyện với nhỏ My đúng là đỡ thật. Có nó làm bạn, tôi cũng thấy cuộc sống đỡ đau khổ. Tôi cười nhạt, nếu mà Thảo My gặp anh hai chắc nhỏ sẽ không nở ra tay với một người phong độ như vậy đâu.

12. Chương 12

Đám ma ở trong quê không xô bồ lắm. Đa số mọi người chỉ an ủi tôi vài ba lời. Còn tôi, miệng thì cứ nói cảm ơn mà lòng thật đắng. Tôi sợ nhìn vào di ảnh đó, nhìn thấy nụ cười của cả hai người, trách họ tại sao lại bỏ tôi lại đột ngột như vậy, để một mình đứa con này phải đối mặt thế nào với anh hai, với cuộc sống này đây. Hôm nay Thảo My cũng đến, nhưng tuyệt nhiên không thấy anh hai đâu. Chắc anh không muốn đến đây thừa nhận mình có cùng dòng máu với đứa con gái nhơ nhuốc này.

- Tối nay cậu định ngủ ở đây hả?
- Ừm, mai mình về, mộ của ba mẹ sẽ được chôn cất ở thành phố
- Nhớ giữ gìn sức khỏe

Tối rồi, trời lạnh rồi, có mưa. Đêm đó cũng lạnh và mưa như vậy, đó là đêm tồi tệ nhất. Tôi nhìn thấy một người đang khép nép bước vào nhà. Là ai?

- Chào cô Gia Hân, tôi là luật sư Ngô Văn Minh. Đây là danh thiếp của tôi. Ba mẹ cô cách đây vài ngày có đến gặp tôi, và họ yêu cầu tôi làm di chúc cho họ

- Sao? Sao họ lại muốn làm di chúc chứ? – Tôi hoang mang nghe tin, không lẽ ba mẹ đã có linh cảm rằng mình sẽ gặp chuyện

- Chuyện đó thì tôi không biết được, có lẽ bệnh tình của họ đã trở nặng

- Không thể nào, họ còn rất khỏe mà, hơn nữa hằng tháng tôi đều gửi tiền về, sao lại có chuyện bệnh nặng được chứ?

- Tuy nhiên họ vẫn chưa làm hoàn chỉnh. Cho nên bản di chúc đó sẽ không được tính, và người hưởng toàn bộ số tài sản là cậu Gia Kiệt – con ruột của họ

Từng tiếng “con ruột” của ông luật sư già như nhát dao chí mạng, phải rồi, tôi đâu phải là con của cả ba lẫn mẹ, mẹ ruột của tôi mất lâu rồi. Thật chua xót!

- Nhưng họ còn không có tiền chữa bệnh thì lấy đâu ra tài sản chứ?

- Tài sản của họ gồm một căn nhà ở ngoại ô và 30% cổ phần công ty Sun&Moon

- Cái gì? Sao họ lại...có những thứ đó chứ?

- Chuyện đó thì tôi không biết. Không biết cô có thể đưa tôi gặp cậu Gia Kiệt được không?

- À, tôi biết rồi. Ngày mai, sau khi đưa họ đi, tôi sẽ đưa ông đi

- Vậy được. Tôi về đây

Vậy là chiều nay, tôi lại biết thêm một tin khác nữa. Ba mẹ tôi còn có tài sản riêng, vậy sao họ không dùng để tiêu, để cuộc sống phải chật vật như vậy. Dù sao, chuyện đó cũng không quan trọng, tiền gì chứ? Bấy giờ cũng chẳng thể giúp họ sống lại

Ngôi mộ của ba mẹ rất khang trang, đơn giản. Không khí ở đây rất tốt, rất thoáng đãng, chắc ba mẹ rất thích. “Phải không ba mẹ?”. Đứng trước mặt họ, tôi không ngăn nổi sống mũi mình cay xè. Người tôi run bần bật, cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng chỉ là đứa con gái nhỏ nhẵn ngày nào của ba mẹ thôi. Nhẹ tay chạm vào tảng đá lạnh ngắt đó “Ba mẹ có lạnh không?”. Sao lại như vậy chứ?

Hiện tại, tôi đang đứng trước công ty Sun&Moon, cũng với luật sư Minh. Vì không muốn chạm mặt nhau nên tôi đã khéo léo từ chối ông. Chắc ông cũng thấy thương hại cho tôi

- Ông xong việc rồi, về đi

- Vậy...mọi chuyện xong rồi chứ - vị luật sư thay đổi 180 độ, ông run rẩy như van xin

- Đó không phải là chuyện của ông. Nếu tôi đưa ông lên được thì tôi cũng dìu ông xuống được

Sau đó, bỏ mặc lại ông, Minh Nguyệt hiên ngang bước vào Sun&Moon với ý định mở một cuộc dao dịch với vị giám đốc trẻ ở đây

- Chào anh, tôi là Minh Nguyệt

- Tôi biết, không hiểu lý do nào khiến người mẫu đại diện cho Thiên Phước lại tới đây gặp tôi

- Tôi đến đây là muốn trao đổi với anh một chuyện – thấy hần vẫn chăm chú nhìn cô nói tiếp, cô cao giọng – chắc anh cũng hay tin ba mẹ mình mất, tài sản của họ để lại, anh sẽ cho tôi chứ?

- Tại sao?

- Tôi sẽ giúp anh đánh bại Sun&Moon

- Tại sao tôi phải tin cô?

- Anh biết đấy...Thành rất yêu tôi – đôi môi Minh Nguyệt nhếch thành một đường tuyệt mỹ, đáng vẻ tự tin đó làm hấn người thấy mùi phản bội

- Hấn tin tưởng cô như vậy, không sợ hậu quả sao?

- Hấn yêu tôi đến mù quáng, anh không thấy sao

- Cô cũng biết tài sản của ba mẹ tôi chỉ là cái nhà rách nát, có gì quý giá để cô phải mạo hiểm như vậy?

- Có một món đồ trong căn nhà đó tôi muốn có, chắc anh không để ý đâu nhỉ

- Làm sao tôi tin cô đây? Làm ăn mà, đâu thể nói suông

Cô ta bật cười lớn. Tiếng cười đốt cháy cả căn phòng, vang lên thật đáng sợ

- Sắp tới, Thiên Phước sẽ đón một nhà tài trợ người Úc.

- Tôi sẽ suy nghĩ – về mặt hấn có vẻ dăm chiêu, có vẻ đang có chút lòng tin vào lời của cô ta

- Rất tiếc là tôi không đủ kiên nhẫn đâu, bây giờ hoặc không bao giờ - thấy được lợi thế, cô ta lợi dụng thời gian thúc ép hấn

- Được thôi

Vừa dứt lời, cô ta rút trong túi ra một bì hồ sơ. Là bản giao dịch

- Kí vào

- Làm sao cô chắc tôi sẽ đồng ý?

- Vì cuộc giao dịch này hoàn toàn có lợi cho anh. Là một người kinh doanh, tôi nghĩ anh biết được. Tôi chỉ làm vì tình cảm riêng tư mà thôi

Tiếng âm thanh đó vang lên. Từng dòng mực in đậm trên nền giấy. Từ phút giây này, thương trường có lẽ sẽ rất sôi động vì sự xuất hiện của một nhân vật mà ít ai ngờ tới. Minh Nguyệt và thứ mà cô ta cầm trong tay sẽ làm rung động cả Thiên Phước lẫn Sun&Moon. Lòng tham của một người làm sao có thể so sánh với con số được chứ. Mọi thủ tục được thực hiện trong âm thầm. Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Minh Nguyệt

- Cái gì đây? – Đang làm việc, Công Thành phải ngẩng mặt lên vì bị Nhất Tiến làm phiền

- Vé máy bay, cậu phải ra Nha Trang để xem tình hình chi nhánh thế nào chứ

- Cậu không đi được à?

- Cậu là giám đốc, đi sẽ yên tâm hơn. Hơn nữa...tôi mua 2 vé, cho cả Gia Hân nữa – thấy anh thoáng chau mày, Tiến nói tiếp – không lẽ cậu định nhốt vợ mãi trong nhà sao? Phải dẫn cô ấy đi cho xoay khóa, sau chuyện gia đình, hơn nữa cô ấy cũng đâu gây thiệt hại gì cho cậu, cũng không có làm phiền

- Cậu đang năn nỉ tôi đó à?

- Công việc ở đây cứ thế, tôi lo. Sẽ ổn hết thôi – Tiến đưa đôi mắt tội nghiệp nhìn anh. Khẽ thở dài, anh cũng muốn khảo sát chi nhánh này. Nha Trang là một địa điểm du lịch nổi tiếng, khách du lịch ắt hẳn rất thích mua sắm. Chi nhánh này có thể đem lại lợi nhuận rất lớn. Có lẽ Tiến nói đúng

- Ok

Nhìn Tiến có vẻ vui lắm. Cậu bạn này có lẽ muốn anh quan tâm vợ của mình hơn một chút. Anh nhớ vài hôm trước...

- Mày và hấn ta có quan hệ gì hả con nhãi? – mặc cho tên đầu gấu bặm trợn đang điên tiết, tôi vẫn ngậm chặt miệng của mình, phun hết máu trong miệng lên mặt chúng. Tôi giương đôi mắt cổ chấp và tức giận nhìn tên đầu xỏ. Hấn thấy vậy thì càng tức hơn. Hấn muốn dùng tôi uy hiếp anh. Sao tôi có thể cam tâm được chứ.

Chúng lên tục dùng chân đá vào người tôi. Tát, rạch dao, dội nước lạnh. Mọi trò bỉ ổi cũng đã làm rồi. Đã thấm mệt, nhưng chúng vẫn chưa bắt tôi khai cái gì ra. Song, một món đồ đã rơi vào tầm mắt của chúng – chiếc điện thoại màu tím

- Kakaka...vui đấy cô bé. Điện thoại đẹp đấy

Tôi trợn mắt, mà chỉ biết nằm đó nhìn. Nhìn tên khốn kiếp đang lấy chiếc điện thoại dễ dàng. Nhấn nút gọi, hấn áp tai mình lên nghe

- A lô

- Chào giám đốc Thành, còn nhớ tôi chứ

- Anh là ai?

- Tôi là tên trưởng phòng anh mới đuổi tuần trước đây. Tại anh mà bây giờ tôi chẳng còn việc gì để làm nữa rồi – nói đoạn, hấn dừng lại cười như điên như dại – bây giờ con nhãi đang nằm trong tay tao, mày biết tao chỉ cần tiền thôi đúng không? 50 tỉ, chút tao nhấn tin địa chỉ

Cúp máy cái rụp, hấn cười khoái chí

- Nhưng nhìn lại mày đi, thật sự không nghĩ thằng đó lại chứa chấp mày trong nhà. Tao nhận ra mày có mặt trong buổi tiệc – hấn ngồi vất chân lên ghế, thôi hành hạ tôi nữa mà rút một điều thuốc ra nhâm nhi

- Chúng tôi chỉ là đang có một cuộc giao dịch – tôi gặng ngồi tựa vào tường

- Tên khốn đó còn dã man hơn tao, bây giờ tao trở thành kẻ thất nghiệp rồi

- Tôi...thay mặt anh ấy, xin lỗi anh. Tôi...khụ...khụ...biết anh đã chịu khổ, chỉ là...anh ấy không biết...cảm giác của người khác là thế nào thôi

- Mày...sao phải quan tâm hấn như vậy, yêu nó rồi sao? – hấn nhếch môi cười, phả từng ngọn gió đục ngầu

- Tôi không biết...nhưng...tôi nhất định không để anh ấy bị thương – vừa kết thúc câu nói, tôi ngẩng mặt lên nhìn hấn ta cười thách thức. Ánh mắt khó hiểu ngu ngơ của hấn ta chứng tỏ tôi đã thành công trong việc đánh lừa. Phải, nãy giờ tôi đang đánh lạc hướng để hấn không nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài

Anh Tiến đập bay cánh cửa xông vào. Tôi đưa đôi mắt mong đợi tìm kiếm, nhưng không thấy anh, một chút hốt hoảng. Tại sao tôi lại vừa muốn anh tới vừa muốn anh không tới nhỉ? Tình cảm thật là phức tạp, nó làm người ta quẩn quại với chính mình, vừa đánh vừa xoa trái tim này nhưng tôi cứ mãi đắm đuối vào cái tình cảm chết tiệt này thì biết khi nào mới bình yên được chứ

13. Chương 13

Tĩnh dậy trong một căn phòng xa lạ. Tôi mệt mỏi nhìn lên trần nhà. Bức ảnh to tướng treo trên tường giúp tôi biết chủ căn nhà này là anh Tiến. Chắc anh ấy bây giờ đang đi làm. Đêm qua tôi nghe loáng thoáng lúc anh ấy vừa bôi thuốc cho tôi. Thành đang có cuộc họp nên anh Tiến nghe máy giùm thì biết chuyện. Cũng may thật, nếu không thì có chuyện lớn. Từ đêm qua tới giờ cả người tôi đau nhứt, may là không nặng lắm, chỉ là bầm tím bên trong. Chắc anh sẽ không nhận ra đâu. Có lẽ vì vậy, tôi quyết định đổi tên anh trong danh bạ

Reng...reng.... “là anh ấy”

- A lô

- Em đang ở đâu?

- Em...đang ở nhà anh Tiến - tôi nặng nhọc cất từng tiếng khô khan. Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Tôi nín thở chờ đợi lời nói của anh

- Tôi sẽ tới đón

Khoảng 10 phút sau, anh tới đón tôi đi. Không khí trên xe sao mà đáng sợ quá vậy. Từng thớ thịt tôi đang bị vết bầm hành hạ, cử động cũng khó khăn, cổ họng thì khô rát. Tôi chẳng buồn hỏi anh chuyện gì nữa. Chúng tôi cứ đi, đi mãi...Đến khi tôi choàng tỉnh dậy thì đã thấy mình đang ngồi trên máy bay

- Sao...- tôi đang thắc mắc muốn hỏi con người ngồi bên cạnh đang nhâm nhi ly café

- Tại sao đêm qua em không về? – Tôi cứng họng không nói được gì, đầu môi đắng ngắt mấp máy

- Em...về quê, có chuyện gấp, hàng xóm gửi em một số đồ vật của ba mẹ

Tôi cúi đầu, lặng lẽ quan sát cử chỉ của anh. Cuối cùng thì anh cũng hạ tờ báo xuống, đối mặt nhìn tôi. “Thôi chết rồi!”, làm sao mà bắt gặp ánh mắt anh tôi lại quên hết bài thể này. Kiểu này mà để lộ là hết. Ánh mắt anh thật sâu, thật đen như muốn nuốt hết hình ảnh của tôi vào con người

- Thế tại sao lại ở nhà Tiến?

- Tại...đêm qua...em... - tôi run rẩy nhìn anh, anh đang nhìn xoáy vào tôi

- Xin lỗi, anh chị có muốn dùng gì không ạ?

Thật may, cô tiếp viên hàng không đã cứu tôi một mạng rồi.

- Chị...cho em ly nước cam –tôi đưa tay lấy ly nước – Á! – tiếng thét của tôi thu hút sự chú ý của mọi người, họ nhìn tôi một cách khó chịu, anh cũng nhìn tôi kì lạ

- Xin lỗi quý khách, cô không sao chứ ạ?

- Em...không sao ạ. Xin lỗi chị - nhẹ nhàng kéo quần lên, tôi hốt hoảng kinh sợ. Vết thương ở bắp chân sao lại lớn như vậy? – Một bàn tay nhẹ nhàng nâng chân tôi lên

- Bị sao vậy?

- À...- đầu tôi bỗng nghĩ ra một lý do rất thuyết phục – tại tối qua em bắt chuyến xe về trễ, trên đường về nhà thì bị tai nạn nhỏ, bầm tím vài chỗ. Đúng lúc đó anh Tiến đi qua nên đưa em về - tôi mỉm cười mỉm mẫn, thật phục mình đây mà

- Tại sao không báo cho tôi? – anh chăm chú ngắm nghía trên chân tôi

- Chắc lúc đó khuya rồi nên anh ấy không muốn làm phiền anh đó mà

- Hẳn là chồng em hay tôi?

- A.... - ngưng một lúc, giọng điệu anh nghe có chút giận dữ, đồng thời tay cũng dùng chút lực

Chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi nghe ấy nhắc đến hai từ “vợ chồng” theo đúng nghĩa của nó như vậy. Có lẽ chính anh cũng không ngờ mình lại buộc miệng nói như vậy. Biểu hiện là anh không còn hỏi han gì nữa, chỉ im lặng thoa thuốc lên chân tôi. Đau lắm! Chân tôi rất đau, nhưng tôi thấy rất hạnh phúc. Một niềm vui len lỏi trong thân thể đau nhức này. Nhìn chúng tôi giống như bao cặp vợ chồng son khác. Tôi giống như cô gái hạnh phúc nhất, được người chồng tài giỏi, phong độ trong bộ vét như vậy chăm sóc. Bỗng nhiên tôi thấy anh đẹp trai kinh khủng. Khóe môi tôi bất giác kéo lên, tôi mỉm cười hạnh phúc

- A...đau... - tôi suýt xoa cái chân

- Nếu đau sao lại ngồi cười?

Cơ mặt tôi giãn hết cỡ, xấu hổ quá mất! Tôi bị anh phát hiện là con bé ảo tưởng rồi

- Xong, vết bầm lớn đây

- Ồ...cảm ơn anh

- Sau này có chuyện nhất định phải nói với tôi

- Ừm, em biết rồi. Nhưng mà...làm sao em lên được máy bay vậy?

- Tôi...đưa lên – tôi trợn tròn mắt. Không phải ý anh là anh bế tôi lên chứ. Nuốt một cái gì đó khan ở cổ, tôi lấy sức nói tiếp
- Vậy...chúng ta đi đâu?
- Nha Trang
- Tại sao lại đi?
- Vì công việc, còn em...là do Tiến mua vé dư
- Vậy sao anh Tiến không đi với anh?
- Còn công ty
- À...

Chúng tôi như đang chơi trò đồ vui, kẻ đồ người trả lời. Chuyến bay kéo dài vài chục phút. Tôi ngân nga bài hát nào đó mà tôi cũng không nhớ rõ tên. Chỉ là mới nghe trên mạng. Chuyến bay cuối cùng cũng hạ cánh. Tôi chuẩn bị sức vịn vào thành ghế để vượt qua cơn đau thì anh đã nhanh tay bế xốc tôi trên tay. Tôi trợn ngược mắt, chớp chớp nhìn anh như kẻ tâm thần. Bao nhiêu tiếng xì xầm đôi trai gái làm quá lỗ giữa chốn đông người. Tôi nóng ran cả mặt, chỉ biết quay mặt vào người anh, tránh đi ánh mắt tò mò của mọi người. Là hương café, mùi hương mới của anh. Lúc trước anh có mùi nước hoa, pha chút hơi thuốc lá làm tôi hơi khó chịu. Còn bây giờ thì rất thơm, mùi hương nhẹ nhàng đưa tôi ngã đầu vào lòng ngực anh

Gia Hân đâu biết, anh cũng đột nhiên chú ý đến chi tiết nhỏ này. Rằng lúc ở trong văn phòng anh, cô nói ghét nước hoa. Cũng vô tình anh nhớ đến, nên đã chọn loại hương khác. Xem ra nó đã ru cô gái này ngủ trong vòng tay anh luôn rồi. Không đánh thức cô dậy liền, anh đưa cô về phòng khách sạn, thuê một phòng đôi, mà đúng hơn là Tiến là thuê sẵn rồi. Hắn biết rằng vào mùa này thì không dễ gì tìm ra phòng khác nên anh đành lấy phòng đó. Nếu mà là một phòng đơn thì anh thà thuê phòng trọ ở còn hơn. Anh tranh thủ đến chi nhánh mới khảo sát trong lúc cô đánh một giấc say

Khi anh về thì trời cũng chập tối, tuy nhiên...Gia Hân đã biến mất. Anh lục tìm mãi nhưng không thấy cô. Hỏi nhân viên cũng không ai biết. Anh bắt đầu hơi lo, trời cũng tối rồi, một cô gái đau nhức toàn thân như vậy có thể đi đâu được chứ? Đang đứng ở giữa hành lang và đầu bức tóc thì một giọng nói nhỏ cất lên, đánh tan không khí lặng im và nỗi lo trong người anh

- Anh về rồi sao? – tôi ngạc nhiên khi thấy cư nhiên đứng giữa hành lang, quần áo xộc xệch

Anh nhìn tôi. Không như bao lần khác, lần này anh mắt anh dịu hơn một chút, có chút mệt mỏi, hơi thoi của anh nhanh chóng phủ vào da thịt của tôi. Người anh nóng ran, mồ hôi ướt đầm. Anh ôm tôi thật chặt, khiến vết thương của tôi đau nhứt

- Á... - mặc cho tôi rên đau, anh vẫn ôm tôi không nhúc nhích, giống như anh bất động vậy. Mãi mấy phút sau anh mới buông tôi ra
- Sau này, đừng đi đâu nữa

Vậy là này giờ anh đi tìm tôi sao? Anh lo cho tôi sao? Tôi gật nhẹ đầu, như một con mèo ngoan. Anh đưa tay vỗ nhẹ đầu tôi. Tôi rất thích động tác này của anh, rất ấm áp

- Tại lúc trên máy bay uống nước cam, mà em thì chưa ăn gì nên cào bụng
- Vậy đi

Thế là chúng tôi đến một nhà hàng lớn ăn tối. Tôi ăn rất nhiều, đến nỗi người phục vụ cũng nhìn tôi ái ngại, vì đa số những cô gái đến đây đều ăn thùy mị nết na, họ chỉ ăn rau thôi. Bình thường tôi cũng không như vậy đâu. Nhưng tôi thật sự rất đói bụng, hơn nữa đồ ăn ở đây rất ngon. Tôi cứ ăn ngấu nghiến, cho dù người khác có nhìn sao, nói gì, anh cũng tuyệt nhiên chỉ nhìn tôi ăn khi đã ăn xong phần ăn của mình. Ánh mắt anh không lộ vẻ gì là phản đối hay khó chịu nên tôi cũng chẳng quan tâm gì nữa

Thả chiếc nĩa xuống đĩa. Tiếng kêu leng keng

- No quá, đồ ăn ở đây ngon thật

- Xong rồi chứ, vậy đi

Anh chở tôi đến một cái đồi cao. Chúng tôi chỉ đứng đó, trước mắt là một mảng đen tối, gió biển lùa vào từng chân tơ kẽ tóc của tôi. Tôi khẽ rùng mình. Tại sao anh lại đưa tôi đến đây chứ? Ở đây biết bao nhiêu cảnh đẹp, tại sao lại đến nơi... Dòng suy nghĩ của tôi bị cắt đứt khi những dải đèn chạy quanh thành phố như một con rắn đang trườn mình. Cả thành phố phút chốc đã tràn ngập ánh đèn. Cảnh tượng đó thật đẹp! Phút chốc, tôi thấy mình đang có cả thế giới trong tay. Tôi mỉm cười hạnh phúc

- Làm sao mà anh biết nơi này?

- Lúc xưa, Minh Nguyệt đưa tôi đến đây

- Vậy à... - niềm vui tôi bỗng chốc chẳng còn nữa. Thì ra đây là nơi kỉ niệm của hai người. Tôi chỉ đến đây như một người thay thế để anh hồi ức về kỉ niệm cùng người yêu. Vậy mà tôi, sau những giây phút ấm áp ngày hôm nay, đã tin rằng anh thích mình. Xem ra vẫn còn quá sớm để quên đi mối tình sâu đậm

Mùi hương cây gió xào xạc. Sóng mũi tôi bắt đầu cay cay. Tim đau lắm...khó chịu lắm...nhưng anh vẫn chẳng hề bận tâm gì. Một người vợ sống chung với chồng mình 3 tháng mới nhận ra tình cảm của mình có gọi là muộn không?

14. Chương 14

- Sau này...anh đừng có làm những chuyện như vậy nữa – tôi ngược đôi mắt đã ướt từ lúc nào ghen ngào nói với anh

- Chuyện gì?

- Làm những chuyện khiến em cảm động như vậy, sao anh cứ thích để em phải quan tâm và yêu anh đến như vậy? – tôi bật khóc – sống 3 tháng với anh em đã rất chịu đựng rồi, đừng khiến em hiểu lầm nữa

Nói rồi tôi bước nhanh vào xe. Khi mặt chúng tôi lướt qua nhau, tôi cũng nhận ra việc tôi thích anh không nằm trong dự định của anh. Có lẽ tình yêu này là một sai lầm chẳng? Bởi vì nó bắt đầu một cách sai lầm nên kết thúc cũng không có hậu. Ánh mắt anh không có gì gọi là níu giữ hay giải thích gì. Anh là vậy, khi quyết định nói hết tất cả, tôi cũng đã biết trước biểu hiện này rồi. Quay đầu vào phía trong, tôi quyết định nằm ở ghế sau, tránh đi về mặt của anh. Từ lúc lái xe đến khi lên phòng, anh không hề nói gì, mắt tôi thì cứ mở trao tráo. Tôi đã ngủ cả ngày rồi, bây giờ muốn nhắm mắt cũng không được. Vậy mà tôi chỉ muốn đánh một giấc cho xong, nằm trong căn phòng ngọt ngào sau những chuyện đã xảy ra, tôi cảm thấy thật khó thở

Một hơi ấm lan tỏa nơi tầm lưng...quay lại...mặt chúng tôi chạm nhau. Gương mặt chỉ còn cách nhau vài phân. Hơi thở gấp gáp của tôi phả ra, cả người cứ nóng cả lên. Anh đang nằm trên giường tôi

- Tại sao...em lại nghĩ tôi không thích em? – tôi tròn mắt, tôi...không nghĩ anh lại có ý đó. Không lẽ...

Khi tôi đang miên man phân tích câu nói đầy hàm ý thì khoảng cách giữa chúng tôi chỉ còn là số không. Tôi chỉ biết bất động, là do anh chủ động. Là nụ hôn tuyệt vời hơn cả thước phim. Nụ hôn đầu của tôi chính là như vậy. Nó diễn ra rất ngọt ngào, khó lường và hạnh phúc. Tôi nằm trong vòng tay anh. Anh ôm tôi ngủ rất ấm. Đó là đêm đầu tiên sau tai nạn của ba mẹ, tôi cảm thấy bình yên, nhờ có anh.

Sáng hôm nay có vẻ là một ngày bận rộn. Sự kiện chính là Thiên Phước bị rút giá. Nhà tài trợ người Úc bí ẩn đó đã rơi vào tay Sun&Moon. Kiệt đang ngồi suy ngẫm trong phòng. Bài báo trên tivi rất khiến anh hài lòng. Đưa tay nhấn nút tắt, khoe miệng anh cũng vẽ lên nụ cười mãn nguyện

Khi nghe được tin động trời đó, Thành đã không chần chừ bay gấp về Thiên Phước làm việc. Ở đây cũng không bình yên gì. Những cuộc điện thoại vì thiếu nguồn tài chính như đốt cháy cả công ty. Nhất Tiến cứ chạy hết chỗ này đến chỗ kia. Đôi lúc anh không kìm chế được mà hét lên với đám nhân viên vô tội

- Tại sao lại có chuyện như vậy chứ? – Tiến điên cuồng hét – chẳng phải tháng trước đã qua bàn bạc kĩ lưỡng với ông ta rồi sao?
 - Dạ...tôi cũng không biết...ông ta...có lẽ đã theo Sun&Moon. Dù sao lần trước họ cướp được một hợp đồng của ta cũng làm ông ta xao nhãng
 - Khốn kiếp, nhưng mà chuyện này chỉ có trong công ty vài người quan trọng biết, còn có thể lọt ra ngoài sao?
 - Tôi...cũng không biết được ạ
 - Để tôi tìm ra tên nội gián đó coi... - bỏ lửng câu nói, anh liếc xéo cậu nhân viên run lấy bầy - ...tôi sẽ tru di cửu tộc hắn cho biết
 - Thừa tổng giám đốc – đằng xa đã thấy Công Thành bước đi với vẻ mặt không mấy ổn
 - Ủa Thành, không phải cậu đang hưởng tuần trăng mật sao? Sao về gấp quá vậy? – Nhất Tiến cười gượng, tỏ như không biết gì. Nhưng bắt gặp ánh mắt hung thần của Thành mặc dù anh không nói gì nhưng Tiến đã ngửi thấy mùi khét – Tôi sẽ giải quyết
 - Báo cáo tình hình rõ ràng cho tôi. Vụ này có nội gián
- RẦM...Tiếng đóng cửa làm giật nảy cả hành lang. Thiên Phước đang rơi vào tình trạng khủng hoảng
- Chúng ta đang còn công trình chi nhánh ở Nha Trang đang hoàn thành và một siêu thị cao cấp đang xây ở trung tâm. Nếu không có vốn thì... - Nhất Tiến đau khổ thông báo, anh không dám tưởng tượng tiếp hậu quả sẽ thế nào nữa
 - Vốn chúng ta còn bao nhiêu?
 - Không nhiều, nếu chỉ tập trung hoàn tất siêu thị mới thì e rằng cần vay mượn ngân hàng rất nhiều
 - Cậu biết hậu quả nếu để các cổ đông sinh nghi rồi đấy
 - Tôi nghĩ chắc sắp tới sẽ có cuộc họp. Chúng ta cần đưa ra chính sách hợp lí để níu kéo các cổ đông. Nếu không họ sẽ rút vốn mất
 - Tình trạng kinh doanh ở khu thương mại thế nào, hàng hóa xuất khẩu ra sao?
 - Các mặt hàng vẫn được buôn bán bình thường. Nếu cậu tính dùng tiền đó để bù qua thì không đủ
 - Sắp đến tết rồi
 - Ý cậu là chúng ta sẽ...
 - Chiều nay hãy giao việc tổ thiết kế, bảo họ hãy thay đổi cách bài trí và kinh doanh, cả trang phục và dịch vụ. Miễn là làm doanh số tăng lên gấp đôi. Cậu hãy tính toán chi phí coi có đủ không. Hai công trình đó thì tạm thời hoãn lại. Hãy hủy các mặt hàng sẽ nhập khẩu và hủy luôn hợp đồng đi. Các mặt hàng đó quá lỗi thời rồi. Chúng ta sẽ kí hợp đồng với một công ty nước ngoài khác để lấy hàng
 - Cậu nghĩ ai sẽ kí hợp đồng giao dịch với mình chứ?
 - Đó là chuyện của tôi
- Nét mặt anh trầm ngâm. Đó chỉ là kế sách tạm thời của anh thôi. Anh không đảm bảo rằng nó sẽ an toàn 100%. Nếu lần này không thành công. Anh không biết phải làm gì
- Anh, em thấy mấy mặt hàng ở Thiên Phước thế nào ấy – Tôi đang chuyên tâm suy nghĩ – nó giống như hết sức thu hút người tiêu dùng rồi. Họ chỉ mua giống như để làm đầy cái tủ quần áo của mình hay để đốt tiền thôi
 - Em quan tâm làm gì? – anh đang lái xe cũng phải ngạc nhiên, cô gái nhỏ này mà cũng biết việc kinh doanh này nọ sao
 - Căn bản đối với cả đứa nghèo khổ như em nó cũng không có sức hút. Hàng cao cấp thì phải khiến người ta khi nhìn vào sẽ không bận tâm đến túi tiền của mình mà chỉ muốn mang nó về nhà thôi

- Nói nhiều như vậy sao em không đi kinh doanh

- Em vốn không thích kinh doanh mà – trên xe rộn lên tiếng cười của cô gái ngây thơ, chàng trai lạnh lùng này cũng thấy thoải mái hơn nhiều. Anh vốn dĩ đang vui, hay đúng hơn là hạnh phúc. Nhưng anh có hề nhận ra mình đã khác.

Thái độ anh lúc ở gần Hân và Nguyệt nhìn thoáng qua thì giống nhau. Anh đều cảm thấy vui và hài lòng. Nhưng ngay cả anh cũng không nhìn thấy sự khác biệt của chúng thì làm sao người khác có thể hiểu anh được chứ? Anh sẽ làm tổn thương ai đây...

Vậy mà bây giờ, cuộc nói chuyện trên xe đó lại làm anh nghĩ ra kế hoạch này. Đây có lẽ là lần đặt cược của anh. Được ăn cả, ngã về không.

- Tại sao anh cứ thích ôm sau lưng em vậy? – tôi tinh nghịch đùa, ngửa đầu ra sau hết cỡ để nhìn mặt anh

- Giống cái cách em thích màu tím – gương mặt anh có vẻ bình yên, ánh mắt nhìn xa xăm để gió đêm thổi bay từng lọn tóc

- Vậy sao – tôi mỉm cười, rồi anh cúi xuống nhìn tôi. Chắc vì anh cao hơn tôi nhiều nên chúng tôi bây giờ mới có tư thế buồn cười như vậy

- Hứa, sau này không được cười trước mặt người khác

- Tại sao? – tôi ngây ngô hỏi lại. Một nụ hôn nhẹ

- Em cười rất đẹp

- Anh ghen sao?

- Không, chỉ là không thích

- Tại sao anh thích em?

- Không biết

- Sao?

- Tôi chỉ biết bây giờ mình không thể sống thiếu em

- Anh có tài cua gái đấy

Anh chỉ cười trừ. Có thể làm anh bớt căng thẳng chuyện công ty hơn, tôi cảm thấy đã tốt lắm rồi. Còn tôi, bây giờ ở cạnh anh, tôi không còn nhận thức được tình cảm anh dành cho tôi là thật hay đùa giỡn nữa. Chỉ là...hạnh phúc thôi

Nhanh thật đấy. Trời ấm hơn rồi. Trong vườn hơi sương còn vương nụ, chim cũng kêu nhiều hơn. Có lẽ con cào cào thích nó đấy. Suốt ngày cứ ngoe nguẩy cái đuôi

- Làm gì mà tâm trạng vui thế em gái, đi hưởng tuần trăng mật về là thế sao – chị Mai vừa quét nhà môi vừa trề ra

- À, xuân rồi nên người phụ nữ hạnh phúc cũng nở hoa ấy mà – chị Tiên cũng thêm mắm muối

- Sao mấy chị lại nói vậy? – tôi ngại đỏ cả mặt

- Còn chối, dạo này chị thấy cậu chủ siêng lên tầng hai lắm nha

- Còn không gõ cửa mà trực tiếp vào phòng mới ghê chứ

- Thì đó, mà hình như ở suốt đêm trong đó không ra luôn thì phải – hình như họ hơi quá rồi thì phải

- Thôi mấy đứa, cứ chọc em nó hoài à – chà, ít nhất còn có bác Hiền bênh tôi – mà chuyện mấy đứa nói là thật hả?

- Thôi mà. Con đi làm đây – tôi lên tiếng cắt đứt hội buôn dưa này đi. Nhưng mà sao họ biết được hay vậy nhỉ?

15. Chương 15

Hôm nay anh phải đi Paris tìm các nhà thiết kế. Anh muốn kí hợp đồng với họ và chuyến đi lần này chỉ có anh và Tiến biết. Trước khi tìm ra kẻ nội gián, chuyện cải tiến công ty cứ để bí mật đã. Tôi hơi buồn. Nếu đi thì chắc phải qua tết anh mới về được. Năm nay chẳng lẽ không thể đón giao thừa cùng anh sao?

- Em muốn tôi đi vậy sao?

- Hở? À không...em...

- Em không tiễn Thành sao? – anh Tiến ở đâu nhanh nhẩu đáp lời

- À, không sao đâu. Anh cứ đi đi, mọi chuyện đều ổn – tôi gượng cười. Tôi biết mình không có tư cách để tiễn anh như một người vợ

Sau khi thấy chiếc xe chỉ còn là dấu chấm nhỏ nơi cuối đường. Tôi thở hắt ra

Là một đêm trong phòng sách của anh. Anh làm việc còn tôi thì đọc sách – thú vui nhàn rỗi duy nhất

- Anh nghe – tôi nghe cách xưng hô của anh cũng biết là Minh Nguyệt. Chỉ duy nhất với cô ấy anh mới xưng anh ngọt ngào như vậy. Tôi cũng muốn nghe xem họ nói gì nhưng cũng không tỏ ra hiếu kì cho lắm

Anh đứng dậy đi ra ngoài. Sự có mặt của tôi cản trở cuộc nói chuyện của anh. Nhưng vì cửa khép hờ nên tôi nghe không sót từ nào

- Tối nay sao?

- Ừm. Anh sẽ tới liền, Sun Beach đúng không?

“Sun Beach” một cái tên lạ. Sau khi anh đi, anh còn cầm theo laptop. Tôi đánh lên google từ Sun Beach. Đó là một khách sạn 5 sao lớn. Thì ra là khách sạn, lại còn cầm theo laptop, giống như bao cái đêm khác anh về nhà lấy. Chỉ là....đạo này anh ít làm nên tôi quên mất. Tôi vẫn chưa là gì. Tại sao lúc trước lại khác, tôi chỉ thấy cô đơn. Nhưng...lần này...tôi lại rơi nước mắt. Tôi ghét cảm giác bị ghẻ lạnh. Nhưng tôi đâu thể làm gì. Tình yêu này đã ăn sâu vào máu rồi, là liều thuốc độc tự tôi chuốc lấy, giống như ma túy. Có thể làm ta hạnh phúc trong phút chốc nhưng sau này phải đau khổ đến khi mất hết tất cả rồi chết đi một cách lặng lẽ như chưa từng tồn tại trên đời.

- Hân, sao con khóc vậy?

- Có sao ạ? – tôi đưa tay sờ lên da mặt. Đúng rồi, là nước mắt đang rơi. Nó rơi mà không cần sự cho phép của ai. Sau khi bước ra từ phòng sách, tôi cứ như người thần thờ

- Cậu chủ lại ra ngoài nữa sao? – chị Tiên ở bên kia xem ti vì cũng nói vọng lại

- Đạo này cậu chủ kể ra cũng ít ra ngoài hẳn đấy chứ - chị Mai ngấu nghiêng khoai tây

- Mấy đứa này, không thấy em nó đang buồn sao? – bác Hiền trách móc – thôi con ngủ đi. Chắc tối nay cậu ấy không về

- Dạ, con ỏn

- Em à, đừng yêu cậu ấy ệt cái đời. Cậu ấy suốt đời cũng khó yêu em lắm. Chắc chỉ có cái cô gì mà...

- Là Minh Nguyệt

- À đúng đúng, chỉ có cô ấy, là chị mới thấy cậu chủ ra dáng một người đang yêu thôi

Sao vậy? Càng nghe tôi càng thấy đau, rất đau. Cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không thể thay thế được cô ấy, xét về vẻ đẹp, tài năng hay tình cảm, tôi đều thua. Vậy mà lúc trước tôi còn đinh ninh sẽ không để cô ta lên mặt nữa

Càng nhớ về đêm hôm đó, tôi lại càng sợ chạm mặt anh, tôi muốn tránh anh một thời gian. Có lẽ lần đi này của anh sẽ giúp tôi ổn định tình cảm của mình. Tôi muốn biết mình có thật sự muốn ở gần anh không, nếu thật sự như vậy thì tôi...nghĩ...mình sắp thành con cóc rồi. Quá mệt mỏi, tôi muốn ra ngoài, tôi muốn tới ngôi nhà nhỏ, tôi muốn tìm Thảo My

- Á...tôi xin lỗi...

- Đụng trúng người ta mà chỉ xin lỗi là xong sao? – một cô gái giọng chanh chua khi tôi đụng phải trên đường – cô biết cái áo này tôi mua ở Ý không hả?

- Mà khoan đã, cậu có thấy nhỏ này quen không? – tôi ngẩng mặt lên xem có phải là người quen hay không

- À...là con nhỏ mà anh Thành dắt đi hôm bữa đó, làm mất mặt cả đám tụi mình đây mà

- Chị đây bắt đầu thấy ngứa ngáy tay chân rồi đây

Khoảng ba bốn cô gái gì đó, đẩy tôi đến một góc khuất rồi thi nhau đánh đá tôi. Hết giật tóc rồi lại đập tôi như một thứ đồ rách ngoài đường. Tôi không kháng cự, tôi chỉ khóc. Nhưng không phải vì đau mà là vì nhớ tới anh. Họ vừa nhắc tới anh, tôi nhớ anh phát điên

- Các cô làm cái gì vậy? – một giọng nói thét lên. Là tiếng con trai, không lẽ...là anh? – Nè, Hân...em tỉnh lại đi, em đang làm gì vậy, sao không kêu cứu? – có một lực mạnh nắm lấy hai cánh tay tôi, lay mạnh không ngừng hét lên bên tai tôi ầm ầm

- Anh...Tiên... - tôi cố gắng mở mắt xác nhận. Không phải anh! – Anh...oi... - tôi ôm chầm lấy anh, khóc ngon lành

Anh cũng biết tôi đang buồn, chỉ biết vỗ về tấm lưng tôi. Nhưng hành động của chúng tôi đã làm miếng ăn ngon cho chiếc máy ảnh cơ bên kia đường

Tích...tích...

- Ảnh đẹp đấy

Dựa trên vai anh phải mười phút, tôi mới nín hắt

- Đỡ chưa cô gái, em làm ướt hết cái áo mới của anh rồi đây này

- Em...xin lỗi

- Thôi, để anh đưa em đi ăn. Anh vừa mới tiễn Thành đi vài phút sao em lại gặp nguy thế này

- Em...làm phiền anh rồi

Chúng tôi nhanh chóng di chuyển đến địa điểm mới, tại một quán ăn trên đường

- Anh cũng ăn ở đây sao?

- Bộ anh không phải người hay sao?

- Ý em không phải vậy

- Sau này ra đường cẩn thận chút, không phải ai cũng tốt như anh đâu

- Ủm, mà anh này...em đã đổi tên danh bạ rồi

- Sao? Đổi gì?

- Số của anh, em lưu tên của anh Thành

- Sao vậy? Em sợ bọn bắt cóc lại điện cho cậu ấy à

- Anh ấy cũng không muốn cứ bị làm phiền bởi em mà – tôi viện đại cái cớ

Anh rất tử tế. Anh đưa tôi đi ăn rồi đưa về nhà. Tôi nghĩ, nếu như hai cũng được một góc như vậy thì tốt quá rồi. Lúc này tôi cũng cần sự an ủi của hai

Những ngày này tôi như sống trong ngục tù. Nỗi nhớ anh cứ da diết không buông. Tôi buộc mình phải làm việc không ngừng như một cỗ máy để vơi đi nỗi nhớ. Đến nỗi tôi bị bác Hiền la vì đã tối mà vẫn còn quét sân để gió cứ thổi quất vào người. Mặc dù đã đầu xuân nhưng những cơn gió đêm vẫn cứ lớn vồn. Nhiều lần, tôi có hỏi anh Tiến khi nào anh về, căn bản...tôi không đủ can đảm để điện thoại hỏi anh. Tôi không muốn ràng buộc và quan tâm anh như một người vợ, anh sẽ cảm thấy phiền và mệt mỏi. “Sẽ không sao đâu”, tôi liên tục an ủi mình như vậy

Đêm nay đã là giao thừa rồi, chắc sẽ có pháo hoa. Ở đây cao hơn thành phố nên chắc từ lâu hai tôi có thể thấy được pháo hoa. Hôm nay mọi người đã về nhà mình hết rồi. Ai cũng có tổ ấm của mình. Còn tôi...chẳng có gì. Tôi đã gọi điện hỏi thăm Thảo My rồi. Hôm nay có lẽ tôi sẽ không làm phiền nhỏ nữa. Men theo con đường vào khu mộ cũ kĩ. Tôi dừng lại trên hai tấm mộ của ba mẹ. Dành vài phút, tôi dọn dẹp cỏ lá xung quanh và bày biện bánh trái. Chắc tôi sẽ ăn tết cùng ba mẹ

- Ba mẹ ở đó...sống có tốt không ạ?

- Tết rồi không biết anh hai có thăm ba mẹ không nhỉ?

- Mà chắc tết ảnh càng bận hơn

- Năm nay... Gia Hân sẽ ở đây ăn tết với ba mẹ nha

Tôi cứ độc thoại như vậy. Không có tiếng trả lời làm tôi cảm thấy cô độc. Nước mắt lại rơi. Tôi nhớ ba mẹ...nhớ anh...

Vốn dĩ tôi định ngồi đây cả đêm nhưng có vẻ trời ở khu mồ mả lạnh hơn bình thường. Haizz...tôi thở dài nặng trĩu. Bây giờ về nhà cũng chẳng còn ai. Thôi thì kiếm cái gì nhâm nhi rồi coi pháo hoa cũng được. Xào...bật vòi sen, tạt từng ngụm nước vào mặt, tôi muốn xóa đi cái vẻ mặt thất thế của mình. Năm mới mà mang cái bản mặt này chắc hết có sức sống

Lon ton bước xuống nhà. Tôi lấy trong tủ lạnh nào là bánh gối, khoai tây, nước ngọt đem lên phòng. Đi ngang qua phòng khách, tôi thiết nghĩ mình cũng cần cái đĩa phim thật hay để coi. Lục đục trong tủ một lúc tôi mới tìm ra được cái đĩa phim kinh dị. Đêm đêm coi phim này mới thú

- Á...ai vậy? – tôi thấy một cái bóng lù lù sau lưng. Có lẽ tên trộm này không những muốn trộm đồ mà còn thích giết người nữa. Không phải trong đêm đầu tiên của năm mới mà tôi phải sang thăm Diêm Vương chứ

- Em...chống trộm bằng cách đưa cái đĩa phim ra sao? – một giọng nói trầm ấm quen thuộc đánh thức não bộ của tôi

- Anh...về rồi sao?

Tôi còn chưa hết ngỡ ngàng thì anh đã chớp lấy cái khăn trên tay tôi, nhẹ nhàng lau khô tóc cho tôi. Chưa hết ngạc nhiên, tôi vừa mừng vừa ngại. Anh...lau tóc cho tôi, khoảng cách đủ gần để tìm tôi rộn ràng trong lồng ngực đến khó thở

- Anh... - tôi muốn thoát ra khỏi cảm giác ngượng ngùng đáng ghét này. Nhưng anh đã nhanh tay hơn. Kéo chiếc khăn lại gần mặt, anh trực tiếp hôn tôi. Bờ môi tôi cảm nhận được anh đang rất lạnh. Có lẽ thời tiết này mà anh phải vừa bay về e là rất mệt. Tôi thương anh lắm, nhưng năm nay...tôi sẽ được đón tết cùng anh, phải không? Xem ra con bé như tôi còn may mắn. Ít nhất còn có anh, chỉ cần có anh...là đủ

16. Chương 16

- Sao anh về sớm vậy? – tôi ngấu ngiến khoai tây, vừa coi phim

- Xong việc rồi

- Có thành công không?

- Tôi làm việc bao giờ cũng chắc chắn

- Tốt quá! Giờ này...chắc là sắp có pháo hoa rồi nhỉ

Tôi hồi hộp chờ đợi. Đã là 11h58. Tại vì có anh...nên tôi mới trẻ con như vậy.

- 5...

- Sao?

- 4...3...2...1...

Bụp...bụp...Tiếng pháo hoa kéo tôi ra khỏi lời nói kì lạ của anh. Thì ra anh đang đếm giây. Hàng ngàn ánh màu nhuộm cả căn phòng và khuôn mặt của chúng tôi. Thật sự rất đẹp, rất rõ, nhưng có anh...nó càng lung linh hơn. Anh cũng như pháo hoa. Anh đánh thức cuộc đời tôi bằng nhiều màu sắc khác nhau. Mặc dù anh không nói nhiều, cũng không chỉ ra hay chăm sóc đặc biệt như anh Tiến nhưng ở anh, tôi cảm nhận được một sự quan tâm thâm lặng khác. Một kiểu quan tâm đặc biệt, có thể là có hoặc có thể do tôi tưởng tượng ra chăng?

- Cậu chủ đã về rồi sao? – bác Hiền từ sáng sớm đã về nhà làm việc

- Cậu về mà không nói với tôi một tiếng sao bạn tốt? – anh Tiến cũng đến nhà tôi từ rất sớm – Chúc em năm mới, Gia Hân

- Dạ, cảm ơn anh. Chúc anh năm mới – tôi cũng tươi cười đáp lễ anh. Thật ngại quá, mới sáng sớm tôi chưa có chuẩn bị tươm tất đón khách

Buổi sáng đầu tiên có vẻ rất thuận lợi. Chắc hôm nay anh sẽ có ngày bận rộn để thăm đối tác. Anh và Tiến sớm rời khỏi nhà. Trước khi đi anh còn ghé sát tai tôi thì thầm

- Hân

- Hở?

- Tôi nói gì – anh đột nhiên làm mặt nghiêm trọng như muốn quở trách tôi vậy

- Nói...gì chứ? – tôi ngây ngô mà không biết nhiệt độ trong nhà đã giảm tới âm độ C

- Trước mặt người khác, em không được cười

- À...Em biết rồi – tôi cười lém lỉnh. Anh hôn nhẹ lên trán tôi như lời tạm biệt. Tôi thật sự chìm trong hạnh phúc màu hồng rồi.

Một lúc sau...

- Đúng là người điên có khác, không có chuyện gì cũng cười – một cô gái ăn mặc thiếu vải nhảy múa trong nhà tôi

- Cô là ai?

- Cô còn không biết sao? Anh Thành đâu rồi? – vừa nói cô ta vừa chu môi đỏ choét soi vào gương

- Anh ấy ra ngoài rồi

- Giúp việc mà xưng hô thân mật vậy sao? Không phải nên gọi là cậu chủ hay thiếu gia sao?

- Tôi xưng hô thế nào cũng đâu liên quan đến cô – tôi gân cổ lên cãi, mới đầu năm đầu tháng mà gặp phải loại người không ra gì rồi. Chắc hôm nay tôi phải lên mặt một lần mới được

- Con này!...Mà thôi, thế nào khi tôi về nhà này thì cô cũng bị đuổi việc. Mà cô biết luật khi bị đuổi rồi đấy. Sẽ không ai nhận cô nữa đâu

- Tại sao cô lại về nhà này?

- Để tôi nói à nghe nhá. Tôi...sắp trở thành cô chủ mới của cái nhà này rồi đấy. Tức là tôi sẽ trở thành vợ chính thức của anh ấy, là phu nhân của tập đoàn Thiên Phước

- Vậy sao? Làm sao cô khẳng định như vậy chứ - ung dung tôi lau dọn tủ kính, lòng thầm tội nghiệp cho cô gái này. Nếu người nói ra câu này là Minh Nguyệt thì tôi nghe còn có lý

- Cô...không biết chúng tôi đã từng qua đêm với nhau bao lần sao?

- Cô...có biết chuyện đó với anh ấy là bình thường không. Cô chỉ là hạt cát nhỏ bé mà thôi. Đừng làm tưởng anh ấy đối xử đặc biệt với cô

- Cô thì biết quái gì chứ? Không lẽ...cô thích Thành. Haha....- cô ta lớn tiếng như người điên dại – cô biết tôi là ai không? Tôi là con gái độc nhất của Triệu gia, là cổ đông lớn của Thiên Phước. Làm sao cô có thể bì với tôi được chứ

- Vậy sao? Vậy ra cô là Triệu Kim Hà sao? Vậy cô có biết Dương Tú không? Cô ấy là con gái của cổ đông lớn nhất của Thiên Phước đấy

- Tôi rõ ràng đẹp hơn cô ấy – tôi bắt đầu thấy những đường tơ máu trong đôi mắt đánh đá ấy

- Cô quá tự tin rồi đấy

Cơn ghen tức đã đạt đến đỉnh điểm. Cô ta điên cuồng lao vào tát tôi như một con dã thú. Cô ta đè người tôi xuống. Mỗi cái tát điếng người, cô ta lại phun ra một câu chữ rửa kính tởm

- Con nhãi này. Mày láo à!

- Mày là ai mà phán xét tao

- Tao rõ ràng đẹp hơn bất kỳ ai

- Anh Thành nhất định rất thích tao

- Mày có biết tao rất muốn chiếm được anh ấy không hả?

....Cứ thế, tôi dần mệt mỏi, không còn sức chống cự nữa. Tôi nghe tiếng bác Hiền la to lên. Đúng lúc đó chị Tiên và chị Mai cũng về, vội thả hết đồ xuống, lôi cô ta ra khỏi người tôi

- Cô là ai vậy chứ? Sao đột nhiên xông vào nhà người ta? – bác Hiền ôm tôi vào lòng, suýt xoa vết thương trên mặt

- Con khốn đó. Tôi phải đánh chết nó. Mấy người thả tôi ra, tôi là tiểu thư Triệu Kim Hà của Triệu gia đây. Mấy người tin tôi sẽ đuổi việc hết các người không?

- Cô điên rồi. Lôi cô ta ra ngoài đi – bác Hiền vẫn quyết tâm đuổi cô ta đi. Nhưng chị Tiên và Mai nghe đến đó thì tay có chút buông lỏng. Ai nghe vậy mà không hoảng sợ chứ. Được thế, cô ta tiếp tục vùng lên đẩy tôi một phát ngã ra đất

- Có chuyện gì vậy? – nghe tiếng anh tôi vội đứng dậy bàng hoàng

- Anh à... - cô ta nũng nịu ôm cánh tay anh – bọn họ đồng loạt tấn công em. Đặc biệt là cô ta – cô ta chỉ vào tôi – cô ta xúc phạm em - Rồi cô ta nước mắt ngấn dài, mặt mếu máo

- Cô ấy là khách quý của tôi. Mấy người coi trời bằng vung sao?

- Thưa cậu chủ, chúng tôi chỉ thấy cô ấy hành hung cô Hân thôi

- Thì sao? Chỉ là một osin mà để mấy người phải bảo vệ như vậy sao? – thái độ anh khác quá. Từ “osin” thốt ra từ miệng anh sao mà dễ dàng quá, nhưng khi lọt vào tai tôi nó lại trở nên nặng trĩu

- Đi làm việc hết đi. Sau này đừng có lo chuyện bao đồng nữa – sau khi mọi người đường ai nấy đi thì anh mới quay sang tôi quở trách – cô là gì mà lại lớn tiếng với cô ấy chứ? Có biết cô ấy là ai không? – được nước cô ta ngẩng đầu cao ngạo nhìn tôi bằng nửa con mắt – sau này đừng để tôi bắt gặp cảnh này

Nghe anh mắng như vậy. Nước mắt chực trào, tôi oan ức lắm. Nhưng tôi càng đau hơn khi anh bênh người phụ nữ khác trước mặt tôi. Sau đó thì tai tôi ù đi. Tôi chẳng nghe họ nói gì nữa. Có lẽ anh đang tiễn cô ấy ra cửa. Tôi nằm bệt xuống sàn. Người tôi mệt rã, đôi mắt lơ mơ. Tôi chỉ muốn ngủ một giấc cho yên bình. Mọi chuyện cứ ồ ạt tới tôi, làm tôi chẳng kịp chuẩn bị gì nữa. Một nỗi đau ở đầu lan tỏa khắp người tôi

- Hân...Em... - Thành bước vào căn nhà yên ắng. Không ấy hình ảnh bé nhỏ quen thuộc đâu, anh bắt đầu cất tiếng gọi – HÂN... - anh hét toáng lên khi thấy vũng máu loàn ra giữa sàn, ôm cô gái ấy vào người, anh kêu bác Hiền gọi cấp cứu

Nhìn anh bây giờ chẳng còn tỉnh táo như một vị giám đốc tài năng ngày nào nữa. Khuôn mặt anh trắng bệch. Người anh dính đầy máu. Không phải của anh...mà là của Gia Hân. Người cô bắt đầu lạnh dần. Anh cảm nhận được điều đó. Anh ôm cô thật chặt, hi vọng mình có thể truyền chút hơi ấm cho cô. Mọi người thấy cậu chủ của mình như vậy cũng rất hoảng sợ. Trước cửa phòng cấp cứu, chẳng ai còn có thể bình tĩnh được nữa. Từng cử động của kim giây như hồi thúc con tim tin rằng lưỡi dao đang gần kề Gia Hân. Anh ngồi đó, tay đặt trước mặt. Anh đã bình tĩnh hơn, nhưng vẫn chưa an tâm. Cuối cùng, điều mà mọi người mong đợi cũng đã đến

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi? – bác Hiền là người đầu tiên chạy đến hỏi. Còn anh chỉ dám đứng từ xa nhìn

- May mà đến kịp, cô ấy mất khá nhiều máu, hơn nữa trên má có trên nhiều vết đánh hành hung nên hơi sưng, cần bôi thuốc. Nếu chậm trễ xiu nữa, e rằng...Mà thôi, đợi cô ấy tỉnh lại chúng tôi sẽ theo dõi tiếp coi có di chứng gì hay không? Ngày mai mọi người có thể tới thăm

- Cảm ơn

“di chứng sao?” nghe đến 2 chữ đó, anh bỗng thấy một nỗi hoang mang. Không lẽ, cô ấy sẽ chịu dị tật gì sau này sao?

- Cậu chủ à? Cậu cũng về nhà tắm rửa đi, nhìn cậu toi tả quá

Anh đi như người thất thểu. Đúng vào ngày đầu tiên trong năm mới mà Gia Hân đã phải gặp tai nạn như vậy. Liệu sau này cuộc sống của cô ấy có còn bình yên như trước không? Tất cả mọi đau khổ, rắc rối đều do cô ấy tự chuốc lấy, là tự nguyện. Tuy nhiên, sau mỗi lần Gia Hân gặp chuyện, theo thời gian, anh lại nhận thấy trọng lượng cô ấy trong tim mình lại tăng lên một chút

17. Chương 17

- Tội nghiệp con bé, bị đánh đến nỗi này. Mà sao giờ này vẫn chưa tỉnh nhỉ? – bác Hiền xoa xoa lên khuôn mặt tôi

- Thôi chúng ta về nhà làm việc đi bác Hiền. Ở đây có y tá lo rồi – chị Mai thúc dục

Cạch...Lúc cánh cửa đóng lại thì đôi mắt tôi cũng mở ra. Biết gì không, tôi đã tỉnh lâu rồi. Chỉ là bây giờ tôi rất mệt, không muốn trả lời bất kì ai. Người tôi muốn gặp duy nhất là anh. Vì lúc mơ màng, tôi thấy ánh mắt mệt mỏi của anh. Tất nhiên trong hoàn cảnh công ty khó khăn như vậy, việc anh làm như vậy rất có lý. Tại sao vì tôi mà mọi chuyện lại trở nên phức tạp như vậy? Càng nghĩ đau tôi lại đau như búa nổ. Đôi lông mi nặng trĩu, tôi chỉ nhắm mắt lại...nhưng không ngủ

Có tiếng bước chân lại gần. Tôi không phân biệt được thực hay mơ nữa. Cố gắng mở mắt ra nhìn nhưng sao tôi không còn chút sức lực nào nữa. Một bàn tay nhẹ nhàng vuốt trên bầu má của tôi

- Vẫn còn sưng sao? Đau không? – biết là anh, tôi nhẹ nhàng gạt đầu. Tôi hé mắt ra nhìn anh, là thật. Anh đang đứng trước mặt tôi, nhưng nét mặt anh thật khó coi, giống như đang miễn cưỡng điều gì – Em biết...không được khóc là một hình phạt của đàn ông không?

- Không phải đâu – tôi nặng nhọc đưa tay sờ mặt anh để lấy chút hơi ấm – người đàn ông dám khóc trước mặt người khác thì mới là dũng cảm

Tôi không cần anh là đàn ông trước mặt tôi. Nếu ngoài thương trường anh là giám đốc Thiên Phước hùng danh thì trước mặt tôi, anh chỉ là Công Thành là đủ. Tôi cười nhẹ động viên anh. Có lẽ anh đang cảm thấy có lỗi phải không?

- Mọi chuyện ổn chứ? – biết tôi đang hỏi chuyện công ty, anh mỉm cười gật đầu

Sau đó anh nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh khi nghe thấy tiếng bước chân. Chắc anh không muốn người khác bắt gặp anh quan tâm đến một con nhỏ nào đó

- Em tỉnh rồi sao? – anh Tiến đặt giỏ trái cây lên bàn

- Sao anh phải nhọc công đến đây vậy?

- Em có chuyện mà, sao anh bỏ mặc được. Cảm thấy thế nào rồi?

- Tốt ạ. Vậy còn công ty thì sao?

- Em sao toàn lo mấy chuyện đó. Anh là phó giám đốc đây còn chẳng bận tâm. Thật ra thì mọi chuyện cũng đã ổn rồi

- Xem ra anh ấy đã làm rất tốt rồi

- Đúng rồi, chồng của em là giỏi rồi. Còn anh là người thừa đúng không? – anh giả giọng hờn dỗi

- Nếu anh là người thừa thì em là cái gì chứ

- Thôi, không đùa nữa. Để anh kêu người tới kiểm tra lại cho em

Sau khi một đội ngũ hùng hậu kiểm tra đủ thứ loại cho tôi thì bác sĩ mới phán:

- Ngày mai cô ấy có thể xuất hiện. Vết thương có vẻ không nặng lắm. Cô gái này bộ thường xuyên bị hành hung sao?

- Không có...thường xuyên lắm – anh Tiến nhìn tôi ái ngại

- Người cô ấy có rất nhiều vết bầm. Sau này không được cho cô ấy bị thương nữa và phải sử dụng thuốc thường xuyên. Nếu để các vết thương tích tụ quá lâu sẽ gây ra máu bầm, nặng hơn nữa là ung thư da

- Vâng, tôi sẽ lưu ý

- Mà cậu là người yêu cô ấy hả?

- À không. Đừng hiểu lầm, tôi chỉ là bạn, cô ấy đã có chồng rồi – anh Tiến có vẻ ngại ngùng, gãi đầu

- Vậy sao? Bộ chồng cô ta đi đâu hay sao mà để cô ấy một mình không thấy đến thăm vậy?

- À...Ông kiểm tra xong rồi đúng không? Ra ngoài đi – anh trực tiếp đuổi ông bác sĩ nghiêm khắc này ra ngoài. Nếu ông ta tiếp tục tra hỏi thì anh không biết phải trả lời thế nào

- Hân, bộ dạo này em bị thương dữ lắm hả?

- Đâu có

- Vậy sao không bôi thuốc để cho nó bầm vậy. Ngày mai em sang nhà anh, anh sẽ mua một số thuốc đặc hiệu ở nước ngoài, phòng khi em bị thương nặng, anh không muốn thấy em cứ vào bệnh viện như cơm bữa đâu

Sáng hôm sau, vẫn như thường lệ, anh vẫn nhâm nhi bữa sáng cùng tờ báo tài chính

- Hân đâu?

- Dạ, hôm nay cô ấy sẽ xuất viện

- Sao chưa đón về?

- Tại họ gọi điện nói là từ sáng sớm cô ấy đã ra khỏi viện rồi ạ?

- Đi đâu?

- Tôi không biết ạ

Mặt anh bắt đầu trầm ngâm. Hạ tờ báo xuống, anh nhanh chóng leo lên xe. Cô ấy chưa khỏe thì có thể đi đâu chứ?

- Nếu cô ấy có về thì điện cho tôi

Trên đường lái xe, nét mặt anh hầu như chỉ có một màu đen. Đúng lúc đầu sôi lửa bỏng thì tin nhắn lại reo lên

” Em đi thăm bạn một chút. Anh đừng lo. Chiều em về”

Dòng tin nhắn ngắn ngủi nhưng cũng đủ làm dịu cơn lo trong lòng anh. Ít nhất anh còn biết cô ấy không sao. Còn Gia Hân, sau khi đến nhà anh Tiến thì được anh đưa đi đến vùng ngoại ô

Khụ...Khụ...Bụi bám trong nhà làm tôi ho sặc sụa. Có lẽ căn nhà này đã lâu lắm không sử dụng đến.

- Anh thấy nó rao bán, hơn nữa em thường xuyên có chuyện nên mua ở vùng ngoại ô để an toàn. Sau này em có thể tự chăm sóc mình ở đây, em có thể coi đây là nhà của mình

- Sao anh lại đối xử tốt với em như vậy chứ?

- Tại vì...anh muốn bù đắp những việc mà anh có thể làm thay cho Thành. Cậu ấy...chỉ biết làm em khổ thôi – nói tới đây, ánh mắt anh tỏ vẻ tội lỗi và xa xăm. Tôi biết anh rất thương bạn của mình

- Không sao đâu mà. Thật ra...em chịu đau cũng quen rồi. Mấy chuyện này cũng bình thường thôi – tôi mỉm cười trấn an anh

- Nào, chúng ta cùng dọn dẹp nó đi

Trong khi đó, ở công ty cũng có một người đang sốt ruột

- Tiến đâu?

- Dạ phó giám đốc đã xin nghỉ ngày hôm nay rồi ạ. Từ ngày hôm qua anh ấy đã bàn giao hết công việc cho tôi rồi

- Trong lúc này mà còn có thời gian chơi bởi nữa sao?

Trong anh đang có một nỗi nghi ngờ. Sao họ lại đi cùng một lúc chứ? Có thật chỉ là trùng hợp thôi chứ?

Một ngày trôi qua, thoáng chốc đã đến hoàng hôn. Ở đây có đồi núi, ngắm mặt trời rất đẹp. Đồ đạc đã được chuyển đến. Anh mua cho tôi một bộ đồ birama mặc cho thoải mái. Còn có phòng bếp, phòng ngủ, phòng tắm. Ở giữa phòng khách chỉ có một cái tủ lớn đựng đủ thứ thuốc và dụng cụ y tế. Anh hướng dẫn tôi rất tỉ mỉ vị trí từng thứ, thậm chí còn dán cả chữ để tôi phân biệt

- Em thật sự không biết phải cảm ơn anh ra sao?

- Sau này cứ đãi cơm anh là được rồi. Thôi đứng lên đi, anh đưa em về

- Nhưng mà chuyện ngày hôm nay, anh đừng nói cho anh ấy biết đấy

- Biết rồi cô nương

Anh đỡ tôi xuống chỗ trạm xe buýt, từ đó đi bộ về nhà cũng không xa lắm. Chưa bước chân vào nhà, tôi đã ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ phảng phất quanh đây. Những âm thanh lục đục phát ra từ trong phòng của anh. Tôi tò mò đến xem thử, cửa phòng đã khóa

Cạch...

- Cô là ai vậy? – một cô gái đầu tóc lòa xòa, mặc trên người chỉ duy cái áo sơ mi mỏng tanh ngắn cùn cùn, để lộ bắp đùi trắng nõn nà. Tôi nhận chiếc áo đó là của anh – tránh ra coi

Tôi không thể nói được gì. Sao bây giờ anh lại dẫn cô gái khác về nhà chứ. Bỏ qua thái độ thờ ơ của tôi. Cô ta hất mạnh vai và đi về phòng bếp. Chỉ để lại trong phòng, một mình anh đang ngồi ôm cái laptop trên giường. Không cần nói tôi cũng biết chuyện gì đã xảy ra. Lại một nhân tình khác của anh. Anh nhìn tôi, không lộ cảm xúc gì, như nhìn người dưng. Tôi đau lắm, nhưng không dám khóc. Tôi không muốn thừa nhận mình là kẻ yếu đuối. Tôi yêu anh mất rồi. Tại sao tôi biết ư? Tôi thấy hạnh phúc khi có anh, tôi thấy khó chịu khi anh qua đêm bên ngoài, tôi làm tất cả mà không mong anh mang ơn. Tất cả chỉ có vậy, nhưng tôi không thể làm gì. Anh đã là gì của tôi để mà tôi mong đợi rằng anh sẽ vì tôi mà cắt đứt quan hệ với

những người khác. Và còn Minh Nguyệt, dạo này ít thấy cô ta xuất hiện. Phải rồi, chính vì đang được mời ở buổi triển lãm nước ngoài nên cô ta mới không thấy đâu. Nếu có cô ấy ở đây, chắc gì anh đã để mắt đến người khác. Tôi có được coi là một kẻ ăn ké miếng mồi ngon khi chủ đi vắng không? Anh có quan tâm tôi một chút như những người khác khi Minh Nguyệt đi vắng không?

Hàng loạt suy nghĩ vay kín tôi, đưa tôi vào giấc ngủ. Tôi muốn quên đi cảm giác đau đớn vừa rồi. Tôi yêu anh đến nỗi không muốn chấp nhận sự thật hiển nhiên mà não bộ linh hoạt đã phân tích. Tình cảm trái tim đã lấn át não bộ lí trí. Hình ảnh tưởng tượng bọn họ làm nước mắt tôi thấm ướt đầm gối. Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không ngăn nổi tình cảm đang ngày càng lớn lao trong mình.

Còn anh, sau khi nhìn thấy ánh mắt thốn khổ của Gia Hân, anh chẳng còn hứng thú gì nữa. Có thật anh là vì nhớ nhung Minh Nguyệt nên mới tìm đến cô gái khác hay vì Gia Hân về muộn nên anh tức giận? Anh đang nghi ngờ quan hệ giữa hai người họ sao? Anh đang nghĩ gì vậy chứ? Càng nghĩ anh càng muốn khẳng định người mình yêu chỉ có Minh Nguyệt mà thôi, anh không muốn có người nào khác chen vào trái tim mình, nó đã hết chỗ chứa rồi

18. Chương 18

Thức dậy trong tâm trạng mệt mỏi, đầu đau nhức. Tôi cảm thấy buồn nôn vì mùi nước hoa quá nồng của cô gái đêm qua. Không biết cô ta đã về chưa?

- Dậy rồi à, xuống ăn sáng đi con. Sao hôm nay con dậy trễ vậy, mệt lắm sao? – bác Hiền lúc nào cũng ân cần như mẹ tôi vậy

- Dạ, con chỉ hơi buồn ngủ chút

- Thôi hôm nay em đừng làm việc nữa, nếu không xỉu ra đấy thì mệt lắm

Lang thang trên đường phố, đúng là khi đi chậm lại tôi mới cảm thấy cuộc sống vốn thật bình dị. Nhìn nét mặt hồn hởi của bọn trẻ đến trường, tôi thật ngưỡng mộ chúng. Dừng chân trước quán café quen thuộc. Tôi nặn ra một nụ cười tươi nhất để mở cửa

Kinh...kong...

- Hi Thảo My

- Cậu có vẻ vui nhỉ?

- Minh mà

- Sao trông cậu còn yếu hơn lúc trước vậy? Đừng có qua mắt mình

- Dạo này cậu kinh doanh thế nào rồi? – tôi nhanh chóng đổi chủ đề

- Ổn – vừa ngắt lời, tiếng chuông cửa quen thuộc vang lên

- Chào Thảo My, lâu rồi không gặp cậu – Minh Nguyệt gỡ cái kính mát xuống cười kiêu ngạo

- Đúng là lâu quá rồi. Đến nỗi tôi nhìn không ra cậu nữa, dạo này có vẻ giàu nhỉ? Chắc kiếm chút từ ông đại gia nào chứ gì?

- Chồng cô ta đấy chứ ai – Minh Nguyệt vừa cười vừa nhìn tôi ám chỉ điều gì đó

- Cô sẽ không thành công đâu – Thảo My nghiêng răng ken két

- Tranh thủ mà hưởng thụ đi – nói rồi cô ta ngoe nguẩy bỏ đi, tôi phải ngăn không cho My đuổi theo nữa

- Cậu nhìn thái độ của cô ta kìa

- Cậu muốn làm mất hình tượng của quán mình sao? – nghe tôi nói vậy My có vẻ bình tĩnh hơn – thôi mình về đây, sau này nếu cô ta có đến nữa thì cậu cũng đừng manh động đó

Thời gian vắng bóng Minh Nguyệt, anh cảm thấy thật nhớ cô ấy. Nhớ cái ánh mắt thông minh kiêu kì mà mãnh đó, nhớ cái thân hình nóng bỏng chỉ có ở cô gái này. Anh đang cố lấp đầy nỗi nhớ về Minh Nguyệt để quên đi suy nghĩ về Gia Hân. Minh Nguyệt giống như liều thuốc ức chế thần kinh vậy. Cho nên anh có một quyết định ngày hôm nay

- Anh đang suy nghĩ gì vậy? Nhớ em quá hả? – Minh Nguyệt ôm lấy cổ anh ngay trong phòng làm việc

Không nói gì, họ chỉ biết hành động. Anh trao cho cô nụ hôn mãnh liệt thường ngày. Nhưng sao hôm nay anh lại thấy khác, anh không thích mùi nước hoa này, không thích bờ môi trét đầy son hiệu. Anh nhớ cam thảo, anh nhớ bờ môi mỏng ảm ướt nhỏ bé ấy. Nó dễ kiểm soát hơn. Rồi anh ngưng lại, ngăn hành động tiếp theo của mình

- Hôm nay em dọn về nhà anh

- Nếu anh muốn

Và cứ thế, họ cũng như bao cặp tình nhân khác ngay ở đây. Nhưng chỉ khác một chút là, bây giờ trong lòng anh đã có một kí ức khác

Còn tôi sao? Sau khi biết tin Minh Nguyệt sẽ dọn về nhà tôi sống thì tôi chẳng còn vui vẻ gì nữa. Cuộc sống trong nhà thật nhàm chán. Minh Nguyệt lúc nào cũng bắt bẻ và nghiêm khắc với bác Hiền và 2 chị. Họ cảm thấy mệt mỏi và ít nói lại hẳn. Ngay cả tôi cũng không ngoại lệ, bản chất tôi là một con osin. Có điều, tôi đã chai mặt rồi, khi cô ta nói tôi không còn kháng cự nữa. Cô ta ngủ trong phòng anh. Hằng đêm vẫn xảy ra chuyện đó, tôi cũng bỏ luôn thói quen uống nước ảm mỗi đêm. Tôi chán ghét phải đi xuống nhà, tôi chán ghét nghe thấy âm thanh đó, tôi chán ghét khi chạm mặt phải họ

Hôm nay có buổi trình diễn thời trang ngay trước Thiên Phước, đương nhiên Minh Nguyệt sẽ là người mẫu chính. Từ sáng sớm cô ta đã ra khỏi nhà cùng anh. Còn tôi thì được Thảo My rủ đến xem, căn bản là có bạn của nó ở trong đó. Tôi đành miễn cưỡng đi theo cho vui. Chắc sẽ không chạm mặt họ đâu phải không? Có lẽ lần trình diễn này đã đánh dấu bước ngoặt lớn của Thiên Phước. Thiên Phước không những thoát khỏi tình trạng khủng hoảng mà đã vươn lên thị trường thế giới và đang ngang ngửa với Sun&Moon

Gia Kiệt quăng mạnh cái remote xuống sàn. Hắn ghét cái điệu cười tự mãn của Công Thành. Lập tức gọi cho dây số quen thuộc:

- Cô hãy lập tức phá hủy buổi biểu diễn đó cho tôi

- Anh sao vậy? Như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của tôi đấy – giọng Minh Nguyệt có vẻ khó chịu

- Tôi không cần biết. Tôi phải hủy hoại hắn

- Nhưng...Tôi biết rồi – một ý nghĩ thoáng qua trong đầu cô ta. Ngắt điện thoại, cô ta nhếch môi cười khi thấy cái gai của mình đang di chuyển dưới kia – Gia Hân – để xem lần này cô thoát cách nào

Minh Nguyệt rất quỷ quyệt, cô ta luôn chọn cách an toàn nhất ảm. Đương nhiên cô sẽ phá buổi biểu diễn nhưng...sẽ sử dụng con mồi ngon của mình

- Cô, hãy kêu cô gái đằng kia rằng Công Thành muốn nhờ cô ta một việc, rồi... - Minh Nguyệt thì thầm chuyện gì đó với cô quản lí. Cô ấy gật gù, nên tin tưởng người yêu của giám đốc phải không

Đúng như dự đoán, cô được đưa ra sau cánh gà. Khuôn mặt đất trắng của Minh Nguyệt hiện lên khi thấy vẻ mặt ngu ngơ của cô

- Thời gian trôi qua thật nhanh phải không các bạn, đã sắp đến hè rồi. Có phải chúng ta nên xem bộ sưu tập xuân hạ của nhà thiết kế Julien Krist không? – dáng vẻ tự tin trên sân khấu giúp lấy lòng khác giả, vẻ đẹp không bao giờ lu mờ của cô làm anh đứng từ xa nhìn rất hài lòng – tuy vậy, chúng tôi sẽ có một sự khác biệt nhỏ so với những buổi trình diễn thông thường khác – khán giả ở dưới có vẻ thích thú hò hét – đó là...sẽ có người đệm nhạc cho chúng tôi trình diễn

Dứt lời tiếng vỗ tay náo nhiệt hẳn lên. Còn tôi, mặt tôi cứ nghếch ra hết một con ốc. Tôi còn không biết mình được lên đây làm gì nữa

- Xin mời cô Nguyễn Gia Hân

Tiếng vỗ tay vẫn không dứt. Tôi cảm thấy bất ngờ, có một cánh tay từ sau đẩy tôi về phía sân khấu đến gần chiếc đàn piano. Tôi hết nhìn xuống khán giả, lại nhìn về mặt gian tà của Minh Nguyệt, cuối cùng là anh, anh nhìn tôi như một phế nhân. Đúng rồi, nếu tôi biết đàn thì mọi chuyện đã ổn. Nhưng tất cả chuyện này là do ai bày ra chứ? Tôi đang ở thế bị động mà

- Chết rồi, Gia Hân có biết đàn piano đâu chứ? – Thảo My ở dưới cũng sốt ruột không kém

- Tôi... - tôi ầm ửng

- Cô không đàn được sao cô Gia Hân? – Minh Nguyệt tiếp tục công kích tôi

Có tiếng xì xầm ở dưới, mọi người nhìn tôi chán nản

- Đàn đi chứ! – “tôi không biết đàn đâu”

- Không phải cô là nghệ sĩ sao? – “không phải đâu mà”

- Sao lại đứng như trời trồng như vậy chứ? Làm gì đi chứ? – “kêu tôi phải làm gì bây giờ”

- Cô ta ăn gì mà vô dụng quá vậy – tôi cứ thế, mỗi lần nghe tiếng trách móc là tôi lại nói lại. Tất nhiên là chỉ dám suy nghĩ trong đầu thôi

Trên mặt tôi bắt đầu xuất hiện những vệt nước. Tôi rất sợ dư luận, sợ họ làm tôi buồn xuôi. Tôi muốn gặp anh, muốn nghe giọng anh, muốn anh che chở. Chỉ cần như vậy tôi sẽ có dũng khí hơn. Tôi lắc đầu nguây nguẩy, bật khóc, xấu hổ, tôi vụt chạy. Có lẽ vì vậy mà tôi trở thành kẻ tội đồ phá hoại buổi trình diễn ngày hôm nay. Tất cả người mẫu bao gồm cả Minh Nguyệt đều ra về uể oải và chán ghét đứa vô dụng như tôi đã phá hủy họ. Một con sâu làm rầu nồi canh. Cơ bản ai cũng nghĩ tôi ngay từ đầu được sắp xếp lên rồi nhưng không ngờ, lại do Minh Nguyệt dàn dựng. Còn cô ta sao? Bây giờ không những bị chỉ trích mà cô ta còn trở thành MC giỏi ứng biến trong công ty. Thật ghê gớm!

Lang thang không định hướng. Tôi cứ đi mãi, người cũng rã rời. Tôi mệt mỏi ngồi trên ghế đá. Một mùi hương xộc vào mũi tôi trước khi tôi kịp kêu lên. Sau đó, tôi chỉ thấy mình tỉnh dậy trong căn phòng mùi quen thuộc của bọn bắt cóc

CHÁT... - một cái tát làm tôi chảy cả máu miệng

- Con khốn này, mày có biết mày làm gì không hả? Ông giám đốc người Pháp ấy đáng lẽ hôm nay phải xem tao trình diễn để lăng xê tao ra nước ngoài, nhưng vì mày... - cô ta chỉ vào mặt tôi – ông ấy đã đi rồi, một lần và mãi mãi

CHÁT... – cái tát thốn người thứ hai

“Ra là chuyện ban sáng ư?”. Tôi cười khẩy, nhẹ bật điện thoại ra...

- Hôm nay mày phải làm tao vui rồi – chỉ đợi có vậy, cô ta phẩy tay kêu mấy bà chị ở dưới lên

Họ giữ chặt hai chân tôi, ột hai tay tôi vào ghế. Một bên họ lấy một lọ nước trong suốt mà tôi đoán là axit hay gì đó, còn một bên đang lăm le con dao nhỏ và cũng một lọ nước. Không đợi tôi kịp lên tiếng họ cùng nhau làm việc

- Á... - nước mắt nước mũi tôi lập tức dàn dụa. Mặc dù đã chịu đau nhiều nhưng lần này thực sự rất đau

Chân trái của tôi thì bị rạch cho chảy máu đồng thời nước muối cũng được xát lên rất bông, còn chân phải thì bị từng giọt axit điểm lên chân đến nghe tiếng xèo thệt. Thật sự rất đau, tôi cần anh, rất cần anh. Nhưng tôi biết rằng anh sẽ không xuất hiện, bởi vì người tôi liên lạc là Tiến. Một lúc sau, cô ta tiến gần tới tôi, mặc dù đang cẩn thận chịu đựng nhưng tôi vẫn mở mắt trao tráo nhìn cô ta

- Tóc của mày... làm tao ngứa mắt?

- Không...đừng mà... - tôi lắc đầu van xin. Đừng đụng tới tóc tôi

Xập...một nhát kéo đã lấy đi tóc tôi. Bây giờ nó chỉ ngắn ngang vai. Trò chơi kinh điển vẫn tiếp tục. Đến khi chân tôi không còn cảm giác nữa thì anh Tiến đến cứu tôi như mọi lần

Mỗi một lần gặp nạn, tôi lại cảm thấy đau đớn hơn nhiều. Cứ mỗi lần như vậy, tôi lại càng mơ tưởng anh sẽ đến cứu mình, cứ mỗi lần như vậy là tôi lại nhớ anh phát điên...

19. Chương 19

- Nè, bà biết gì chưa?

- Chuyện gì?

- Thì tự nhiên có con nhỏ điên khùng nào làm phá hỏng buổi trình diễn ngày hôm qua đó

- Chắc giám đốc nổi điên dữ lắm!

- Còn phải nói, đừng để tôi gặp lại nó. Chắc tháng này lương tụi mình bị trừ vì nó quá

- Bực hết sức. Nhưng mà cũng ngưỡng mộ Minh Nguyệt thiệt đó

- Ủm, có cô ấy, công ty chúng ta sẽ ổn thôi

Cuộc đối thoại không mấy hay ho của mấy cô bên phòng tài vụ đã lọt vào tai của Nhất Tiến. Sáng nay anh đến công ty mới biết chuyện xảy ra hôm qua liên quan đến Hân. Anh và Thành đã rất tin tưởng vào dự án này, vậy mà phút cuối lại không hoàn chỉnh. Chắc Thành rất tức giận

- Công ty thuê mấy cô đến đây để nói chuyện phiếm sao? Nếu giám đốc mà biết thì thế nào hả? – anh đến đây cũng không chịu nổi đám đàn bà nhiều chuyện này nữa nên mới lên tiếng

- Dạ...phó giám đốc – bọn họ mau chóng giải tán. Tiến thở dài, không biết bây giờ Hân thế nào? Bây giờ anh phải xem tâm trạng của bạn mình thế nào đã thì mới biết hướng giải quyết

Cộc...cộc...

- Vào đi – Tiến đi vào, trong phòng không chỉ có mình Thành, còn có một cô nhân viên...và Minh Nguyệt

- Nói đi, chuyện hôm qua là sao? – vẻ mặt Thành có vẻ rất nghiêm trọng

- Dạ...là hôm qua...tôi nhầm lẫn ạ? Tôi nhầm cô ấy với một cô nghệ sĩ piano phòng trà – cô quản lí run lấy bầy đáp

- Là tại em, đáng lẽ lúc âm thanh có vấn đề nên kêu người tới sửa, vì tin cô ấy nên mới để cô ấy quyết định như vậy. Em cũng bán tính bán nghi, quen Gia Hân lâu năm em không nghĩ là cô ấy biết đàn piano. Em đúng là thiếu sót – còn Minh Nguyệt, dưới con mắt của Tiến, anh không nghĩ cô ấy hiền lành như vẻ bề ngoài. Anh đứng nhìn vẻ hối lỗi của cô mà cười khẩy

- Cô biết hậu quả rồi chứ? – không mấy may động lòng, anh lúc nào cũng như vậy

- Tôi...xin lỗi giám đốc, nhà tôi...còn có con nhỏ...xin anh... - cô quản lí đó cũng sắp đứng không nổi, nước mắt đầm đìa

- Thôi được rồi...không sao đâu, là do lỗi của em, là cấp trên mà không điều hành tốt. Cô ra ngoài đi – Minh Nguyệt tự ý ra lệnh như không có mặt Thành ở đó. Tuy nhiên anh không làm gì, chỉ nhìn xem cô người yêu của mình sẽ làm gì

Sau khi cô ấy ra ngoài, Minh Nguyệt mới thở phào nhẹ nhõm

- Sau này anh có thể đừng làm vậy với nhân viên không? Thật tội nghiệp họ - cô ta làm về nững nịu nhân hậu

- Vậy ai tội cho anh? – hàng lông mày của anh có chút dãn ra

- Em chứ ai... - Minh Nguyệt thầm cười trong lòng vì kế hoạch mỹ mãn
 - Có thật là chỉ do cô sơ suất – Tiến ở đó này giờ mới lên tiếng
 - Thật...chứ? Sao anh lại hỏi vậy?
 - Không có gì, chỉ là...Minh Nguyệt thông minh mà vẫn có lúc sơ ý thì thật hiếm thấy
 - Thì làm người mà, ai chẳng có lúc sơ sẩy chứ? – nụ cười của cô ta có chút méo
 - Thôi, em ra ngoài đi – Thành nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện không kết này
- Rầm...
- Vậy sao? Tôi lại không nghĩ cô là người? Tại sao cậu không để tôi nói hết câu đó chứ?
 - Đây là văn phòng, không phải cái chợ
 - Thì đó, tóm lại chuyện cũng không phải lỗi của Gia Hân
 - Uy tín công ty gần đây được vài tháng nay lại bị đổ vỡ như vậy
 - Vậy cậu tính thế nào?
 - Đành làm lại lần khác vậy, chắc quy mô sẽ lớn hơn. Lần này tôi sẽ trực tiếp điều hành
 - Cậu biết bây giờ trong công ty đang bàn tán chuyện gì không? Tại sao Gia Hân lại là người bị bôi nhọ chứ?
 - Là do cô ta không lanh lợi thôi
 - Cậu...Tôi hết nói nổi rồi – Thành tức giận bỏ ra ngoài
- Chỉ còn lại một mình anh trong phòng. Anh lại nghĩ về Hân. Không biết cô gái đó bây giờ thế nào rồi? Tại sao lúc này, anh thấy sự lạnh lẽo thái quá của Minh Nguyệt lại dễ hơn đến vậy? Cô ta sắp leo lên đầu anh ngồi luôn rồi. Tại sao anh lại thấy tức giận khi mình yêu cô ta? Tại sao anh thấy, trong chuyện này người chịu thiệt thòi lại là Hân. Rút điện thoại, anh điện cho cô. “Số máy quý khách vừa gọi...” nắm chặt điện thoại. Từ xưa đến giờ chưa ai dám để anh nghe tổng đài cả. Dù tức giận bao nhiêu, anh cũng cảm thấy lo lắng cho cô hơn nhiều
- Vẫn còn cục tức trong người, Tiến quyết định đi thang bộ cho hả giận. Anh nhận thấy dáng người quen quen, thì ra là của cô quản lý lúc này. Cô ta nói gì đó với Minh Nguyệt rồi đi. Tiến đi theo cô ta tìm hiểu xem sự tình thế nào
- Tôi biết chuyện này không đơn giản như cô đã nói, phải không? – Tiến đứng chặn đường cô ta
 - Tôi...phó giám đốc nói vậy là sao? Tôi....không hiểu – Cô ta lắp bắp như có tật giat mình. Nắm được thóp cô ta, anh xem như ăn chắc
 - Tôi lúc này đã nghe được cô với Minh Nguyệt nói chuyện rồi. Một là bây giờ cô nói cho tôi để tôi xử lý riêng, còn hai là tôi sẽ nói với giám đốc, mà cô biết hậu quả rồi đấy
 - Tôi...tôi... - mặt cô ta cắt không còn giọt máu, mồ hôi bắt đầu túa ra
 - Thôi, khỏi cần. Tôi biết mình phải làm gì rồi – anh giả bộ bỏ đi
 - Được...được rồi. Chuyện là... - rồi cô ta tường thuật toàn bộ chuyện ngày hôm đó. Anh nghe mà như không tin vào tai, Minh Nguyệt mà bạn anh đang yêu là người gì vậy? Có phải hai người đó giống nhau quá không? – tàn nhẫn
- Anh tức ói máu, tại sao vụ này lại hại Gia Hân như thế chứ? Anh vốn tính sổ với cô ta nhưng sức nhớ đã trưa. Anh ghé qua siêu thị mua vài đồ ăn để thăm Gia Hân một chút
- Hân à, em khỏe chưa?
 - Vâng, em...ô – tôi gượng cười chứ thật ra đau muốn khóc, bây giờ thì có thuốc nên đỡ hơn nhiều. May là có thuốc của anh nên mấy vết tạt axit mờ đi nhiều, vết thương cũng không còn chảy máu nữa. Tôi chỉ

không quen với đầu tóc ngắn này, dù sao tôi vẫn thích tóc dài hơn. Suốt đêm qua tôi không chợp mắt được lúc nào. Mỗi lần nhắm mắt là cái cảnh và âm thanh kinh hoàng lại ám ảnh lấy tôi

- Em để tóc ngắn...không hợp chút nào
- Giờ này mà anh còn đùa sao?
- Anh xin lỗi, tôi qua không thể chăm sóc em được
- Không sao mà, anh về thì em an tâm hơn. Cô nam quả nữ ở chung 1 nhà, chắc bạn gái anh ghen quá
- Anh làm gì có bạn gái chứ! Thôi anh vào đây nấu em ít đồ ăn, ngồi đó băng bó tiếp đi
- Đồ anh nấu ăn được không đây
- Yên tâm, không chết được đâu

Nghe tiếng người trong nhà, tôi thấy đỡ cô đơn hơn. Tuy vậy, tôi vẫn nhớ căn nhà lạnh lẽo mà ấm áp đó, nó có anh. Tôi lại nhớ đến anh. Không biết bây giờ công ty thế nào, anh có tức giận không? Chắc vài ba ngày nữa đợi vết thương lành hẳn thì tôi mới về. Bây giờ đến đi tôi còn chưa đi vững nữa. Có lẽ phải viện ra lí do gì nữa đây

- Anh à, chuyện công ty thế nào rồi?
- Em yên tâm, thực chất công ty vẫn hoạt động bình thường mà, chỉ là buổi trình diễn lần này muốn khẳng định sự trở lại của Thiên Phước mà thôi
- Vậy...anh ấy có...
- Hân à... - anh bỏ đứa xuống – giờ này mà em còn quan tâm tới tên đó sao? Em yêu nó rồi có phải không? Hai người chỉ là vợ chồng trên giấy tờ thôi em có hiểu không?
- Em...biết
- Nó không xứng cho em yêu đâu Hân
- Chỉ là...tình yêu sao có thể điều khiển được hả anh? Nó đến lặng lẽ nhưng ra đi thì không dễ dàng
- Em lo ình trước đi, mà chuyện này là do Minh Nguyệt dàn dựng hết đấy, vậy mà sáng nay cô ta còn khua mõm múa mép trước mặt Thành nữa. Anh phải nói chuyện này mới được
- Không được
- Sao lại không?
- Anh cứ để chuyện lắng xuống đi, đừng làm lớn lên. Em không muốn thấy anh ấy mệt mỏi
- Em biết trong công ty bây giờ em giống như tội phạm truy nã không hả? Còn Minh Nguyệt đang ung dung nhàn nhạ kia kìa. Em làm ơn quan tâm đến mình một chút được không? – tức giận, anh bỏ ra ngoài và lái xe về nhà

Tôi biết, tôi biết anh Tiến lo cho tôi, nhưng tôi bây giờ chỉ là một đứa ngốc nghếch mà thôi. Tôi không muốn anh bận tâm đến chuyện gì nhiều, anh sẽ rất khó xử bởi vì...Minh Nguyệt là người anh yêu mà. Tôi chống nạnh lên phòng mình ngủ mà không cần rửa bát. Thật sự tôi quá mệt mỏi, làm gì bây giờ cũng khó khăn. Bây giờ tôi chỉ việc súc thuốc đều đặn để mau chóng lành bệnh mà về nhà thôi. Tôi muốn thấy anh trong giấc mơ của mình. Muốn anh tâm sự với tôi những đêm này để giúp tôi tiếp tục tin tưởng vào anh vào anh mà sống tiếp

20. Chương 20

Càng về đêm, từng cơn gió nhẹ cuối xuân làm đung đưa lọn tóc của cậu con trai đó. Anh đứng trước cửa nhà của mình, ngóng trông ai đó. Anh không dám kêu người đi tìm cô, anh sợ mình vượt quá giới hạn của cái mục đích ban đầu. Anh không muốn phản bội Minh Nguyệt, nhưng càng ngày anh càng nhớ, càng thương. Có ai nói cho anh biết anh phải làm gì không? Đã 1h28, đường phố sắp tắt hết điện rồi vậy mà anh vẫn còn thức, Minh Nguyệt đang say giấc trong phòng. Anh biết cô sẽ không về giờ này. Bây giờ anh chẳng còn tâm trạng để nhớ đến chuyện cũ nào đó từ nữa, chỉ muốn cô gái kia đứng trước mặt mình để mà ôm, mà cảm nhận rằng cô ấy thật sự tồn tại trong cái cuộc sống u ám này

Anh cất bước quay đi, cũng đã khuya rồi

- Giờ này mà anh còn chưa ngủ sao? – anh nhìn tôi không chớp mắt, không ngạc nhiên nhưng bóng tối đang cản trở đôi mắt của anh – sao vậy?

Anh không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đến bên tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Thật lâu...vẫn không nói gì. Tôi thấy người anh lạnh ngắt, anh đã đứng đây cả đêm sao

- Em...đi đâu vậy chứ? – giọng anh ngắt quãng đến nỗi tôi tưởng anh đang xúc động dữ lắm

- Em...có chuyện gia đình, nên ông kêu em sang nước ngoài. Xin lỗi vì không nói trước cho anh – anh càng siết chặt tôi hơn, tôi vỗ về tấm lưng rộng lớn đó – Chúng ta vào nhà đi kéo lạnh

Tôi kéo anh vào nhà, thật sự bây giờ tôi buồn ngủ lắm rồi

- Anh không giận em chứ?

- Sau này bằng bất cứ giá nào cũng phải liên lạc với tôi – anh gằn giọng

- Anh yêu, có chuyện gì sao? – giọng nói ngái ngủ của Minh Nguyệt phát ra. Thật ra cô ta đã thức giấc này giờ rồi, chỉ là muốn xem anh đang làm gì thôi – cô về rồi sao?

- Chúng ta ngủ tiếp thôi – anh nhanh chóng cùng hòa mình vào căn phòng với người đẹp. Để lại tôi đứng đó với hơi ẩm còn vương lại trên bờ vai. Tôi hít hà cái hương vị café thơm lừng của anh mà mỉm cười. Mình chỉ sống như vậy là đủ

Đã bắt đầu bước sang mùa hè, giai đoạn cao điểm. Thiên Phước và Sun&Moon liên tục tranh đua với nhau, không biết tốn bao nhiêu giấy mực và nước bọt của bọn phóng viên nhà báo. Cuộc sống thường nhật của tôi cứ trôi qua lặng lẽ như vậy

- Anh à, hay là chúng ta đi chơi đi, cũng hè rồi mà – đang dùng cơm Nguyệt đột nhiên ra đề nghị, vì công ty phát đạt nên người được lợi nhuận cũng là cô, chắc vì vậy mà cô ta có vẻ hưng phấn – Hân cô có muốn đi không, hay rủ thêm anh Tiến nữa đi

- Em tính đi đâu mà rủ nhiều người quá vậy?

- Em hả?...Ừm, hay đi Sa Pa đi, nghe nói ở đó lạnh mà đẹp lắm

- Vậy được, ngày mai chúng ta sẽ đi chứ? – anh nhìn tôi hỏi. Nói thật tôi cũng muốn đi cho biết nhưng có mặt Minh Nguyệt thì tôi chẳng muốn chút nào

- Cũng...được – tôi e dè trả lời, dù sao đi nữa tôi cũng không muốn họ ở riêng với nhau như vậy

- Vậy đi 4 ngày 3 đêm đi, anh nhớ nói với anh Tiến nữa đó

- Được thôi

Nhìn họ vui vẻ cười đùa như vậy mà lòng tôi khó chịu kinh khủng. Cơm nuốt tới cổ cũng không thể trôi xuống được

Đúng như vậy, hôm nay chúng tôi lên đường đến Sa Pa trên hai chiếc ô tô của anh và Tiến. Tất nhiên tôi và anh Tiến ngồi cùng xe

- Em có thể từ chối mà – anh Tiến đang lái xe cũng trầm tư hỏi tôi

- Em cũng muốn đi cho biết anh à
- Em đừng có miễn cưỡng, anh biết là em rất khó chịu
- Phải...em...rất khó chịu – nước mắt tôi cũng bắt đầu rơi
- Có đau không?
- Vết thương em cũng đã lành rồi anh ạ
- Không, anh nói tim em có đau không?

Tôi bật khóc như một đứa trẻ. Hành trình gian nan đến Sa Pa đáng lẽ chỉ có tiếng cười và niềm vui nhưng sao tôi thấy giống như cực hình vậy. Chúng tôi thuê hai phòng khách sạn, gái trai ở hai phòng. Sau khi sắp xếp đồ xong chúng tôi quyết định đến một nhà hàng gần đó để ăn, tối chiều tôi thì đi chụp hình tham quan

Hầu như suốt bữa ăn chỉ có hai người đó nói, còn tôi và anh Tiến cầm cúi ăn, tôi muốn nhanh chóng ăn xong rồi ra ngoài, ngồi đây có khác nào đang tự lấy dao rạch đi trái tim mình chứ. Có lẽ anh Tiến cũng như tôi, chúng tôi đã ra ngoài cùng nhau ngay khi vừa ăn cơm xong, lấy cớ là đi bộ cho nó tiêu

- Anh có thấy hai người đó thân thiết quá mức không?
- Không
- Chẳng phải lúc đầu anh chỉ lợi dụng cô ấy thôi sao? Bây giờ đã có em rồi, anh nên li dị với cô ấy đi, có khi cô ta lại đến với anh Tiến đấy – nhìn anh siết chặt đôi đũa trên tay, cô biết suy nghĩ của mình là đúng đắn – phải rồi, sau khi về em sẽ ra nước ngoài, có vẻ họ muốn hợp tác với em

Một lát sau, chúng tôi cũng trở lại nhà hàng

- Mọi người đi chơi vui vẻ nhá, em có việc bận một chút nên về thành phố một chút – Minh Nguyệt đứng đó tạm biệt chúng tôi
- Vậy là chuyển đi chơi coi như kết thúc, không có cô ta chắc anh cũng không còn hứng thú
- Sáng mai chúng ta sẽ về – Thành dứt tay vào túi quần ra lệnh
- Tại sao chứ? Không lẽ vì cô ta mà chúng ta chưa đi chơi gì hết đã về rồi sao? – anh Tiến cãi lại
- Cậu còn không lo công ty sao?
- Lúc đi cậu có phản nản gì đâu chứ? Rõ ràng là đang viện cớ mà, muốn về bên cô ta thì đi đi. 2 người cứ đánh nhau như sam vậy – uất ức anh ấy bỏ về khách sạn
- Còn em, muốn ở đây chứ?
- Nếu...không phiền anh, em cũng...muốn chơi một chút
- Vậy đi với tôi một chút

Anh kéo tôi đi vào khu chợ đêm. Ở đây bán rất nhiều đồ, rất đông vui. Anh nắm chặt tay tôi dứt vào túi áo. Trời đêm như vậy, có gió, có anh bên tôi, thật sự ấm vô cùng. Anh dẫn tôi đi vòng khắp chợ mà vẫn không mua gì, chợ bắt đầu thưa người dần. Tôi không hiểu anh đang làm gì. Tầm 9h, mọi thứ đã sạch sẽ, không còn dấu hiệu gì là nơi tụ tập đông người cả. Anh dừng lại, nhìn tôi chằm chằm

- Em...để tóc ngắn không hợp
- À...là do...– tôi không biết viện ra cái cớ nào để nói nữa – em muốn, giống Minh Nguyệt, em nghĩ...như vậy anh sẽ thích em hơn
- Cho dù em có làm thế nào đi nữa, tôi vĩnh viễn chỉ có thể yêu Minh Nguyệt – lời nói anh thốt ra, như mũi dao không thương tiếc chĩa thẳng vào tôi. Sống mũi tôi cay xè, tôi không ngăn nổi mình khóc lên. Mặc kệ tôi khóc thế nào, anh cũng không hề an ủi, không vỗ về, không ân hận. Anh vòng tay lên cổ tôi, ôm tôi vào lòng
- Cũng như...cô ấy vĩnh viễn không thể thay thế vị trí của em

Nghe anh nói vậy, tôi càng khóc to hơn. Anh tưởng tôi dễ chịu khi núp dưới cái bóng của người khác để nói dối anh sao? Anh muốn tôi nói rằng vì chuyện công ty nên mới vậy sao? Muốn nói mọi chuyện đều do Minh Nguyệt? Rồi anh sẽ nhìn tôi bằng mấy con mắt đấy? Anh có được coi là tên sở khanh đẳng cấp không? Vừa từ chối cũng vừa tỏ tình với tôi. Trái tim này...có thể theo anh đến bao giờ đây, tôi thật sự không biết

21. Chương 21

Càng về đêm, từng cơn gió nhẹ cuối xuân làm đung đưa lọn tóc của cậu con trai đó. Anh đứng trước cửa nhà của mình, ngóng trông ai đó. Anh không dám kêu người đi tìm cô, anh sợ mình vượt quá giới hạn của cái mục đích ban đầu. Anh không muốn phản bội Minh Nguyệt, nhưng càng ngày anh càng nhớ, càng thương. Có ai nói cho anh biết anh phải làm gì không? Đã 1h28, đường phố sắp tắt hết điện rồi vậy mà anh vẫn còn thức, Minh Nguyệt đang say giấc trong phòng. Anh biết cô sẽ không về giờ này. Bây giờ anh chẳng còn tâm trạng để nhớ đến chuyện cũ nào đó từ nữa, chỉ muốn cô gái kia đứng trước mặt mình để mà ôm, mà cảm nhận rằng cô ấy thật sự tồn tại trong cái cuộc sống u ám này

Anh cất bước quay đi, cũng đã khuya rồi

- Giờ này mà anh còn chưa ngủ sao? – anh nhìn tôi không chớp mắt, không ngạc nhiên nhưng bóng tối đang cản trở đôi mắt của anh – sao vậy?

Anh không nói gì cả, chỉ lặng lẽ đến bên tôi, nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng. Thật lâu...vẫn không nói gì. Tôi thấy người anh lạnh ngắt, anh đã đứng đây cả đêm sao

- Em...đi đâu vậy chứ? – giọng anh ngắt quãng đến nỗi tôi tưởng anh đang xúc động dữ lắm

- Em...có chuyện gia đình, nên ông kêu em sang nước ngoài. Xin lỗi vì không nói trước cho anh – anh càng siết chặt tôi hơn, tôi vỗ về tấm lưng rộng lớn đó – Chúng ta vào nhà đi kẻo lạnh

Tôi kéo anh vào nhà, thật sự bây giờ tôi buồn ngủ lắm rồi

- Anh không giận em chứ?

- Sau này bằng bất cứ giá nào cũng phải liên lạc với tôi – anh gằn giọng

- Anh yêu, có chuyện gì sao? – giọng nói ngái ngủ của Minh Nguyệt phát ra. Thật ra cô ta đã thức giấc này giờ rồi, chỉ là muốn xem anh đang làm gì thôi – cô về rồi sao?

- Chúng ta ngủ tiếp thôi – anh nhanh chóng cùng hòa mình vào căn phòng với người đẹp. Để lại tôi đứng đó với hơi ấm còn vương lại trên bờ vai. Tôi hít hà cái hương vị café thơm lừng của anh mà mỉm cười. Mình chỉ sống như vậy là đủ

Đã bắt đầu bước sang mùa hè, giai đoạn cao điểm. Thiên Phước và Sun&Moon liên tục tranh đua với nhau, không biết tốn bao nhiêu giấy mực và nước bọt của bọn phóng viên nhà báo. Cuộc sống thường nhật của tôi cứ trôi qua lặng lẽ như vậy

- Anh à, hay là chúng ta đi chơi đi, cũng hè rồi mà – đang dùng cơm Nguyệt đột nhiên ra đề nghị, vì công ty phát đạt nên người được lợi nhuận cũng là cô, chắc vì vậy mà cô ta có vẻ hưng phấn – Hân cô có muốn đi không, hay rủ thêm anh Tiến nữa đi

- Em tính đi đâu mà rủ nhiều người quá vậy?

- Em hả?...Ừm, hay đi Sa Pa đi, nghe nói ở đó lạnh mà đẹp lắm

- Vậy được, ngày mai chúng ta sẽ đi chứ? – anh nhìn tôi hỏi. Nói thật tôi cũng muốn đi cho biết nhưng có mặt Minh Nguyệt thì tôi chẳng muốn chút nào

- Cũng...được – tôi e dè trả lời, dù sao đi nữa tôi cũng không muốn họ ở riêng với nhau như vậy

- Vậy đi 4 ngày 3 đêm đi, anh nhớ nói với anh Tiến nữa đó

- Được thôi

Nhìn họ vui vẻ cười đùa như vậy mà lòng tôi khó chịu kinh khủng. Cơm nuốt tới cổ cũng không thể trôi xuống được

Đúng như vậy, hôm nay chúng tôi lên đường đến Sa Pa trên hai chiếc ô tô của anh và Tiến. Tất nhiên tôi và anh Tiến ngồi cùng xe

- Em có thể từ chối mà – anh Tiến đang lái xe cũng trầm tư hỏi tôi

- Em cũng muốn đi cho biết anh à

- Em đừng có miễn cưỡng, anh biết là em rất khó chịu

- Phải...em...rất khó chịu – nước mắt tôi cũng bắt đầu rơi

- Có đau không?

- Vết thương em cũng đã lành rồi anh ạ

- Không, anh nói tim em có đau không?

Tôi bật khóc như một đứa trẻ. Hành trình gian nan đến Sa Pa đáng lẽ chỉ có tiếng cười và niềm vui nhưng sao tôi thấy giống như cực hình vậy. Chúng tôi thuê hai phòng khách sạn, gái trai ở hai phòng. Sau khi sắp xếp đồ xong chúng tôi quyết định đến một nhà hàng gần đó để ăn, tối chiều tôi thì đi chụp hình tham quan

Hầu như suốt bữa ăn chỉ có hai người đó nói, còn tôi và anh Tiến cầm cốc ăn, tôi muốn nhanh chóng ăn xong rồi ra ngoài, ngồi đây có khác nào đang tự lấy dao rạch đi trái tim mình chứ. Có lẽ anh Tiến cũng như tôi, chúng tôi đã ra ngoài cùng nhau ngay khi vừa ăn cơm xong, lấy cớ là đi bộ cho nó tiêu

- Anh có thấy hai người đó thân thiết quá mức không?

- Không

- Chẳng phải lúc đầu anh chỉ lợi dụng cô ấy thôi sao? Bây giờ đã có em rồi, anh nên li dị với cô ấy đi, có khi cô ta lại đến với anh Tiến đấy – nhìn anh siết chặt đôi đũa trên tay, cô biết suy nghĩ của mình là đúng đắn – phải rồi, sau khi về em sẽ ra nước ngoài, có vẻ họ muốn hợp tác với em

Một lát sau, chúng tôi cũng trở lại nhà hàng

- Mọi người đi chơi vui vẻ nhá, em có việc bận một chút nên về thành phố một chút – Minh Nguyệt đứng đó tạm biệt chúng tôi

Vậy là chuyển đi chơi coi như kết thúc, không có cô ta chắc anh cũng không còn hứng thú

- Sáng mai chúng ta sẽ về - Thành dứt tay vào túi quần ra lệnh

- Tại sao chứ? Không lẽ vì cô ta mà chúng ta chưa đi chơi gì hết đã về rồi sao? – anh Tiến cãi lại

- Cậu còn không lo công ty sao?

- Lúc đi cậu có phàn nàn gì đâu chứ? Rõ ràng là đang viện cớ mà, muốn về bên cô ta thì đi đi. 2 người cứ đánh nhau như sam vậy – uất ức anh ấy bỏ về khách sạn

- Còn em, muốn ở đây chứ?

- Nếu...không phiền anh, em cũng...muốn chơi một chút

- Vậy đi với tôi một chút

Anh kéo tôi đi vào khu chợ đêm. Ở đây bán rất nhiều đồ, rất đông vui. Anh nắm chặt tay tôi đút vào túi áo. Trời đêm như vậy, có gió, có anh bên tôi, thật sự ấm vô cùng. Anh dẫn tôi đi vòng khắp chợ mà vẫn không mua gì, chợ bắt đầu thưa người dần. Tôi không hiểu anh đang làm gì. Tầm 9h, mọi thứ đã sạch sẽ, không còn dấu hiệu gì là nơi tụ tập đông người cả. Anh dừng lại, nhìn tôi chằm chằm

- Em...để tóc ngắn không hợp

- À...là do...- tôi không biết viện ra cái cớ nào để nói nữa – em muốn, giống Minh Nguyệt, em nghĩ...như vậy anh sẽ thích em hơn

- Cho dù em có làm thế nào đi nữa, tôi vĩnh viễn chỉ có thể yêu Minh Nguyệt – lời nói anh thốt ra, như mũi dao không thương tiếc chĩa thẳng vào tôi. Sống mũi tôi cay xè, tôi không ngăn nổi mình khóc lên. Mặc kệ tôi khóc thế nào, anh cũng không hề an ủi, không vỗ về, không ân hận. Anh vòng tay lên cổ tôi, ôm tôi vào lòng

- Cũng như...cô ấy vĩnh viễn không thể thay thế vị trí của em

Nghe anh nói vậy, tôi càng khóc to hơn. Anh tưởng tôi dễ chịu khi núp dưới cái bóng của người khác để nói dối anh sao? Anh muốn tôi nói rằng vì chuyện công ty nên mới vậy sao? Muốn nói mọi chuyện đều do Minh Nguyệt? Rồi anh sẽ nhìn tôi bằng mấy con mắt đấy? Anh có được coi là tên sở khanh đẳng cấp không? Vừa từ chối cũng vừa tỏ tình với tôi. Trái tim này...có thể theo anh đến bao giờ đây, tôi thật sự không biết

22. Chương 22

Tuy số tiền không ảnh hưởng nhiều đến Thiên Phước nhưng Sun&Moon đã lợi dụng nó để đánh một đòn chí mạng vào đối thủ. Vì sự sơ hở không đáng có nên nhiều dự án đầu tư mở rộng thị trường đã rơi vào tay Sun&Moon một cách dễ dàng. Anh bận tối mắt tối mũi. Nhưng dù sao tôi cũng mừng vì anh còn nhớ đến tôi. Chúng tôi thủ thủ với nhau suốt đêm để giảm bớt căng thẳng cho anh. Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi. Tôi nghĩ vậy...vì tôi tin anh

- Sao...cô lại bước ra từ phòng anh? – giọng Minh Nguyệt đánh lại, tôi cũng vô cùng sửng sốt. Cô ta về từ lúc nào vậy chứ?

- Sao? Chuyện đó cũng bình thường thôi – Anh bước từ trong phòng ra giải cúc áo như muốn công khai

- Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Chút nữa chúng ta cùng đến công ty đi

Cứ như vậy, cô ta lướt qua mặt tôi và không quên ném cho tôi cái nhìn ghét bỏ. Tôi nhận ra mình giống như giẻ chông của người khác bị bắt quả tang vậy

Ngồi trong xe mà không khí thật nặng nề

- Anh không có gì muốn nói sao?

- Chuyện gì?

- Anh...đang muốn công khai chuyện hai người qua đêm trong lúc em đi công tác sao? – cô ta tức giận trợn ngược mắt lên

- Vậy còn em, em có yêu anh không? – anh cũng tức giận không kém

- Em...đương nhiên là có – cô ta lí nhí trong miệng. Có thật không?

- Em chưa bao giờ chủ động nói yêu anh. Lúc trước em bỏ ra nước ngoài, anh cũng lên giường với người khác thôi

- Chuyện đó...em không nói, nhưng anh có cần làm vậy với cô ta không, một đứa bần hèn, chẳng khác nào đang sỉ nhục em. Bộ anh không tìm được cô nào khác hơn à?

- Em...đang yêu cầu anh tìm cô gái khác qua đêm sao? Em thấy tôi có thời gian sao? Trong lúc tôi khó khăn thì em ở đâu?

Cuộc đấu khẩu trong xe có vẻ gay gắt, đương nhiên người thua là cô ta. Xem ra cô đã làm anh tức giận thật rồi. Đến nỗi anh phải thay đổi cách xưng hô, anh chưa bao giờ làm vậy trước đây, nhìn cô giống như bị thất sủng vậy

- Anh...em xin lỗi – cô ta níu tay anh lại, nũng nịu trước khi anh ra khỏi xe. Người ngoài nhìn vào thật sự giống một con mèo con đáng yêu

- Được rồi – anh cũng không thể giận lâu hơn được. Anh hôn nhẹ lên trán cô – Em đi làm đi

- Vâng. Tối nay 9h ở phòng anh nha – ngay lập tức cô ta thay đổi sắc mặt, thì thầm vào tai anh

Cử chỉ thân mật của họ làm bao nhiêu nhân viên phải ghen tị. Chỉ có Nhất Tiến là đứng đó bóp nát lon coca, nghiến răng ken két

- Tại sao Gia Hân phải chịu bao nhiêu đau khổ chỉ để được chăm sóc cậu vài ngày hôm nay, còn cô ta vừa về thì đã ve vẩy đuôi với cậu là sao?

Những cơn gió mùa thu bắt đầu thổi rồi cơ đấy. Nhanh thật, mới đây mà đã gần một năm tôi và anh cưới nhau rồi. Mặc dù chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra nhưng tôi vẫn nhớ rất nhiều kỉ niệm. Tôi nhớ lần đầu anh vào căn phòng trọ dột nát của tôi. Lúc đó trời lạnh nhìn anh rất buồn cười. Hình như lúc trước tôi ghét anh lắm thì phải. Tôi nhớ anh là một tên sở Khanh lẳng nhăng và tôi rất ghét loại người đó. Vậy mà bây giờ tôi lại yêu anh điên cuồng. Tình cảm thật là khó dự đoán trước

Tối nay tôi quyết định làm cơm hộp cho anh. Cả hôm nay tôi đã nghiên cứu kĩ lắm rồi, chắc sẽ ngon thôi. Đứng trước công ty mà lòng tôi cứ rạo rức. Bây giờ là 9h30 rồi. Chắc như mọi hôm anh cũng chưa ăn gì đâu nhỉ. Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản như tôi nghĩ. Trong phòng làm việc của anh, quần áo và đồ lót nam nữ lẫn lộn. Tôi bàng hoàng như không mở toang cửa mà chỉ hé hé. Là Minh Nguyệt, và anh. Hai người không một mảnh vải che thân đang âu yếm trên ghế sofa

Tôi nhìn mà muốn nóng cả mắt, nước mắt tôi chảy giàn dụa. Mặc dù biết chuyện này xảy ra thường xuyên nhưng không không ngăn tim mình rỉ máu khi nhìn thấy. Tôi bịt chặt miệng để không phải không thét lên khi nghe phải cuộc trò chuyện của họ

- Anh à...tuần này anh giải quyết cho xong chuyện với cô ta đi – Minh Nguyệt mân mê ngón tay thon dài lên bờ ngực rắn chắc của anh

- Chuyện cũng đơn giản thôi mà, chắc cô ta sẽ kí tên vào đơn li hôn nhanh thôi

- Vậy...Chúng ta dự định là khi nào sẽ kết hôn vậy?

- Tùy, em muốn lúc nào cũng được. Anh không quan trọng

- Yêu anh nhất

Thoát ra khỏi Thiên Phước, tôi như giải phóng được mình. Tôi...không thể tiếp tục nghe họ nói được nữa. Họ sẽ kết hôn sao? Chúng tôi sẽ li hôn sao? Không! Tôi không muốn như vậy, không muốn chút nào. Thà rằng...thà rằng anh không yêu tôi cũng được, cứ cho rằng 2 người ấy sống cùng nhà, có con hay thế nào nhưng...tờ giấy kết hôn là sợi dây duy nhất buộc tôi và anh. Không thể cắt đứt như vậy được...

Đã vài ngày rồi. Tôi không dám về nhà từ cái ngày hôm đó, tôi sợ...anh sẽ lại đề cập đến tờ giấy li hôn. Tôi ở khu nhà ngoại ô, dạo này tôi có hơi mệt, hay buồn nôn. Tôi thiết nghĩ mình đâu có uống vang hay ăn cái gì dị ứng đâu. Tôi quyết định đến bệnh viện một chuyến để khám xem thế nào. Mặc dù mùi trong đây làm tôi liên tưởng đến cái đêm ba mẹ ra đi nhưng tôi không thể không đến

- Bác sĩ à rốt cuộc là tôi bị gì mà phải chụp siêu âm vậy ạ?

- Cô...có mang rồi, đã 2 tuần rồi

- Sao ạ? – tôi nghe mà như sét đánh ngang tai. Con...của anh sao?

Bước những bước thững thờ ra khỏi bệnh viện. Bác sĩ đưa cho tôi tấm hình này, tôi chẳng thấy gì, nó chỉ là một cái chấm nhỏ thôi. Đưa tay cảm nhận nó, nước mắt tôi cứ rơi mãi. Tôi phải làm gì với con mình khi sắp phải li dị với chồng đây. Rồi anh sẽ thế nào khi nghe tin này? Anh có còn muốn níu giữ 2 mẹ con tôi hay là đuổi ra khỏi nhà, hay tệ hơn là diệt cỏ tận gốc? Tôi cứ khóc mãi mà không biết phải làm sao, suy nghĩ hỗn loạn

Bước ra khỏi bệnh viện còn có người sưng sờ hơn tôi. Minh Nguyệt cũng không tin những gì mình vừa nghe được. Hôm nay cô đến xin thuốc vì dạo này thấy khó tiêu, tình cờ thấy Gia Hân ở đây nên cũng hiếu kì đến xem, ai ngờ biết được việc cô ta có thai. Không còn nghi ngờ gì nữa, cái thai chắc chắn của Thành. Nếu cô không tiêu diệt bọn họ, nó sẽ là thứ ngán đường cô. Cũng tốt, tiện thể để cho bọn đi cho có bạn có bè. Một kế hoạch mỹ mãn đã vạch ra trong đầu cô

Bây giờ hoàn cảnh rất tốt cho cô, Thiên Phước và Sun&Moon đang đối đầu gay gắt

- Anh à, hay anh đưa tờ giấy li hôn cho em đi. Em với cô ấy dù sao cũng từng là bạn, chúng em chắc sẽ dễ nói chuyện hơn – từ sáng sớm Minh Nguyệt đã nói chuyện đó với anh

- Cũng được, anh cũng rất bận. Anh đã kí rồi đấy

- Hình như cô ta yêu anh lắm thì phải – cô ta giả vờ thăm dò anh, vì cô biết, anh ghét nhất hạng người phản bội mình

- Chắc vậy

Chỉ cần có nó, cô đã biết mình phải làm gì. Đêm nay, sẽ không ai cứu được cô đâu Gia Hân. Mỉm cười với ý nghĩ đó, cô ta rút điện thoại ra

- Lúc trước tôi nhờ anh theo dõi cô ta, anh làm rồi chứ?

- Tất nhiên

- Vậy bây giờ tôi nhắn tin địa chỉ chúng ta sẽ gặp nhau. Tôi sẽ đưa nốt số tiền còn lại

- Được

Đã tối rồi, tôi nghĩ dù thế nào mình cũng nên gặp anh ấy để nói rõ mọi chuyện. Đứng trước căn nhà quen thuộc mà tôi cảm thấy hồi hộp và run sợ. Dù thế nào, tôi cũng đã có quyết định. Tôi sẽ giữ lại đứa con này Nhưng rồi tôi ngắt lịm đi...

- Này, tỉnh lại đi chứ - một giọng nói không hề xa lạ đánh thức tôi. Tôi biết là Minh Nguyệt. Tôi đang ngồi đối diện với cô ta trong một căn phòng tối om. Chỉ có bóng đèn chiếu vào cái bàn tôi trước mặt, có một tờ giấy

- Cái này... - tôi lắp bắp không nói nên lời

- Phải, là đơn li hôn, cô kí đi. Anh ấy cũng đã kí rồi

- Là...anh ấy kêu cô đem đến cho tôi sao?

- Phải

- Tôi muốn gặp anh ấy để hỏi rõ

- Cô còn muốn nói gì nữa. Nói cô đã mang trong người đứa con của anh ấy và năn nỉ anh ấy không li dị với cô nữa sao – cô ta hét vào mặt tôi thật dữ tợn. Còn tôi sốc hơn là sợ hãi, cô ta biết tôi có con sao?

- Cô biết sao?

- Phải đấy. Cô còn không mau kí tôi sẽ đập nát đứa con đó cho cô coi – vừa dứt lời từ trong bóng tối vài cô gái bước ra. Tôi biết với sức khỏe mình bây giờ khó lòng địch nổi. Hơn nữa đã có chữ kí của anh, tôi không còn nuôi tiếc gì nữa. Thôi thì bảo toàn đứa con còn hơn

- Được, tôi kí – cầm cây bút trên tay, tôi không nén được nước mắt nhỏ trên mặt giấy đầy chữ. Có ai ngờ được vì muốn giữ đứa bé mà tôi phải li dị với chồng mình chứ

Vừa dứt cây bút, tôi thấy nụ cười thâm độc thường trực trên môi cô ta

- Cô thông minh lắm...mà cũng ngây thơ lắm. Cô nghĩ tôi sẽ để cho cô và thứ phế vật đó sinh sống trên cõi đời này sao?

- Sao? – ngay khi tôi kịp nhận ra mình bị lừa. Tôi bị đập ngã xuống ghế

23. Chương 23

- Đánh vào bụng cô ta cho tôi – giọng Minh Nguyệt ra lệnh

- Không... - còn tôi chỉ lí nhí được trong miệng

Bị bọn họ đá vào bụng tới tấp không thương tiếc. Tôi đau cuồng như điên dại. Một chất dịch màu đỏ chảy ra, tôi biết con của mình khó bảo toàn tính mạng. Tôi chỉ cầu nguyện rằng con hãy cố gắng lên...gắng thêm một chút nữa. Nỗi đau bao trùm lấy tôi, đau bụng, đau vì mất đứa con. Người tôi mồ hôi và nước mắt nhễ nhại. Máu không ngừng chảy ra

- Dừng lại – cuối cùng cô ta cũng ngừng cái trò hành hạ tôi – cô chưa biết đúng không? Nghe đi – cô ta bật đoạn ghi âm gì đó cho tôi nghe. Mặc dù không ý thức được rõ nhưng tôi nhận ra trong đó giọng của cô ta...và anh

”- Anh à, thí dụ như...Gia Hân mang thai thì anh tính thế nào?

- Mang thai sao? Con? Tôi sẽ giết chết cô ta...cùng đứa con đó...”

Đoạn ghi âm ngắn thôi, nhưng cũng làm cho tôi chết lặng. Anh biết tôi có con...nhưng còn muốn giết tôi sao?

- Đúng vậy, từ đầu đến cuối anh ấy không hề yêu cô. Cô chỉ như bao cô gái khác thỏa mãn cho anh ấy mà không bao giờ cho anh ấy tình yêu mà anh ấy muốn. Xem như cô không còn gì để mất

Bọn họ tiếp tục đánh tôi. Tôi không cảm giác gì nữa. Đau lắm! Đau lắm anh biết không? Ở trong trái tim này, như có cây kim đang xoay chuyển đâm thọt trong nó, không thể dứt ra. Tôi nghĩ, anh có còn là người không? Tại sao tôi lại yêu người như vậy chứ?

Sau khi đánh đấm xong xuôi, chỉ còn mình tôi trong căn phòng trống rỗng này. Đã khuya rồi, tôi còn không biết mình sống nổi không. Nằm trên sàn nhà lạnh ngắt nồng nặc một mùi máu, mồ hôi và nước mắt. Tôi bật khóc, lại khóc, tôi đưa tay lên sờ trên bụng của mình. Tôi không nghĩ con mình còn sống sót. Cố gắng hết sức lê lết ra đường

Đây là đường quốc lộ, không có một bóng người hay xe

- Ai vậy? – một giọng nói vang lên, từ trong xe, một cô gái bước ra – cô có sao không?

- Cứu... - chỉ kịp kêu lên một tiếng, tôi ngất đi

12 tiếng trước

- Em có cái này muốn cho anh xem – anh đang ăn trưa thì Minh Nguyệt đưa một xấp hình trước mặt anh

- Cái gì đây? – mắt anh nổi những đường tơ máu khi thấy cô gái quen thuộc trong bức ảnh

Hàng trăm bức ảnh được chụp, là hình cô và Nhất Tiến cùng ra vào trong một ngôi nhà nào đó. Họ đi chơi thân mật, cười đùa, ôm nhau...Anh tức giận quăng hết chúng xuống đất. Thì ra là cô ta nói dối. Làm gì có việc bận chứ, tất cả là qua lại với tên bạn chết tiệt này. Anh hận hai người này, tức giận anh bỏ ra ngoài mà không nhận ra ý đồ ngay từ đầu của Minh Nguyệt và việc anh tức giận đang nằm trong kế hoạch của cô. Suốt buổi chiều anh không đến công ty, chỉ ngồi ru rú trong quán rượu, hết ly này đến ly khác, anh nốc hết vào miệng. Tức quá mất khôn, anh hận 2 người đã phản bội mình. Càng nghĩ càng tức, anh liên tục chửi thề

Lợi dụng lúc anh không còn tỉnh táo, cô ta đến nói vài câu cho hoàn thành kịch bản

- Anh à, thí dụ như...Gia Hân mang thai thì anh tính thế nào?

- Mang thai sao?...Tôi sẽ giết chết cô ta...cùng đứa con đó...

Cô biết, anh đang nghĩ 2 người đó có gian tình nên mới nghĩ đó là đứa con của Nhất Tiến nhưng thực chất không phải. Đó là con anh, đó là điều mà cô không muốn anh biết được

Quay lại hiện tại ở bệnh viện

- Ừm... - tôi gắng gượng mở mắt ra nhìn xung quanh

- Cậu tỉnh rồi sao? Ổn chứ? – Thảo My lấy cho tôi ly nước ấm

- Là cậu? Sao...

- Là hôm đó mình có chuyện về quê, nên về thành phố hơi trễ, may là thuận đường nên mình mới gặp cậu đó. Mà cậu làm sao lại ra nông nổi này chứ hả? Còn đứa con là sao? – My khóc nức nở. Tôi cũng không kìm được mà khóc theo, tôi ôm chầm lấy My

Rồi tôi kể lại toàn bộ cho My nghe

- Tội cậu quá, sau này ở với mình đi, mình sẽ chăm sóc cậu, đừng gặp lại hấn ta nữa được không?

- Mình không sao, mình có một căn nhà ở ngoại ô

- Vậy cũng được, ở đó có lẽ sẽ an toàn hơn. Sau khi ra viện, mình sẽ đưa cậu đi. Còn đứa bé...

- Lúc đó, mình đã biết nó không qua khỏi, sao có thể...mình mới chỉ biết nó có một ngày - tôi cứ khóc như vậy – mà cậu đã nói chuyện này với ai chưa?

- Vẫn chưa, thôi cậu nín đi mà

Sau đó vài ngày, My đưa tôi về nhà. Có bưu điện sao? Sao lại có thể chứ? Tôi mở ra xem, là giấy ủy quyền. Cầm tờ giấy trên tay mà tôi run run

- Ba...mẹ...

Là tài sản của ba mẹ, nó đáng lí để lại cho hai nhưng...lại chuyển vô điều kiện cho Minh Nguyệt sao? Lại là Minh Nguyệt. Bình thường hai thông minh lắm mà, sao lại ngu ngốc đi vì một người đàn bà chứ? Cả 2 người đàn ông của cuộc đời cô sao đều dính líu tới Minh Nguyệt, tài sản của ba mẹ...sao có thể trao không cho người ngoài như vậy chứ? Đó là chút gì còn lại của ba mẹ. Nhưng mà khoan...trong đây ghi địa chỉ nhà...quen quen. Tôi sực tỉnh, chạy ra nhìn trước nhà mình. Đúng rồi, đây là nhà của ba mẹ...Tôi mừng phát khóc, may thật. Đúng là rất may mắn, tôi cuối cùng...cũng được ở trong vòng tay của ba mẹ

Thích thú, tôi đi tham quan trong nhà coi còn để lại đồ đạc gì của họ không. Rốt cuộc cũng chẳng còn gì, không biết lúc dọn đồ tôi có quăng thứ gì đi không nữa.

Có một cuộn băng. “gửi con gái yêu Gia Hân”. Đây rồi, chắc chắn là của ba mẹ gửi cho tôi rồi. Tôi mở lên xem

- Chào con Gia Hân – là mẹ, mẹ mỉm cười với tôi – con có khỏe không? – tôi bật khóc, gạt đầu lia lịa, con gái của mẹ không...ổn lắm

- Ba mẹ có chuyện này thật ra muốn nói với con từ lâu nhưng chưa có dịp – lần này là ba. Tôi thật hạnh phúc

- Là lỗi tại mẹ con ạ - mẹ bật khóc – là mẹ không đúng. Năm xưa...mẹ lỡ đại cật phanh của xe mẹ ruột con...nên bà ấy mới gặp tai nạn ở vách núi. Lúc đó...mẹ chỉ nghĩ...chỉ nghĩ...bà ta là gian tình của ba con nên lu mờ đầu óc...mẹ không nghĩ bà ấy lại có... con – mẹ ôm mặt khóc ròng

- Con đừng trách mẹ, là tại ba...Ba đã yêu mẹ con trước, sau đó có mang nhưng bà ấy không nói với ba và lặng lẽ sinh con ra. Sau này khi bà ấy nói rằng mình đã làm sai thì ba mới điều tra và biết được sự tình

- Con có trách mẹ cũng được, mắng mẹ cũng được nhưng xin con đừng đổ lỗi cho anh con. Mẹ con...là một người rất tốt...”

Bụp...

Tôi tắt màn hình. Đây là ngày gì vậy, sao mọi chuyện cứ ồ ạt như vậy. Vừa mấy phút trước thôi, tôi còn mừng phát khóc vì gặp những sao...

Cô ném cái điều khiển vào màn hình. Vỡ nát. Điện cuồng cô ném hết đồ đạc vào một góc tường, khóc thét lên như một con điên. Cô liên tục đập vào ngực mình và than vãn tại sao ông trời lại bất công như vậy. Cứ như thể Hân nằm đến 4h sáng. Nước mắt vẫn không ngừng rơi. Nhìn ra cửa, nơi có đường chân trời ở đó. Mặt trời mọc lên chiếu sáng cả căn nhà

Tôi suy nghĩ rằng, liệu còn có chuyện động trời gì mà tôi chưa biết nữa hay không? Còn có ai không phản bội tôi sao? Suy cho cùng, tất cả lỗi lầm này là của tôi. Anh hai đã đúng. Đáng lí ra tôi không nên được sinh ra thì mớ hỗn độn này không xảy ra. Sống như vậy, thà chết đi còn sướng hơn.

- Chào cô, xin hỏi cô có phải là cô Nguyễn Gia Hân? – một anh chàng mặc đồ vest trịnh trọng đứng trước cửa nhà tôi

- Phải – tôi không còn đủ sức hỏi thêm gì nữa, chỉ biết đứng xiêu vẹo

Từ đằng sau vầng ánh sáng, một ông lão già cỗi bước ra. Rồi ông ta không nói gì nữa, nhào tới ôm tôi thật chặt. Tôi cũng hoảng hốt, toang đẩy ông ta ra thì:

- Cháu gái của ta, là ta ông ngoại của con đây – ông khóc ướt cả bã vai tôi

Tôi suýt thét lên. Là ông! Sao bây giờ ông mới về, lúc trước ông còn bỏ hết gia đình tôi mà. Không! Đó không còn là gia đình của tôi nữa. Tôi đẩy mạnh ông ra

- Ông về đây làm gì? Đi luôn đi – tôi khóc nức lên

- Ta...xin lỗi, ta có nỗi khổ nên mới bỏ đi như vậy, nhưng ta không nghĩ...thằng Kiệt lại tệ đến vậy – nhìn ông rơi nước mắt tôi cũng thấy xót lắm

- Mấy người là một lũ giết người – tôi quay mặt đi tránh nhìn mặt ông, tôi sợ mình sẽ xiêu lòng mất

- Con...đã biết sao? – nhìn ông cũng ngạc nhiên lắm

- Sao? Ngay cả ông cũng biết sao? Ha...ha... - tôi ngẩng đầu lên trời điên dại – còn chuyện gì mà tôi không biết nữa không?

- Con bình tĩnh đi, nghe ta nói được không?

- Không!... – tôi hét lên

- Nghe ta nói có được không? – ông lay mạnh vai tôi, hét vào mặt tôi. Tôi nín bật – nào, ngồi xuống ghế trước đã

Tôi không nói gì nữa, nước mắt cũng chưa kịp khô

- Năm xưa, khi biết ba con ngoại tình, ta cũng rất tức giận. Rồi cũng như con ta cũng biết rằng con gái ta đã làm chuyện kinh khủng đó. Lúc đó ta rất sốc, nó là một cô tiểu thư ngoan hiền nết na, ta cũng không hiểu vì sao nó lại làm vậy. Ta rất xấu hổ - rồi ông cúi đầu xuống quệt đi giọt nước mắt – cho nên ta đã trừng phạt nó bằng cách lấy hết tài sản....Nhưng ta nghĩ tới cháu, tới thằng Kiệt nên mới để lại 1 chi nhánh. Thật không ngờ....

Từ này đến giờ tôi vẫn lẳng lặng nghe ông kể chuyện. Chuyện xảy ra cũng không phải lỗi của ông. Tôi nhận thấy mình chẳng muốn nói chuyện chút nào nữa

- Sau khi nghe tin ba mẹ con mất, ta mới quay lại tìm con và thằng Kiệt, không ngờ thằng Kiệt đã xóa sổ con ra khỏi dòng họ...nên ta mới đi tìm con...nhưng sao lại ở trong bệnh viện? – ông nhìn tôi thắc mắc, tôi bật khóc, tôi không muốn nhắc lại chuyện khủng khiếp đó nữa. Một lần là quá đủ rồi

Tôi sà vào lòng ông, khóc như một đứa trẻ. Chắc ông cũng đã trải đời nhiều rồi nên cũng hiểu được tôi khó nói thế nào. Ông ôm tôi, 2 ông cháu tôi khóc hết nước mắt. Chuyện xảy ra như vậy đấy, cuối cùng tôi lại còn có ông. Mà nói trắng ta, tôi và ông chẳng có chút máu mủ nào cả, vậy mà ông vẫn thương tôi như vậy

24. Chương 24

Đạo này anh không về nhà nhiều nữa, vì Minh Nguyệt luôn giữ chân anh ở công ty. Anh có hỏi chuyện của Gia Hân thế nào rồi, cô ta nói đã giải quyết xong cả rồi. Gia Hân cũng đã rời khỏi nhà rồi. Anh cảm thấy một nỗi trống vắng vây quanh mình. Anh muốn gọi điện cho cô nhưng rồi cũng thôi. Nghĩ mình cũng không có tình nghĩa gì với cô ta nữa, lợi dụng xong rồi thì đá. Anh đã có được Minh Nguyệt nhưng sao anh lại cảm thấy khó chịu đến vậy

Đã hơn 1 tuần kể từ lúc Gia Hân biến mất như một cơn gió. Anh chỉ quanh quẩn trong phòng làm việc. Anh bỗng thèm phở mà cô nấu. Anh nhớ cách mà cô mân mê sợi dây chuyền mình tặng như một báu vật

Đứng trên cây cầu, tôi nhìn xuống dòng sông đang chảy xiết dưới đó. Tôi suy nghĩ về đề nghị của ông. Ông muốn tôi qua Mĩ với ông, xây dựng cuộc sống mới, ở đó không có ai làm tôi đau khổ nữa. Nhưng nỗi đau làm sao có thể tự biến mất, nó sẽ đeo bám tôi hết cuộc đời này. Cầm sợi dây chuyền trong tay, tôi nghĩ mình không còn quan hệ gì với nó nữa cả. Đưa tay sờ lên bụng mình, tôi muốn khóc cho con mình quá, nhưng mà...nước mắt đã không còn nữa...cạn rồi. Nhìn tôi bây giờ giống như một người tuyệt vọng muốn tự tử. Hốc mắt thâm quầng, bờ môi khô nứt bật máu, tóc thì bù xù

Kít....Một chiếc ô tô đen trắng gấp trước mặt tôi

- Cô chủ à, ông chủ có việc gấp ở Mĩ, nói cô hãy nhanh chóng ra sân bay cất cánh

- Được thôi – tôi đặt sợi dây lên thành cầu

Tôi nghĩ cuộc sống này tôi cũng chẳng còn lưu luyến chuyện gì nữa. Điều tôi tiếc nhất chính là không bảo vệ được đứa con này. Tôi thật là một người mẹ vô dụng. Máy bay cất cánh cũng là lúc anh nhận được một bưu kiện

Công việc bận rộn, công ty thật sự đã rơi vào khốn đốn. Anh như muốn nổi điên. Lại còn có bưu kiện, anh đâu có thời gian mà mở ra coi chứ. Mãi đến trưa anh mới ngồi tay, dạo này anh không thấy Tiến đi làm, chắc anh ta cũng biết mình có tội nên không dám xuất hiện. Nếu anh không phải bận thế này thì đã cho người truy sát anh ta rồi...còn ả đàn bà kia nữa. Mở bưu kiện ra...là một bức tranh...vẽ cô

Nó vẽ cô đang ngồi trên thảm cỏ, ánh mắt nhìn xa xăm. Bỗng dưng, khi anh nhìn vào bức tranh này, anh lại không thấy hận cô nữa. Anh muốn gặp cô, muốn hỏi tại sao cô lại phản bội anh như vậy. Không phải nói yêu anh sao? Yêu mà lại đi có con với bạn của anh sao? Anh đưa tay sờ nhẹ lên mái tóc và bờ môi này, còn có sợi dây chuyền nữa. Anh bỗng nhận mình nhớ cô phát điên

Anh nhắc máy gọi điện cho cô...nhưng thuê bao. Anh gọi cho Tiến...không nhắc máy...Tức giận, anh ném điện thoại vỡ toan. Vừa nhắc tới là đã thấy Tiến xuất hiện, anh ta hùng hổ tới trước mặt xốc áo Thành lên

- Cậu nói đi, Gia Hân đang ở đâu rồi? – mắt Tiến nổi những đường gân máu

- Quan tâm quá nhỉ? 2 người yêu nhau lắm sao? – còn anh vẫn bình tĩnh nhưng lòng như lửa đốt

- Cậu bị điên sao? Tôi hỏi Gia Hân đang ở đâu? Tại sao đồ đạc trong nhà đó lại lộn xộn như vậy?

- Cậu đang nói chuyện điên gì vậy? Đồ đạc trong nhà mấy người sao lại hỏi tôi? Chúng tôi li dị rồi

- Sao?...Anh biết căn nhà đó... - Tiến bỏ anh ra, mắt anh đỏ đẫm

- Thế nào? Không ngờ tôi biết 2 người có gian tình sao? Chắc vài ngày nữa rồi cô ta cũng sẽ liên lạc với cậu thôi. Dù sao cô ta cũng giúp tôi có lại Minh Nguyệt, tôi sẽ không nỡ giết cô ta đâu...và cả cậu. Giờ thì biến đi

Tiến thần thờ bước ra ngoài, anh thật sự lo cho Gia Hân. Ngoài chỗ đó ra thì cô ấy còn đi đâu được chứ?

Đã 2 tuần kể từ khi cô bước sang Mĩ. Căn nhà của ông phải nói là biệt thự thì đúng hơn. Tập đoàn của ông có cả chục chi nhánh mà lúc trước Sun&Moon từng là chi nhánh mạnh nhất thì cũng đủ hiểu gia tài ông kết xù đến chừng nào. Nhưng Gia Hân đâu có quan tâm. Từ lúc về nhà cô không hề nói câu nào, ai

hỏi cũng chỉ gật gật như người câm. Chính vì gia tài đó, nên xung quanh ông ruồi nhặng cũng bu đầy. Tiêu biểu là 3 bà vợ lẻ trong nhà. Còn vợ cả của ông đã mất từ rất lâu rồi

Ở trong nhà này chẳng khác nào ngục tù. Hằng ngày cô bị đánh đập, hành hạ, chửi rửa bởi mấy mẹ đàn bà nhiều chuyện này. Vậy mà cô không một lời oán trách mặc dù ông thương cô hết mực. Chính vì ông không biết nên mới vậy. Ở lâu ngày, tôi nhận ra tất cả 3 bà đều có những điểm chung. Họ đều biết làm bánh ngọt, tóc họ đều rất dài và ông không cho họ uốn hay làm bất cứ điều gì. Hơn nữa họ còn có một hột nốt ruồi ở mi mắt. Tôi thiết nghĩ chắc ông yêu bà ấy lắm, nên mới tìm những người tựa bà ấy để thay thế, chắc suốt đời này cũng không thể ngừng yêu bà ấy. Tôi thật ngưỡng mộ bà, bà có một người chồng tuyệt vời như vậy, chẳng bù với tôi...

Rầm....

- Cậu...có liên lạc được với cô ấy không? – lần này Tiến kim chế không xách cổ áo anh lên

- Ai?

- Gia Hân chứ ai

- Không. Cậu là người tình của cô ta mà còn không liên lạc được thì đừng nói tôi

- Cậu...Cái gì đây? – Tiến thấy một mảnh giấy to dùng nằm cạnh bàn làm việc của anh

- Đừng động vào – nhưng anh không kịp ngăn thì Tiến đã mở ra – của 1 họa sĩ nào đó gửi, cũng không biết ai

- Là Gia Hân... - anh xúc động muốn rơi nước mắt – nhưng....ai đây sao giống...Minh Nguyệt quá vậy? – anh nheo mắt nhìn kĩ vào bức tranh

Thành giật lại, nhìn thật kĩ 1 lần nữa. Đúng là Minh Nguyệt, mặc dù không rõ nhưng màu sắc trang phục, anh còn nhớ rõ

- Tại sao cô ấy lại ở đây? – Tiến cũng ngạc nhiên hết sức

- Bức tranh này vẽ vào lúc nào, tìm người họa sĩ này cho tôi

- Được – Tiến có vẻ hứng khởi, anh biết Minh Nguyệt không hề đơn giản mà

- Khoan – Thành lưỡng lự kêu anh lại -... và cả Gia Hân nữa – nhìn anh có vẻ ngại ngùng

- Cậu khỏi nói tôi cũng sẽ tìm

Dừng xe trước cổng, anh...đã lâu lắm rồi anh không về nhà. Vẫn như ngày xưa, anh vẫn ở nhà chỉ có một mình nhưng sao giờ đây anh mong muốn 1 hình bóng của người khác

- Hân? – giọng anh vang vọng khắp cả căn nhà trống rỗng

Anh nghe tim mình nói lên từng hồi. Anh mong cô trở về đây, lấy thứ gì để quên cũng được, chỉ cần...để anh nhìn lại mặt cô một lần nữa. Anh muốn hỏi cô sự tình mọi chuyện là thế nào. Anh chạy vọt lên phòng cô, mở toang cửa ra. Tất cả còn lại chỉ là 4 bức tường trống rỗng, không 1 dấu tích giống như cô chưa từng xuất hiện ở đây vậy. Chăn nệm cũng được thay mới, không còn hương cam thảo ngày nào nữa.

Anh cảm thấy cô đơn, lạc lõng trong chính căn nhà của mình. Đạo gần đây anh cũng không thấy Minh Nguyệt ở đâu. Anh cũng chẳng buồn liên lạc, anh thấy cô ta quá nhàm chán và phiền phức

- Thành, đây là anh chàng họa sĩ đó. Tôi đã phải lên tận Sa Pa để tìm đấy – anh đang ngồi trong phòng làm việc thì Tiến đẩy cửa vào, theo đó là một cậu họa sĩ trẻ nào đó

- Bức tranh này do anh vẽ? – Thành đưa ra cho anh ta coi

- Đúng vậy, là tác phẩm của tôi

- Vậy anh vẽ nó lúc nào

- Tôi nhớ là trước khi anh này chạy đến nói gì đó rồi 2 người cùng gấp gấp đi, vì vậy tôi chưa kịp vẽ xong, may mà đã phác họa rồi

- Vậy còn cô gái này – anh chỉ vào chỗ Minh Nguyệt – là cô ta phải không – anh đưa một tấm hình khác của cô ra

- Đúng vậy, tôi đáng lí chỉ vẽ cô gái chính này thôi nhưng vì thấy cô kia cũng đẹp quá nên thêm vào

- Anh chắc chứ? – anh có vẻ nghi ngờ, anh không mong suy nghĩ của mình là đúng

- Chắc mà, tôi nhớ vì cô ấy rất đẹp – thấy anh họa sĩ chắc chắn như vậy, anh buông xuôi người

- Được rồi, cảm ơn anh. Để chúng tôi đưa anh về - Tiến nhanh chóng giàn xếp

- Khoan đã – nhìn mặt Thành có vẻ rất bị thảm, chưa bao giờ thấy anh xuống sắc như vậy – tại sao...anh lại vẽ cô ấy?

Anh họa sĩ lưỡng lự nhưng rồi cũng nói

- Bởi vì...tôi nhìn thấy một nét rất buồn trong cô ấy, giống như người bạn gái quá cố của tôi vậy. Tôi đã không kịp nói lời tạm biệt với cô ấy. Sau đó tôi đã đến khách sạn cô ấy ở để lấy địa chỉ, tính gửi bức họa này. Nhưng cô gái ấy đâu rồi? Tôi có thể gặp không? – câu hỏi của anh ta như muốn bóp méo sự thật rằng Gia Hân đã biến mất. Ngay cả anh bây giờ cũng rất bất lực

- Anh có thể về – không trả lời câu hỏi đó, anh ra lệnh tiễn khách

Anh ngồi gặm nhấm nỗi đau của mình. Anh muốn gặp cô quá

- Đã tìm được chưa?

- Vẫn chưa có tin tức gì? Cô ấy có thể đi đâu được chứ? – Tiến ngồi trầm ngâm, anh cũng thấy mình thật vô dụng

- Cậu tìm thử ở các bệnh viện

- Tại sao lại ở bệnh viện chứ?

- Cô ấy bầu bì như vậy có thể đi đâu được chứ?

- Cô ấy mang thai sao? – Tiến giật thót mình đứng dậy

- Cô ấy chưa nói sao? – anh cũng ngạc nhiên không kém, nhưng rồi cũng chưa xót thông báo – đó là con của 2 người đấy

- Cái gì? Không thể nào? – Tiến thả mình xuống ghế sofa ôm đầu

- Không phải 2 người hạnh phúc lắm sao?

- Không phải...không thể nào... - Tiến lên tục lắc đầu. Nhìn anh như muốn chối bỏ đứa bé, anh nổi điên xốc ngược áo Tiến lên

- Cậu muốn chối bỏ nó sao?

- Tôi đã nói là không phải rồi mà – Tiến bắt đầu ứa nước mắt. Anh xót xa cho Gia Hân quá

- Không phải cái gì?

- Nó không phải là con tôi

25. Chương 25

- Cái gì? Vậy...chứ nó là con ai? – câu nói của Tiến như thức tỉnh anh khỏi cơn mộng mị

- Nó...là con của cậu – Tiến ủ rũ thông báo

- Làm sao chắc như vậy? 2 người cũng quan hệ với nhau mà

- Chúng tôi không bao giờ làm cái chuyện đòi bại đó. Đến bây giờ mà cậu còn không biết sao? Cô ấy chỉ có cậu, là cậu thôi – Tiến không kìm chế được mình nên hét lên

- Vậy...chuyện này là sao? – anh lấy trong hộp bàn xấp hình ra cho Tiến coi

Tiến cầm nó mà mặt biến sắc

- Làm sao cậu có được nó?

- Cậu trả lời tôi trước đi

- Cậu nói trước đi

- Là Minh Nguyệt đưa

- Lại là cô ta, cô ta là con quỷ sao? – Tiến muốn nói một mạch cho anh biết, muốn giải oan giúp cho cô nhưng nghĩ tới lời van xin lúc trước của Gia Hân. Anh cảm thấy nên tìm cô trước thì hơn

- Bây giờ thì cậu nói đi

- Tôi...không thể nói được, đợi tìm được Gia Hân đã. Nhưng tôi chắc chắn với cậu, đứa bé là con cậu. Nếu sau này cậu biết được chuyện, tôi chắc chắn cậu sẽ hối hận đấy

Rầm. Tiến bỏ một hơi ra ngoài. Để lại 1 mình anh trong phòng, anh không nghĩ được gì nữa. Nếu đứa bé là của anh, anh cũng không biết mình sẽ làm gì nữa. Rốt cuộc cô còn chuyện gì chưa nói cho anh biết chứ? Anh thật giận cô gái ấy quá

Hôm nay là 1 ngày nặng nề đối với anh, không biết cô bây giờ đang làm gì...

- Thành... – Tiến đột nhiên xông vào phòng như du côn – cậu nhìn kĩ đi, đây có phải là sợi dây chuyền trong bức tranh không? – Tiến chìa ra trước mặt anh sợi dây

Anh cầm trên tay mà người run run

- Làm sao?... – anh còn không kiểm soát được lời nói

- Vậy là đúng sao? – nhìn Tiến sững sờ anh còn lo sợ hơn

- Đã xảy ra chuyện gì? – anh lay mạnh người Tiến – Cậu nói đi

- Lúc đi qua cây cầu, tôi chợt thấy nó quen quen. Tôi cũng lo sợ như cậu nên mới hỏi người dân quanh đó – rồi anh im lặng không nói gì nữa

- Rồi...sao nữa?

- Họ nói cả ngày hôm đó thấy cô gái chân trần, ăn mặc luộm thuộm cầm sợi dây chuyền này cứ đứng ở cầu rồi...tối chiều thì không thấy cô gái đó đâu nữa, chỉ còn lại nó – Tiến trao lại cho anh sợi dây chuyền

Cầm nó trên tay mà anh không muốn tin. Anh thật sự hoảng loạn

- Không lẽ...

- Họ đồn rằng cô ấy đã tự tử ở đó

- Không phải...mau đi tìm đi...có chết cũng phải tìm ra xác – anh thét lên, nhìn anh như con thú xổng chuồng

- Cậu thôi đi, tôi đã kêu người tìm rồi. Chắc cô ấy không sao đâu, chỉ là sợi dây chuyền thì có thể nói lên điều gì chứ

- Cậu không biết...cô ấy đã hứa là sẽ không bao giờ tháo nó ra – anh ngồi thụp xuống ghé ôm đầu

1 giọt...2 giọt....Anh khóc, anh nhớ cô, anh sợ mất cô mãi mãi. Lần này anh lại mong cô hãy giữ lời hứa, phải còn sống. Nếu như mất cô, anh biết phải làm sao đây? Anh phải đối diện với con tim mình như thế nào đây. Anh phải nói với cô, anh nhớ cô nhiều lắm. Anh yêu cô nhiều lắm. Nhiều tới nỗi anh không biết rằng mình đã yêu cô. Anh nhớ cô từng nói, cô muốn anh khóc khi anh buồn, như vậy mới là người dũng cảm phải không? Anh nhớ tất, nhớ những gì cô từng nói

- Còn chuyện của Minh Nguyệt thì cậu tính sao? Chẳng phải lúc đó nói là cô ta đã sang nước ngoài sao? Sao còn ở đó, vậy có phải vụ 100 tỉ có liên quan không? Có khi Gia Hân đang ở chỗ cô ta cũng nên
- Sao cậu lại nói vậy?
- Cô ta đã hại Hân 1 lần, ai chắc được cô ta sẽ không làm lần thứ 2 chứ?
- Lần nào chứ? – anh bắt đầu cảm thấy mình thật ngu ngốc và mù mịt
- Thì lần trình diễn thời trang lần trước đó. Cậu tưởng mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy sao? Cậu nghĩ dàn âm thanh dễ bị hư để một cô gái ngu ngơ không biết gì lên đàn sao?
- Không lẽ...
- Lẽ cái gì, là do một tay cô ta dàn dựng hết đấy. Cậu hài lòng chưa, bây giờ tôi sẽ đi tìm cô ta tính sổ
- Mọi chuyện cứ rối ren cả lên. Anh cũng muốn tìm Minh Nguyệt hỏi chuyện cho rõ ràng
- Thưa giám đốc, không hay rồi – cô thư ký hốt hải chạy vào phòng mà không thềm gõ cửa
- Chuyện gì? – Gia Kiệt cảm thấy khó chịu vì thái độ vô lễ nhưng vẫn ưu tiên cho “chuyện không hay” mà cô ta sắp nói
- Chút nữa sẽ mở cuộc họp hội đồng quản trị gấp. Nghe nói cô Minh Nguyệt của Thiên Phước đang nắm trong tay hơn 30% cổ phần công ty, dự rằng cô ta sẽ là cổ đông lớn nhất
- Cái gì? – hấn giật nảy mình, bật người đứng dậy. Ánh mắt hấn lộ rõ vẻ tức giận khi bị một cô gái chơi xỏ
- Nghe được tin này, Thiên Phước cũng rối rắm không kém, mặc dù đây có vẻ là tin tốt. Thành đang rất đau đầu, anh không hiểu cái đồng lộn xộn này là gì. Tiến đẩy cửa đi vào, anh chọn cách im lặng. Nếu không thể tìm được Hân, anh muốn tên này phải sống trong nỗi đau khổ mà mình không hề hay biết
- Vẫn chưa tìm được Gia Hân, cả cô ta nữa
- Tiến, cậu nhất định phải tìm được
- Cậu làm ơn tỉnh táo lại chút đi, mọi chuyện cứ để tôi lo. Cậu chỉ cần giúp công ty vực dậy là được rồi, bây giờ là thời điểm tốt, cứ cái đà này thể nào cũng bị phá sản
- Phải, tôi phải làm việc... - anh như người mất hồn, chẳng còn oai phong như ngày nào nữa
- Rầm...Cánh cửa bị đẩy ra 1 cách thô bạo
- Thưa anh, không được...giám đốc – cô thư ký cúi đầu khi không ngăn được Gia Kiệt hùng hổ
- Cậu nói đi, cô ta ở đâu? – nhìn hấn bây giờ thật tàn tạ
- Cô ta ngoài đi – Tiến hạ lệnh – anh vào công ty người ta mà xác xược vậy sao?
- Cô ta lừa tôi, bây giờ đang là cổ đông lớn nhất rồi. Tôi phải tính sổ với cô ta
- Chúng tôi cũng vừa biết là mình bị lừa đấy
- Ha...ha... - hấn ngồi thụp xuống ghế - không ngờ 2 công ty lớn như vậy lại điều đứng vì 1 ả đàn bà đê tiện
- Không phải anh thông minh lắm sao? Sao lại bị cô ta lừa nữa?
- Tôi cũng không biết nữa, nhưng mà...Gia Hân đâu? Chắc nó biết được chuyện gì?
- Khắp phòng tạt rơi vào trạng thái trầm mặc, không ai dám nói với hấn câu gì. Không biết hấn sẽ phản ứng ra sao
- Sao mấy người im lặng hết vậy? – hấn thấy hơi kì lạ
- Cô ấy mất tích rồi. Chúng tôi nghi ngờ cô ấy đã tự tử

- Sao? – hần cũng hơi bất ngờ, sao bây giờ hần lại thấy cô em gái của mình đáng thương như vậy. Hần quay sang anh, đánh cho anh một cái ngã lăn quay – Mày, tao giao em gái tao ày, mày không quan tâm nó thì thôi, sao để cho nó phải tự tử chứ

Anh điên tiết cũng đâm cho hần 1 cái

- Là ai đã chối bỏ cô ấy để tôi phải làm cái trò điên rồ này chứ?

- Vậy...làm thế nào...

2 gã đàn ông thành đạt mà có 1 ngày cũng phải điêu đứng như vậy. Giá như có Gia Hân ở đây, mọi chuyện có phải sẽ ổn hơn không. Sau khi đánh nhau thương tích đầy mình và không ngừng đổ lỗi, họ lại ngồi đầu lưng nhau như hai người anh em. Cuối cùng, kế hoạch của Minh Nguyệt cũng bị phát hiện, nhưng không kịp nữa rồi

- Là lỗi tại tôi đúng không? Là tôi đã giết em gái của mình

- Cô ấy chưa chết đâu

- Không chết thì 1 cô gái có thai làm sao có thể đi đâu được chứ?

- Vậy mà tôi đã có ý định giết cô ấy vì nghi ngờ cái thai là của Tiến

- Anh yêu em tôi?

- Tiếc là tôi nhận ra quá muộn...Đơn li hôn cũng đã kí...Anh có thể để tôi gọi anh 1 tiếng anh không? Chứ ít tôi còn có chút quan hệ với cô ấy

- Cũng được, em rể - bọn họ nói với nhau đủ chuyện trên đời

- Chuyện của Sun&Moon anh tính giải quyết thế nào?

- Anh cũng không ngờ ba mẹ lại nắm trong tay nhiều cổ phần như vậy, vậy mà anh không biết trân trọng, còn giao nó cho cô ta, chỉ vì anh tin...cô ta sẽ giúp anh đánh bại em. Không biết....Gia Hân mà nghe tin này thì sẽ thế nào nhỉ? – anh cười chua xót

- Em sẽ giúp anh, không có anh Thiên Phước cũng chỉ là cái tòa nhà trống rỗng mà thôi

- Đúng vậy, có em rể tốt thật – hần bá cổ anh thân thiết – à, mà hình như Gia Hân lúc trước có 1 cô bạn nào đó, anh cũng không rõ, hình như bán café, em đến hỏi thử

- Hình như... - anh nhớ có lần gặp cô cũng là ở quán này – em đã từng đến đó thì phải

- Vậy mai anh em mình đến đó hỏi thử

- Ừm... - anh thoáng buồn phiền khi nghĩ đến chuyện đó

- Không sao đâu, anh tin nó sẽ không làm chuyện đại dột đâu mà

- Mong là vậy

26. Chương 26

Đã một tháng trôi qua. Mùa thu theo đó mà cũng lặng lẽ tới. Nhanh thật, em rời xa tôi 1 tháng. 1 tháng không có tung tích của em, tôi như phát cuồng. Tôi vừa bận rộn vì Thiên Phước và hỗ trợ Sun&Moon, vừa lục tung cả thành phố này tìm em. Em biết không? Anh hai của em, Gia Kiệt, thương em nhiều lắm. Tiếc là khi em đi rồi anh ấy mới nhận ra thôi, hằng ngày anh ấy vẫn giúp anh tìm kiếm em nhưng vô vọng. Suốt 1 tháng nay Tiến không nói với anh câu nói ngoài bàn bạc công việc. Anh biết cậu ta đang giận anh về chuyện của em. Sau khi nói chuyện với Thảo My xong, anh mới biết đó đúng là con của anh. Hiện giờ,

Minh Nguyệt vẫn biệt tăm biệt tích, anh muốn tìm cô ta để đòi lại công bằng cho em. Anh muốn em biết rằng cho dù anh không biết con người thật của Minh Nguyệt, anh vẫn yêu em vô điều kiện.

Minh Nguyệt đang là cổ đông lớn nhất của Sun&Moon, đồng nghĩa với việc Gia Kiệt đang nằm dưới trướng của cô ta. Anh cũng đã nghe My nói về quan hệ của em với Minh Nguyệt rồi. Tại sao lúc trước em không nói với anh cô ta bị ỉu đến thế nào...Nhưng mà...may mà em không nói. Anh sợ rằng lúc đó anh cũng không tin nổi lời em. Anh đã cho người làm dọn hết đồ của cô ta ra khỏi nhà rồi, em yên tâm. Em sẽ không phải ngửi thấy mùi nước hoa khó chịu của ai nữa đâu, chỉ có hương café của anh thôi. Cho nên...hãy về nhà em nhé...hãy về...với anh....

Hằng ngày, anh vẫn mang trong mình những suy nghĩ đó kể cả lúc đi làm hay đi ngủ. Nó đi vào cả trong giấc mơ của anh. Anh mơ thấy cảnh em và con bị đánh đập tàn nhẫn như thế nào, anh nghe thấy tiếng khóc của em, của con...Anh ngửi thấy mùi máu và nước mắt...Cũng có hôm anh mơ thấy hương vị món phở thơm ngon mà anh hằng mong nhớ. Trong căn nhà có anh, em và con, chúng ta cùng nhau ăn phở rất ấm cúng, anh chỉ cần như vậy là đủ. Nhưng khi anh mở mắt dậy chỉ còn là căn phòng trống rỗng mà thôi. Và lúc đó, anh lại nhìn lên tường. Và anh thấy em...Đôi mắt em buồn rầu như ngày nào. Anh đã cho người cất phần Minh Nguyệt ra rồi, và còn đóng khung treo ngay trong phòng nữa. Rất đẹp...em lúc nào cũng đẹp....

- Đây là tài liệu anh cần - chỉ nói như vậy, Tiến quay lưng bỏ đi như mọi lần

- Cậu...vẫn còn giận sao?

- Cậu...có tin cô ấy không?

- Có

Người Tiến run bật lên, anh cắn môi tức giận. Anh nhào vào đánh cho Thành một trận trời nổi. Vừa đánh anh vừa tung ra những câu chữ độc địa. Đến bây giờ không tìm được Hán anh đã tuyệt vọng lắm rồi. Đã vậy anh đành thất hứa để rửa nỗi nhục cho cô ấy

- Cậu có phải là con người không hả? Tại sao? Cậu có biết 1 tháng 30 ngày thì cô ấy bị hành hạ bắt cóc hết 15 ngày rồi không?

- Cậu có biết căn nhà đó tôi mua để cô ấy tiện cho việc chăm sóc vết thương không hả? Sao cậu có thể nghi ngờ những chuyện như vậy

- Cậu có biết cô ấy yêu mái tóc mình như thế nào mà cũng phải bị cắt ngắn đi

- Cậu có biết cô ấy bị đánh đến thân tàn ma dại, bị rạch hay tạt axit lên người không. Có những vết sẹo vĩnh viễn không thể lành được cậu biết không?

- Cậu có biết... - Tiến khóc nức lên, anh buông lỏng dần vì thấm mệt - cô ấy yêu cậu đến nhường nào...có biết...cho dù chết cũng không muốn cho cậu biết cô ấy đã chịu đau khổ như thế nào, để cậu chuyên tâm làm việc. Vậy mà cậu lại ở đây ve vãn với con hồ ly tinh là sao

- Cậu...đánh đủ chưa?

- Cậu nghĩ tôi đánh đủ chắc? Gia Hán có vui khi tôi đánh cậu như vậy không? Cô ấy luôn miệng nói tin cậu, vậy mà cậu không hề tin cô ấy dù chỉ 1 lần, mà còn nghi ngờ chúng tôi. Nếu lỡ...lỡ...cô ấy không nữa thì biết làm thế nào...

- Xin lỗi...là tại tôi...

- Thậm chí cô ấy còn đổi tên danh bạ vì cô ấy biết rằng bọn bắt cóc thể nào cũng lấy số đó gọi cho anh. Nên thay vì vậy, bọn chúng sẽ gọi cho tôi. Bản thân cô ấy không cần lưu số anh, cô ấy cũng sẽ tự nhớ

- Cậu cho dừng việc tìm kiếm đi. Tôi nghĩ...nếu có duyên...chúng tôi sẽ gặp lại. Có lẽ suốt đời này cô ấy cũng không muốn gặp lại tôi đâu

Hôm nay anh lại về nhà 1 mình, ăn cơm cũng 1 mình

- Làm gì nhìn tôi dữ vậy? - đang ăn cơm anh cũng phải ngưng lại vì bị nhìn chăm chăm

- Cậu chủ à, dạo này không thấy cô Gia Hán đâu nhỉ? - bác Hiền e dè hỏi

- Li hôn rồi - anh buông đĩa xuống - cô ấy...mất rồi

Không còn hứng ăn cơm, anh lên phòng cô ngồi. Anh nghe ở dưới vài tiếng khóc thút thít. Anh biết họ rất quý Hân. Ai mà ngờ được 1 cô gái trẻ lại chết khổ sở như vậy chứ. Ngồi trong góc phòng của cô, anh cố gắng tìm lấy hơi ấm đó, nhưng...không có...tất cả chỉ lạnh lẽo và trống rỗng. Gió từng cơn thổi vào se lạnh. Anh nghĩ, không biết lúc ngủ ở đây cô ấy có bị lạnh không

Sờ tay lên bức tường gạch, anh mon men theo từng đường tơ. Anh bỗng phát hiện sao tường ở đây sần sùi đến vậy. Không lẽ nhà mình lại tệ đến thế

Cạch...một cây bút dạ quang rơi xuống. Anh thắc mắc, tại sao lại có bút dạ quang ở đây? Rồi như phát hiện ra điều gì. Anh tắt hết đèn trong phòng. Đúng như anh dự đoán. Trên tường có chữ. Đó là những dòng nhật ký ngắn ngủi của cô ghi lại quãng thời gian sống ở đây. Cả đêm đó, anh ngồi đọc những trang nhật kí đến thâm quần cả mắt. Anh đút tay vào túi quần của mình, lôi sợi dây chuyền ra

Leng...keng...leng...keng. Anh lắc nhẹ chiếc chuông. Nước mắt anh lại rơi, anh lại khóc như 1 gã yêu đuối. Trước đây, anh không như vậy, bây giờ anh khóc là vì cô, là yêu cô. Anh đã biết cô chịu khổ thế nào, biết cô cô đơn thế nào khi anh qua đêm bên ngoài, biết cô tủi thân thế nào khi Minh Nguyệt sống ở đây, biết cô yêu anh nhiều đến nỗi...anh thấy tình yêu của mình thật nhỏ bé.

" Alo...1234...alo - âm thanh phát ra từ quả cầu nhỏ làm anh giật mình, là giọng của em - nhật kí kết thúc 300 ngày tôi ở đây...Tôi nghĩ mình nên dừng lại ở đây, một ngày tồi tệ. Có lẽ đó là kết quả cuối cùng của cuộc đời này. Tôi của hiện giờ...không còn gì để mất. Gia đình, chồng con, tình yêu...cho nên tôi cũng không luyến tiếc gì mà rời khỏi đây. Tôi mong ai đó sẽ sống thật tốt. Và nếu anh có nghe được thì đây là những gì mà tôi muốn nói...Có lẽ...tình yêu tôi dành cho anh sẽ không bao giờ được miêu tả, tôi...cũng không cần anh phải biết và tội nghiệp cho 1 đứa thiếu tình thương như tôi. Cho nên anh không cần phải làm gì, anh chỉ cần sống thật tốt cùng Minh Nguyệt là được rồi. Mục đích của anh cũng đạt được. Đứa con này...anh muốn nó biến mất thì cũng đã mất rồi...Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn còn rất yêu anh...Tôi mong tình yêu này mãi mãi sẽ không xuất hiện nữa..."

Tít...tít...Anh khóc rống lên. Nước mắt giàn dụa, giống như đây là nước mắt của cả 1 cuộc đời người con trai chưa từng khóc vì ai. Anh khóc nhiều lắm, anh khóc thay cho cả cô nữa. Rốt cuộc đứa con đó thật sự là của anh. Vậy mà...anh không làm gì được cho nó. Lần đầu tiên, anh cảm nhận được nỗi đau mất một thứ gì đó quan trọng là thế nào

New York, mùa thu năm ấy

- Bác sĩ à, đã 1 tháng nó không nói gì rồi. Bây giờ nói chuyện được thì những chuyện lúc trước cũng không nhớ là thế nào? - ông đang nói chuyện với bác sĩ mà tôi không hiểu chút nào

- Vì cú sốc tâm lí quá lớn, dẫn đến trầm cảm trong thời gian dài. Vì các dây thần kinh bị ức chế nên sinh ra khả năng tự phòng vệ của não bộ, những kí ức đau buồn đã bị ép phải quên. Trong trường hợp này, có khi bệnh nhân đừng nhớ lại thì tốt hơn

- Vậy khả năng nhớ lại là bao nhiêu phần trăm?

- Các màng bảo vệ sẽ dần mất đi khi đụng chạm phải những mảnh kí ức nhỏ hay ấn tượng sâu sắc làm cô ấy nhớ. Đến khi mất hết thì khả năng tự vệ của não bộ cũng không còn

- Nếu...lỡ như nhớ lại thì sao?

- Nếu nhớ lại, tôi không biết sẽ thế nào nữa, nhẹ thì có thể hồi phục nhanh sau vài ngày còn nặng thì phải nằm viện, hoặc tệ hơn là mất luôn ý thức

- Tức là thành người thực vật sao? - ông rất ngạc nhiên - vậy cảm ơn ông, có gì tôi sẽ liên lạc sau

- Vâng, nhớ bồi bổ cho cô ấy

Tôi không hiểu 2 người đó đang nói chuyện gì. Sau khi nhận ra ông đang ngồi cạnh tôi thì tôi mới nói chuyện với ông. Ông nói ông đã đi công tác 1 tháng, sau khi trở về thì thấy tôi thành ra như vậy. Ông nghe người làm trong nhà kể tôi phải làm việc vất vả thế nào nên từ 1 tháng trước đã ngắt đi và hoàn toàn không nhận thức được chuyện gì nữa. Suốt ngày chỉ ngồi trong phòng, cơm cũng không ăn, hỏi cũng không nói, chỉ nhìn

ra bên ngoài cửa sổ. Còn tôi lại thấy mình giống như đang ngồi trên giường suốt 1 ngày để chờ ông về. Thời gian nhanh đến nỗi mà tôi cứ tưởng 1 tháng chỉ bằng 1 ngày

- Con à, con có muốn đi du học ở không để ông đăng kí? - ông ân cần vuốt tóc tôi - ông xin lỗi đã để cháu 1 mình như vậy

- Vâng, cháu sẽ lên mạng tìm hiểu rồi nói với ông sau

- Được, chúng ta xuống ăn cơm đi con

Thành đang ngồi vắt chéo chân trên ghế sa long trong phòng Gia Kiệt. Họ đang bàn tính với nhau về kế hoạch hợp tác sắp tới

Cạch... Một cô gái ăn mặc khiêu gợi bước vào, làm thiêu đốt con mắt của 2 người đàn ông trong phòng. Nhưng thiêu đốt ở đây là có nghĩa khác

- Cô cuối cùng đã xuất đầu lộ diện rồi sao? Lâu ngày không gặp trông càng ngày càng xấu xí đấy - hần cười mỉa mai

- Không cần anh thấy đẹp, chỉ cần anh yêu của tôi thấy đẹp là được. Xin lỗi vì làm anh cô đơn suốt 1 tháng nay - Minh Nguyệt tự nhiên ngồi lên đùi, sà vào lòng anh, nhưn môi mình thì anh xoay mặt sang hướng khác - anh sao vậy?

- Cắt...Diễn tốt lắm. Cô còn định cho tôi làm con lừa đến khi nào? - giọng anh băng lãnh như nói chuyện với người ngoài. Hết phong thái lúc xưa của anh, nhưng còn pha chút tức giận đang kìm nén

- Thì ra anh đã biết chuyện rồi sao? - cô ta đứng dậy thẳng thớm, chỉnh sửa cái váy da beo bó sát, lôi ống son ra đánh tự nhiên như chốn không người - 2 người hợp tác lại từ lúc nào vậy. Mà cho dù có làm vậy cũng đâu được tích sự gì

- Chuyện đó cô không cần lo - hần bắt đầu sôi máu

- Anh...đừng có mà lên giọng. Anh nên nhớ địa vị của mình bây giờ so với tôi - cô ta trợn mắt - còn anh - những ngón tay lướt nhẹ trên mặt làm anh nổi hết da gà - em thấy anh rất yêu Gia Hân...nhưng mà không biết bây giờ cô ta còn sống không

- Cô nói vậy là ý gì? - mắt anh bắt đầu nổi gân đỏ

- À...nghe nói anh đã tìm kiếm cô ta suốt 1 tháng trời. Mà anh chưa thấy cảnh cô ta thê thảm thế nào khi bị đánh đâu

27. Chương 27

- Tôi nói cho anh biết, nếu như tôi không có được anh, tôi sẽ làm anh chết vì đau khổ

- Cô nói rõ ra đi - anh gần giọng đứng lên

- Xem như tôi từ bí nói cho anh nghe - nói rồi cô ta lôi từ trong túi ra cái điện thoại

”- Anh à, thí dụ như...Gia Hân mang thai thì anh tính thế nào?

- Mang thai sao? Con? Tôi sẽ giết chết cô ta...cùng đứa con đó...”

- Sao, hay chứ? - cả anh và hần đều trợn tròn mắt, làm sao cô ta có được đoạn ghi âm

- Đó là... - anh ấp úng không nói nên lời, anh còn không nhớ mình nói như vậy lúc nào

- Đúng vậy, đêm đó chính anh đã nói vậy mà, không nhớ sao?

- Không phải như vậy...lúc đó, tôi say hơn nữa...cô lừa tôi - anh ôm đầu cố nhớ

- Tôi đâu có lừa gì anh. Tôi chỉ đưa ảnh cho anh xem thôi, còn mọi chuyện...là do anh tự suy đoán mà

- Bảo vệ, đuổi cô ta ra ngoài – Gia Kiệt tức quá, không để cô ta tiếp tục làm trò điên rồ

- Khỏi cần, hơn nữa anh cũng đâu có đuổi được tôi – trước khi ra khỏi phòng, cô còn không quên ném lại câu nói – anh có biết tôi lệnh cho bọn họ làm gì không? Đánh thật mạnh vào bụng cô ta. Ha...ha...

Anh lại bị 1 phen chết lặng, người anh không còn tỉnh táo nữa. Hắn cũng cảm thông phần nào, chỉ là cô ta quá thủ đoạn hay vì số phận của Hân trở trêu. Hắn đi đến vỗ vai cậu em rể. Anh vẫn bất động như vậy. Anh khóc, anh lại khóc nữa rồi. Hắn có hơi ngạc nhiên vì trước giờ chưa bao giờ thấy anh khóc. Một Công Thành phong độ, lịch lãm, tài giỏi lúc nào cũng sáng suốt và quyết đoán trong công việc, đó là 1 đối thủ mà anh từng muốn đánh bại

- Thì ra...em chính là thủ phạm...Ha...ha... - anh cười chua xót, tiếng cười mà người đứng bên cạnh cũng phải cảm thấy đáng thương cho anh

12h trưa nay, ông vô cùng kinh hoàng khi nghe nỗi đau mà cháu ông phải chịu đựng. Ông thấy rằng so với cô, nỗi đau mất vợ chưa thấm thía vào đâu cả. Sau khi làm liệu pháp thôi miên mà khó khăn lắm ông mới dám làm, ông hiểu tại sao cô không bao giờ nói với ông nghe chuyện gì. Nỗi đau đau quá rồi, sao có thể nhắc lại lần nữa chứ. Vuốt đầu đứa cháu gái đang nằm ngủ trên giường, ông tự hứa rằng ông sẽ dành hết quãng đời còn lại chăm sóc cho cô

- À, còn 1 chuyện nữa. Bản báo cáo sức khỏe, cô ấy...không thể sinh con được nữa – vị bác sĩ trình trọng thông báo. Ông nghe mà như muốn lên huyết áp

- Trời ơi, tại sao chuyện này lại xảy ra với con tôi? – ông ứa nước mắt

- Là do trước đó cô ấy bị tổn thương tử cung quá nặng, sống được đã là kì tích rồi

Ông còn biết nói gì nữa chứ. Ông không biết phải đối diện với cháu gái như thế nào nữa. Liệu nó có đủ bình tĩnh để nghe ông nói chuyện này nữa không

- Ông à...

- Hả? Sao hả cháu? – ông vội quệt đi nước mắt

- Cháu muốn học ở trường điện ảnh, ngành đạo diễn ông à. Cháu nghĩ đó là điều cháu muốn

- Được chứ, cháu muốn gì cũng được – ông lại khóc nữa rồi

- Ông đừng khóc nữa kẻo ảnh hưởng sức khỏe, ông cũng không cần phải canh cánh trong lòng chuyện cháu không thể sinh con

- Cháu...biết...

- Vâng, lúc này cháu có nghe. Thật ra chuyện này cũng không quan trọng, dù sao sau này cháu cũng không muốn cưới chồng, cháu sẽ lo cho ông suốt đời

- Đó là chuyện cả đời con gái của cháu mà – ông nghẹn ngào ôm tôi vào lòng

Thật ra tôi cũng chẳng nhớ chuyện gì từng xảy ra mà khiến tôi vô sinh. Tôi chỉ muốn sống như hiện tại thôi, việc có chồng con hay không với tôi bây giờ chẳng quan trọng nữa

Cách New York 12 múi giờ cũng có 1 người đang ngồi trong căn phòng đó. Đêm nào cũng vậy, anh cũng đọc đi đọc lại những dòng nhật ký trên tường. Nhưng hôm nay anh lại biết thêm 1 sự thật phũ phàng khác. Anh bật khóc, rồi tự đập đầu vào tường. Anh tưởng tượng cảnh cô ấy vừa bị đánh mạnh vào bụng vừa nghe đi nghe lại đoạn ghi âm đó mà người anh mềm nhũn. Anh thấm thía nỗi đau vô tận đó, anh nghe tim mình thổn thức liên hồi vì đau đớn

Hân, em có khỏe không? Dạo gần đây anh hay mơ thấy những giấc mơ. Có 1 đứa bé bập bênh đi, người nó dính đầy máu, không ngừng kêu “cứu con...cứu con...cứu mẹ...”. Vậy là mỗi khi tỉnh dậy, anh lại thấy mình rơi lệ. Nỗi đau này cứ dầy xéo lên anh, nhưng anh biết...nó không là gì so với em. Bác sĩ yêu cầu anh hãy uống thuốc để có hiệu quả công việc cao nhất. Nhưng anh không muốn, nếu đây là trừng phạt dành cho anh, anh sẽ chấp nhận nó. Thậm chí anh sẽ coi nó như 1 món quà cuối cùng em dành cho anh. Hằng đêm,

anh vẫn được nghe đoạn ghi âm của em. Anh đã cho chép ra đĩa rồi. Hằng đêm anh vẫn nghe được giọng em. Nhưng anh thật đáng ghét anh chỉ nghe mỗi câu “Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn còn rất yêu anh...”, còn đoạn em mắng thì anh lại không nghe. Tuy vậy anh vẫn đeo nó trên cổ, đến khi em muốn lấy, em có thể đến đòi, nó là của em

5 năm sau...New York buổi sáng sớm

- Cháu yêu của ông đi biệt tích suốt mấy năm cũng không thèm về thăm ông già này rồi phải không – ông giận dỗi nói trong điện thoại

- Đâu có đâu ông, mai cháu về rồi mà – làm tôi cũng phải xuống nước theo

- Được rồi, nói là phải giữ lời đó. Bây giờ làm người nổi tiếng rồi thì đừng có mà thất hứa

- Yes sir

Cuộc nói chuyện đầy ảm áp kết thúc 1 ngày mới ở Anh. Ở đây cô vừa điều hành chi nhánh giúp ông, vừa là đạo diễn biên kịch. Chỉ trong 2 năm học ở học viện, cô đã có thể trở thành 1 đạo diễn trẻ tài năng nhờ khả năng đạo diễn tuyệt vời cùng tài tuyển chọn diễn viên không thể chê. Hơn nữa kịch bản mà cô viết ra khiến nhiều người phải khâm phục vì kinh nghiệm trải đời của cô. Thật ra cô cũng đâu có nhớ gì đâu, cũng không biết tại sao cô lại biết những chuyện mà mình không nhớ, đó cũng coi là bẩm sinh

- Susan, tôi đã tìm được công ty thích hợp mà cô yêu cầu rồi. Là đây, Thiên Phước là công ty đang phát triển nhất hiện nay, các mặt hàng hiện đại và thẩm mỹ sẽ đáp ứng cho kịch bản phải không? – Emma là phó đạo diễn của ekip hiện nay

- Được rồi, trước khi tôi về Việt Nam, hãy gửi cho tôi số điện thoại và địa chỉ. Tôi sẽ trực tiếp đến đó. Lần này Tom là ông chủ lớn đầu tư cho chúng ta, yêu cầu của ông ta khá ặc dù ông ta vẫn tin tưởng vào khả năng của tôi. Dù sao đi nữa, tôi sẽ trực tiếp làm việc – tôi gấp tập hồ sơ lại đưa cho cô ấy

- Chị cũng về nghỉ sớm đi, mai còn bay nữa

- Ủm, bye

Gia Hân xách cái túi kiểu màu xanh lá mạ đi xuống gara, nơi chiếc Mercedes benz màu xám tro đang đậu. Kết thúc 1 ngày mệt mỏi ở phim trường, cuối cùng cô đã có những thành công của mình. Bộ phim tình cảm lãng mạn của cô đã cuốn hút hàng trăm triệu người xem, sau khi học xong, cô dành 2 năm để quay phim. Trường có giữ cô lại để làm giảng viên nhưng cô từ chối, ước mơ của cô là muốn phục vụ lại cho nước nhà cho dù mình có đi đâu đi nữa. Cho nên cô quyết định về Việt Nam quay phim. Trong 1 năm gần đây cô đã hoàn thành kịch bản mới, lần này cô nhất định phải thành công

Trong khi đó, cuộc họp hội đồng quản trị vô cùng căng thẳng đang diễn ra, và người làm chủ ở đây không ai khác chính là Minh Nguyệt

- Anh không làm được tiêu chuẩn mà tôi đặt ra là tăng 20% tổng thu nhập sao? Vậy thì như tôi đã nói, anh sẽ bị đuổi việc

- Xin chủ tịch suy nghĩ lại, việc tăng 20% thật sự là điều không thể - Gia Kiệt phải khúm núm xin cô ta. Hắn thật sự chẳng muốn chút nào, thật là nhục nhả suốt mấy năm trời

- Vậy sao, vậy mà anh tự nhận mình là thương nhân trẻ tuổi tài cao gì đó cơ mà, giống phé nhân thì hơn – cô ta cười khẩy khinh miệt

Thành cũng ngồi ở đó, nhưng anh bất lực. Biết làm sao được, anh chỉ là 1 cổ đông nhỏ

- Cuộc họp kết thúc, sau 5 ngày nữa chúng ta sẽ họp để phê bỏ giám đốc Nguyễn Gia Kiệt

Cô ta đúng là chẳng có chút lễ phép gì cả, làm hắn tức muốn lộn hết cả ruột

- Alo, Thành về công ty đi

- Cũng được, anh à, em về trước

- Ủm, em về đi – nhìn hắn ỉu xìu không còn sức sống

Anh nhanh chóng lái xe về Thiên Phước, trước khi đến nơi anh còn ghé qua mua 6 cái bánh su kem. Vì anh biết thể nào chút nữa tụi nhỏ cũng sẽ đến công ty mà nheo ăn bím

- Thành, vài ngày trước có một ekip muốn hợp tác với chúng ta để mượn khung cảnh cũng như các sản phẩm để phục vụ cho cảnh quay. Cậu thấy thế nào?

- Cũng được, dù sao Thiên Phước cũng mới nâng thêm vài tầng và trang trí lại 1 chút, quảng cáo cũng được

- Đúng vậy, quảng cáo rất tốt, nghe nói đạo diễn này giỏi lắm. Chắc hiệu suất phim sẽ rất sao

Từ xa, anh đã nghe thấy tiếng bước chân xi xào của mấy nhóc

- Chào...ba...tụi con đến rồi nè

28. Chương 28

- Đây là cái công ty hay là cái chợ mà mấy đứa cứ đi ra đi vào vậy hả? – Tiến nổi giận lôi đình

- Ba có mua bánh không? – nhỏ Linh mới 14 tuổi cũng lí lắc ngồi lên chân anh

- Có, 6 cái – anh mỉm cười đáp lại

- Chụt...ba đẹp trai nhất – con bé cười tít mắt

Vậy là lũ trẻ gồm Linh nhỏ nhất, sau đó là Đạt, Thảo, Đức và Minh. Chúng đều là con của anh. Con nuôi. Anh nhận ở trong 1 ngôi chùa, là nơi cô hay đến lúc xưa. Mỗi đứa cách nhau 1 tuổi nhưng rất thân, học cùng 1 trường là December. Đây là ngôi trường anh chính thức xây dựng, đã được 3 năm. Hiện nay, ngoài Thiên Phước, ở đây còn được coi là nơi có nền giáo dục tốt nhất. Vì vậy không biết bao nhiêu con em trong giới đại gia gửi gắm

- Mà ba dặn con rồi Minh, chưa đủ tuổi thì đừng có lái xe lung tung, còn chờ em nữa

- Sao ba cần nhằn như ông cụ vậy, con 18 tuổi rồi chứ bộ - Gia Minh chu mỏ lên cãi lại

- Coi chừng ba cắt tài khoản đó

- Con biết rồi mà

Mặc cho gia đình họ đầm ấm bên nhau, còn Tiến, anh chỉ biết ngậm ngùi nhìn bịch bánh mà tiếc nuối

- Sao cậu mua có 6 cái vậy, của tôi đâu?

- Tự mua mà ăn đi

- Ghét – anh giận dỗi bỏ ra ngoài

Đúng vậy, cuộc sống bây giờ của anh rất tốt. Những đứa trẻ này làm anh thấy tốt hơn khi có chúng. Hơn nữa, em cũng rất thích trẻ em phải không? Mà anh cũng đã hơn 30 rồi còn gì, em mau về để cưới anh đi chứ. Đạo này có nhiều gia đình thúc cưới anh, họ nói anh còn rất trẻ và phong độ hơn nữa còn đa tài, em mà không về thì có người cướp mất chồng em đấy...Nói vậy thôi, anh...chỉ có mình em là vợ thôi...Em...có thể về không?

Keng...Tiếng kiểm đạo thoăn thoắt

- Sao em về mà không nói cho anh biết?

- Tại sao phải nói?

- Em...có xem anh là bạn không hả?

Người con trai tức giận buông kiểm ra, tháo gỡ chiếc mặt nạ. Cô cũng vậy, cười đắc ý

- Trình độ của em không tệ chút nào, vậy mà sư phụ không mời em tham gia giải đấu sao?
- Có, nhưng em từ chối. Em còn việc của mình
- Em là con gái mà, suốt đêm cứ đi làm mấy chuyện lẩn lộn đánh nhau trong mấy quán bar làm gì chứ, còn cầm đầu cái bọn nào đó nữa. Bộ em không muốn lấy chồng nữa sao, 28 tuổi rồi còn gì
- Làm gì có ai chịu lấy người vô sinh như em chứ
- Em đừng có nói vậy, y học ngày càng phát triển mà, chuyện đó là chuyện nhỏ. Nhưng mà anh thấy cậu diễn viên lần trước cũng được lắm mà
- À, cậu ta thật cứng đầu, em không thích
- Em đừng có kén quá. Bằng không, vẫn còn anh, anh sẽ yêu em hết đời luôn
- Thôi đi, anh không cần thương hại em, anh còn có người anh yêu nữa
- Vậy còn em thì biết làm sao? – mặt Davis buồn xo
- Chuyện của em anh không cần lo, nào, đi thăm ông thôi – tôi đứng dậy giải tỏa căng thẳng cho anh
- Mà em tính ở lại bao lâu?
- 3 ngày
- Sao nhanh vậy? Ông sẽ buồn lắm đó
- Còn có anh mà. Đi thôi!

Tôi nhanh chóng lôi anh đi thay đồ. Tắm rửa sạch sẽ xong xuôi. Tôi diện 1 cái quần ống rộng và cái áo sơ mi kiểu đơn giản, khoát bên ngoài cái áo len mỏng dài màu trắng. Còn Davis, anh mang quần lửng và áo pull rộng kiểu cách, rất cá tính. Nhìn chúng tôi trông giống 1 cặp. Nhưng không phải.

- Về rồi đấy sao? Ông đợi bắt dài cả cổ rồi đây này – ông ngồi chống cằm trong nhà. Tôi chạy lại giở chốt cổ ông
- Ông đâu cần phải ngồi đây đợi cho đau lưng chứ ạ?
- Bây giờ theo trai rồi đúng không, vừa về đã đi đâu với người ta rồi
- Đâu có đâu, anh ấy ra đón con mà – tôi cố gắng giải thích
- Mần cưới nhau luôn đi – ông đổi ánh mắt, lảo liên nhìn qua Davis
- Thôi mà ông, anh ấy có bạn gái rồi mà
- Cái thằng này – ông nổi đóa đánh anh – sao mày không đợi con Hân nó về hả?
- Ông à, tại cô ấy đi lâu quá, hơn nữa cổ cũng đâu có chấp nhận con. Làm con đợi mãi cổ rồi ế thì sao – anh chống chế
- Thì sao? Đúng là đàn ông bây giờ chẳng có thằng nào ra gì? – rồi ông liền thay đổi thái độ - mà lúc trước có 1 đứa cũng được lắm, nó thích con lắm Hân, hay nhân dịp này đi coi mắt đi
- Ông lại dở bài ca “cưới nó con sẽ có hết gia tài của ta” sao? Vậy thì thôi dùm con
- Không phải đâu mà
- Thôi con lên phòng nghỉ đây – tôi lảng tránh lời đề nghị của ông, xách va li lên phòng – À mà nói trước, con chỉ ở đây có 3 ngày thôi đấy
- Thật tình hết nói nổi, càng lớn càng khó bảo mà – vẫn như vậy, ông cầu nhàu trách móc

Cuộc sống của tôi 5 năm nay là như vậy đấy. Ngoài tình thương của ông và bạn bè, tôi chỉ có học và công việc thôi. Mọi thứ đều đầy đủ, ông đều cho tôi nhưng tôi cảm thấy trống vắng. Đạo gần đây tôi rất muốn nhớ lúc xưa tôi đã từng làm chuyện gì. Mặc dù đã từng hỏi ông nhưng ông đều từ chối trả lời, và tôi để ý, ông đều khóc. Phải chăng vì ông thương xót cho tôi hay vì câu chuyện của tôi lâm li bi đát. Thú vui

duy nhất của tôi là kiếm đạo...và đánh nhau. Những vụ đánh nhau trong vũ trường không thể vắng mặt tôi. Giống như khi động tay động chân sẽ giúp tôi xả stress hay sao đấy. Và lần về Việt Nam này, tôi rất mong đợi. Ông nói lúc nhỏ tôi từng về rồi nhưng tại không nhớ mà thôi. Thật khó tin, tôi vẫn không có ấn tượng gì nhiều lắm

- Ông đi rồi hả cô? – thức dậy tôi đã nhìn thấy 1 bàn thức ăn trên bàn mà chẳng thấy ông đâu
- Vâng, thưa cô
- Vậy, ăn thôi – tôi tự nhiên ăn uống bình thường, mặc ấy bà ngoại kể đang nhìn tôi như cái gai trong mắt
- Cháu đúng là càng ngày càng xinh ra, nhưng mà cũng ngày càng hỗn láo, không biết mời ai cả
- Vậy ạ, ôi cháu xin lỗi. Nhưng đó chẳng phải là mục đích bà tới đây sao? Ăn uống và xâu xé cái tài sản này sau khi ông tôi nhắm mắt xuôi tay. Tôi nghĩ không cần mời bà cũng sẽ làm thôi
- Mà... - bà ta đưa tay lên định tát tôi
- Thấy chưa? Lộ bộ mặt cáo già của bà ra rồi kìa. Còn xưng mày tao với tôi nữa. Nói cho bà biết, ông đã viết di chúc để lại hết tài sản này cho tôi rồi. Mấy bà đừng hòng được 1 cắc nào – nói rồi tôi đứng lên, đi thẳng lên phòng

Tôi đoán mấy bà già đó chưa biết về vụ di chúc. Nếu không ông tôi phải đến thăm bác sĩ thường xuyên vì bị tra tấn lỗ tai hằng ngày rồi. Thật vô liêm sỉ

- Ông à, ông nhớ giữ gìn sức khỏe nha – tôi quyến luyến chia tay ông tại sân bay
- Con không thể ở thêm chút nữa sao? – ông cũng bịn rịn tay chân
- Không được ạ, còn nhiều việc lắm. Ông đuổi hết mấy bà đó trong nhà mình đi, để khỏi phiền phức. Cháu nghĩ bà ngoại cũng không muốn thấy ông ở cùng với mấy người khác đâu
- Ừm, ông sẽ nghe lời cháu

Thế là chúng tôi chia tay nhau ở sân bay. Ông rất nín nhịn nhưng biết sao được. Tôi đã cho gửi trực tiếp con xe yêu quý về Việt Nam luôn rồi, khỏi lo phải đi taxi. Tôi cũng đã nhận được số điện thoại và địa chỉ mình cần. Rút điện thoại ra, tôi muốn mình lưu số đối tác vào đây, nhưng rất kì lạ...số này đã được lưu trước đây rồi, mặc dù không có tên. Từ sau khi tôi tỉnh lại, tất cả số trong danh bạ tôi đã bị ông xóa sạch. Hơn nữa ông còn tính vất luôn điện thoại đó, nhưng tôi không cho. Tôi nghĩ rằng nó từng rất quan trọng với mình, vì nó có màu tím

29. Chương 29

- Alo có phải cô Susan đó không ạ? – đầu dây bên kia vang lên 1 giọng nói xa lạ
- Đúng rồi, anh là ai?
- Tôi là thư kí của công ty Sun&Moon. Sắp tới có cuộc họp hội đồng quản trị về việc phế bỏ chức giám đốc. Chúng tôi đã gửi thư đến nhà cô nhưng họ nói rằng cô đang ở Việt Nam
- Phải
- Vậy phiền cô 8h sáng mai có mặt tại công ty
- Cảm ơn anh

Họ vẫn không biết tôi là cháu gái của ông ngoại – chủ tịch của tập đoàn Diamond, mà Sun&Moon chỉ là 1 chi nhánh nhỏ. Tôi nghe nói từ vài năm trước đã xảy ra chuyện nội bộ lục đục ở đây mà ông nói rằng ông đã cho người khác nên không thể can thiệp. Dù trên danh nghĩa nào đi nữa, tôi cũng phải chấn chỉnh nó

lại. Cho nên từ rất lâu rồi, tôi đã âm thầm mua phần lớn cổ phần trong đây. Bây giờ trong tay tôi đang nắm giữ gần 40% cổ phần. Đó sẽ là 1 lợi thế

Có tin nhắn đến “Cháu nhớ giúp ông kí cái hợp đồng nghe – from ông ngoại”. Nhắn lại với ông vài ba dòng, tôi hít hà không khí se lạnh ở đây. Bây giờ đã là tháng 11 rồi đây. Ở đây lạnh cũng chẳng khác gì nước ngoài cả. Tôi đun tay vào túi quần dạo đi trên phố. Các sợi nơ ron thần kinh bắt đầu hoạt động. Tôi nhận ra hợp đồng mà ông tôi muốn kí và công ty tôi muốn hợp tác là 1. Vậy thì tiện cho tôi làm việc rồi. Quyết định trước khi về khách sạn, tôi sẽ đến Thiên Phước trước

Cái tên Thiên Phước này làm tôi gợi nhớ đến những mẩu tin trước đây. Từ đối thủ không đội trời chung đã trở thành người cùng hội cùng thuyền giúp đỡ nhau. Thậm chí bây giờ Thiên Phước vẫn không ngừng hỗ trợ Sun&Moon. Tôi không tìm được hay nghe được bất kì thông tin nào giải thích về việc đó. Chỉ biết nó liên quan đến tình cảm riêng tư

- Thưa cô, cô có hẹn trước không ạ?

- Có, làm ơn cho tôi gặp giám đốc

Trong khi chờ đợi cô lễ tân thông báo, tôi đề nghị thăm thú xung quanh. Cũng hay, đây là trung tâm đô thị lớn nhất và sau này tôi sẽ quay phim ở đây, đi tham quan chút cũng tốt. Một vài cô nhân viên cứ nhìn lấy tôi không dứt. Không phải là ngưỡng mộ hay có điều gì kì quái, kiểu như khinh miệt gì đó

- Chà, không ngờ cô ta còn mặt dày đến đây, đừng tưởng nhiều năm rồi thì chúng tôi quên cô nhá. Ở đây thù dai lắm đấy – 1 cô nhân viên bôi son trét phấn cùng mấy cô khác đứng đó móc méo tôi

Tôi cố nhìn xung quanh nhưng không thấy ai, chắc họ đang nói mình rồi. Có khi nào nhầm lẫn với người khác không nhỉ? Hay là nhân viên ở đây đều như vậy

- Hình như cô nhầm tôi với ai khác rồi thì phải – tôi cố biện hộ mình, tôi không muốn mình có ấn tượng xấu về nhân viên ở đây

- Cho dù cô có hóa tro tôi cũng nhận ra, là cái cô...Nguyễn Gia Hân gì đó phải không? – nhìn vẻ đát thẳng của cô ta như vậy, xem ra trước đây tôi đã từng tới đây, vậy sao ông lại giấu tôi chứ?

- Tôi đến đây để mua sản phẩm, không phải tán dóc với cô

Tôi lạnh lùng lảng tránh thái độ của cô ta. Nhưng được đằng chân cô ta lại lấn đằng đầu, dùng tay hất 1 bên vai của tôi như bọn du côn trong vũ trường hay làm. Tôi nhếch môi cười khinh bỉ. Lần này, tôi sẽ không nường tay đâu, nhưng tôi sẽ cư xử như 1 người có văn hóa ở nơi công cộng

- Ở đây có CCTV, cô không sợ hành động này sẽ làm ảnh hưởng sao?

- Thì sao, tôi làm vậy với cái thứ đáng ghét như cô không được à?

- Vậy xem ra cô muốn bị đuổi rồi

- Cô là cái đing gì chứ? – xem ra cô ta không tin thật

- Có chuyện gì ồn ào vậy? – 1 anh chàng ăn mặc hàng hiệu đến hỏi, nhìn nét mặt của anh ta tôi chắc chắn đó là quản lí ở đây rồi

- Nhân viên của anh đang có thái độ không tôn trọng tôi, có CCTV ghi lại việc cô ta hất vai tôi. Anh tính xử lí thế nào – tôi khoanh tay trước ngực nhìn cô ta thách thức, chắc bây giờ đang ngậm ngùi cục tức đây mà

- Tôi xin lỗi quý khách. Tôi sẽ đuổi việc cô ấy đồng thời, sẽ có chương trình khuyến mãi đặc biệt cho quý khách. Mong quý khách thông cảm bỏ qua cho – mặc dù nhìn nhân viên vô lễ như vậy nhưng anh chàng này vẫn khúm núm xin lỗi khách hàng trước, rất có trách nhiệm. Tuy nhiên, vì muốn chơi cô ta 1 ván nên tôi mới phải nhờ anh. Xin lỗi...

- Không cần, vì cô ta mà tôi hết hứng mua đồ rồi. Tôi mới từ nước ngoài về, đây là lần đầu tiên tôi về quê hương. Vậy mà lại gặp chuyện ở khu thương mại bậc nhất lớn như vậy. Có phải tôi nên ra tiệm bán quần áo nào đó để mua không?

- Tôi thành thật xin lỗi

- Tiếc cho anh, nhưng tôi phải trực tiếp gặp giám đốc để khiếu nại chuyện này rồi

Nói rồi tôi ngoảnh lưng quay đi thì gặp cô tiếp tân lúc này, đoán là cô ta định thông báo gì đó về cuộc hẹn. Tiện thể, tôi lên thẳng phòng giám đốc luôn. Được 1 trận cười thỏa thích thật là vui, tôi nhớ lại khuôn mặt vừa tức giận vừa không thể làm gì của cô ta, còn anh quản lý lịch lãm kia thì cứng đờ cả người. Nhìn rất buồn cười. Vì mãi vui với niềm vui mới nên tôi không để ý đã đến căn phòng này

Cộc...cộc

- Vào đi – 1 giọng nói nghiêm nghị vang lên, chắc đây là 1 lão già đầy rẫy kinh nghiệm trên thương trường

- Chào anh, tôi là đạo diễn Susan, lần trước tôi đã gửi yêu cầu muốn hợp tác với anh trong dự án phim lần này. Anh nhớ chứ? – tôi hơi bất ngờ vì vị giám đốc này hình như còn quá trẻ thì phải

- Không phải tôi đã thông báo với lễ tân là 30 phút nữa hãy lên rồi sao... - giọng anh ta có vẻ tức giận vì không làm theo yêu cầu, không những vậy còn nhìn tôi chằm chằm tỏ thái độ nữa chứ

Nhưng ánh mắt này cũng thật sâu. Không còn sự tức giận lúc này nữa, anh ta mở mắt thật to nhìn tôi như thể nhìn sinh vật lạ. Không khí trong phòng im lặng đến lạ lùng. Tôi cũng không nói gì, cũng chỉ chăm chú nhìn anh thôi. Sao 1 người trẻ tuổi, cũng rất đẹp trai phong độ lại là giám đốc của công ty lớn này chứ. Thật khó tin. Mặc bộ âu phục màu xanh đen, tóc mái dày và rẽ ngôi lệch, nhìn anh ta thật lãng tử khác với kiểu hay dựng ngược tóc, vuốt keo này nọ của mấy thanh niên bây giờ. Rất khác biệt

Hôm nay, em lại về nữa rồi. Anh nhớ là đã gặp em rất nhiều lần trong giấc mơ. Nhưng anh nhớ là sáng nay mình đã tỉnh dậy và đến công ty rồi. Vậy đây là thật hay mơ...anh cũng không phân biệt được nữa...Ngoại trừ khuôn mặt giống như đúc, tóc em đã thay đổi. Không phải mái tóc dài tự nhiên mà em yêu thích, không phải mái tóc ngắn vì bị người nào đó hãm hại. Em để tóc mái dài, màu tím đen, đuôi xoắn nhẹ. Trông em rất đẹp trong chiếc áo sơ mi trắng có vài họa tiết nhỏ đơn giản và cái quần ống rộng màu đen tuyền. Anh mỉm cười hạnh phúc, không ngờ anh lại gặp em đẹp như vậy. Có phải lúc xưa anh chăm sóc em chưa tốt không? Nhưng em nhìn anh lạ lẫm lắm, giống như chúng ta là 2 người xa lạ. Có cần phải ghét anh như vậy không?

- Xin lỗi, anh...có phải là giám đốc Thiên Phước – tôi hoài nghi thân phận này của anh ta

- À, đúng, tôi là Phan Công Thành, giám đốc Thiên Phước – anh chìa tay ra bắt tay tôi

- Tôi là Susan, đạo diễn đã gửi lời mời cho anh – tôi cũng thân thiện bắt lại tay anh. Tay anh ta rất ấm, giống như trước đây tôi đã từng rất hạnh phúc với bàn tay này

- Mời cô ngồi

- Tôi không ngờ anh lại còn trẻ như vậy. Nhưng...tại sao tôi lại phải 30 phút nữa mới được lên?

- Là tại... - anh chưa kịp nói thì cái máy nào đó trong phòng phát ra tiếng

“Ngày 16 tháng 11... Hôm nay trời có gió mùa thu thổi, đã hơn 1 tháng kể từ ngày tôi về chung sống với anh. Đêm nay rất đặc biệt, là lần đầu tiên tôi nhận ra có 1 tình cảm chớm nở trong lòng mình. Và tôi nghi ngờ lớp phòng hộ của mình bị lung lay. Cũng là lần đầu tôi được chiêm ngưỡng khung cảnh sân sau của nhà anh. Có 1 con mèo nhỏ. Anh đang vuốt ve nó. Tôi thiết nghĩ hạng người như anh mà cũng chơi với động vật sao. Nhưng không phải, đó là kỉ niệm của 2 người, anh...và Minh Nguyệt... Tôi phát hiện ra anh yêu cô ta đến nhường nào. Nhưng...con mèo đáng ghét đó lại cào tôi. Anh lạnh lùng quay vào nhà, tôi cũng nơm nớp chạy theo. Anh lo cho tôi, bằng bó cho tôi...và áp đảo tôi bằng mấy câu hỏi vớ vẩn đáng ghét. Nhưng cũng làm tim tôi 1 phen rộn nhịp...”

Là giọng nói của anh ta, nhưng cái này giống như nhật kí của 1 cô gái. Hơn nữa tôi nhìn thấy anh ta muốn khóc lắm rồi

- Hồi đáp cho em: em không biết đúng chứ? Lúc đó, anh cũng cảm thấy như vậy. Nhưng anh cố chối bỏ lòng mình, anh không muốn có tình cảm với em khi anh chỉ lợi dụng em để đạt được cô gái khác. Cho nên khi bằng bó cho em, anh không dám nhìn em có đau hay không? Vì anh sợ khi chạm phải ánh mắt của em,

anh sẽ không kìm lòng được mà bỏ Minh Nguyệt. Đó có được xem là anh đã yêu em trước không? – anh ta nói mà còn nhìn tôi, làm tôi cảm thấy 1 cảm giác quen thuộc, như tôi chính là cô gái mà anh đang nói đến, ánh mắt anh bi thương đến lạ lùng – xin lỗi, đó là lí do tôi không bao giờ gặp đối tác trong lúc này. Tại vì 9h hằng ngày, tôi sẽ dành thời gian trò chuyện với vợ mình

- Anh...có vợ? – tôi ngạc nhiên hết sức
- Đúng, cô ấy...rất giống cô, nhưm...đã...mất rồi
- Vậy à, xin lỗi anh...vậy bây giờ chúng ta bắt đầu công việc được chứ?
- Được thôi, đã làm phiền cô rồi

Và chúng tôi tiếp tục bàn bạc công việc. Mà thật ra chỉ có mình tôi nói về kế hoạch của mình, còn anh chỉ im lặng lắng nghe. Dường như anh không quan tâm đến công việc cho lắm. Anh chỉ tìm kiếm gì đó trên gương mặt tôi, như cố tìm nét thân quen về người vợ quá cố. Chắc anh phải yêu cô ấy lắm. Anh cũng giống như ông ngoại, thương yêu vợ mình vô cùng. Nhưng tôi không muốn anh như ông, tìm kiếm những người phụ nữ khác giống cô ấy. Tôi sợ...mình sẽ...

30. Chương 30

Đó có phải là em không? Khi em ra khỏi phòng, anh vẫn không phân biệt được. Nó hoàn hảo đến nỗi như mơ. Em trắng hơn nhiều, em không hiền lành dễ bắt nạt như trước. Anh cố tìm kiếm 1 dấu hiệu để chứng minh là em. Hơn nữa, em không hề có phản ứng gì khi gặp anh. Có thể không phải là em...có thể em không muốn nhận anh. Cho nên cuối cùng, anh vẫn quyết định để em tự do

Khi vừa bắt gặp khuôn mặt quen thuộc của em, anh chỉ nhào lấy ôm lấy thật chặt, để khẳng định em sẽ không biến mất nữa. Nhưng...em hồ hững, em ngây ngô và xa lạ với anh. Anh đau lắm, anh khóc thét trong lòng cái chuyện quái gì đang xảy ra vậy. Rồi anh nghĩ, có phải tại anh? Đành phải vậy thôi, dù cay đắng thế nào...

- Thành, cô gái lúc nãy...? – Tiến hốt hải chạy vào phòng
- Sao?
- Là Hân sao? – lúc nãy anh có vô tình nhìn chính diện cô ấy, làm sao có thể giống nhau đến vậy
- Không phải – tuy miệng nói mà lòng anh đau như cắt
- Cậu đã xác nhận rồi sao?
- Cô ấy không nhận ra tôi
- Sao? Tôi nghĩ...không phải chỉ có cậu nhầm lẫn đâu. Lúc nãy cũng có vài nhân viên nói, hơn nữa còn gây sự với người ta nữa chứ
- Họ làm gì? – anh đứng dựng dậy giật mình
- Cậu... - Tiến hơi bất ngờ - đừng như vậy, đừng để cô ấy giống Hân

Anh ỉu xìu nằm dài lên ghế, đặt tay lên trán. Anh muốn che đi những giọt nước mắt. Cứ mỗi lần nhắc đến cô, anh lại lộ bản chất xấu xa này ra. Tiến cũng thông cảm cho anh, nên ra ngoài, nhường không gian riêng tư lại cho anh. Anh nắm trong tay quả cầu nhỏ, hôn nhẹ lên nó. Anh chỉ biết làm vậy....trong suốt từng ấy năm

- À, cậu nhớ ngày mai có cuộc họp ở Sun&Moon đấy

Đúng vậy, là cuộc họp. Bây giờ anh phải lấy lại tinh thần chiến đấu với cô ta. Cho dù thế nào, anh cũng chiến đấu tới cùng. Nhưng trước hết phải giúp Gia Kiệt lấy lại quyền làm chủ Sun&Moon đã

Thả lưng lên tấm đệm êm trong phòng khách sạn. Tôi quăng hết đồ đạc lên giường. Tôi không hiểu mình đang nghĩ cái quái gì nữa. Sao có thể như vậy khi mới gặp người ta có 1 lần chứ? Tôi cảm thấy thân thuộc và rất có cảm tình với người này. Đặc biệt là cái cách anh ta thương vợ như vậy. Có lẽ tối nay, tôi sẽ phải làm 1 trận để giải khát rồi

- Đã kí hợp đồng cho ông chưa hả?
- Dạ...chưa – tôi sợ nhớ cái bản hợp đồng
- Làm gì mà chưa hả? Con quên sao?
- Dạ...đâu có. Tại con mãi thăm thú xung quanh mà ông
- Kí mau rồi gửi bưu điện qua cho ông
- Vâng, con biết rồi ạ. Ông ngủ ngon

Không đợi ông nói lại, tôi cúp máy cái rụp. Thật mệt mỏi

Vẫn như cũ, giờ này anh đang làm trong căn phòng của mình. Mặc dù ở 2 tầng khác nhau nhưng phòng cô ngay trên anh. Anh đã cho đập trần nhà, nối 2 phòng với nhau. Bây giờ, sau khi anh làm việc xong. Có thể leo lên, ngồi trên những bậc kệ để đọc nhật kí của cô. Nhà anh bây giờ cũng rộng hơn, thành 1 căn biệt thự đúng nghĩa. Anh đã xây rộng ra để ấy đứa nhỏ ở. Có thể nói bây giờ cuộc sống anh khá đầy đủ. Chỉ là khá thôi

Cộc...cộc...Anh bị cắt đứt dòng hồi lưu, cảm thấy rất bức mình

- Chuyện gì? – anh cúi kính gắt
- Thưa...cậu...có...ai ở ngoài vườn hoa. Tôi sợ lắm...- chị Tiên lấp bắp như gặp ma

Anh hoảng hốt, vội mặc áo khoác vào lao ngay ra vườn. Anh không để tâm đến nỗi sợ gì đó của cô ta, anh không sợ ban đêm có trộm rình mò. Anh sợ...hắn ta sẽ phá hoại vườn hoa. Đúng là có người, có tiếng xì xào của cỏ động đây. Trời đã tối, gần 12h rồi, còn có ai nữa chứ

- Ai vậy? – anh thận trọng lại gần, vạch từng khóm hoa ra xem

Bỗng có 1 cái bóng ngã nhào lên người anh. Anh hoảng hốt nâng lên, là phụ nữ. Anh thấy đáng người cô ta rất nhỏ. Anh cố nhìn xem là ai, vì trời quá tối nên rất khó nhìn

Ting...Đúng lúc đó...cánh đồng hoa mà bao lâu nay anh gầy công chăm sóc sáng lên...Một cánh đồng toàn màu tím...Là hoa cam thảo...em rất thích...Mỗi đêm, cứ 12h là đèn trong vườn sẽ đồng loạt bật lên, chỉ là hoa cam thảo không có màu tím, nên anh muốn chiếu đèn vào. Hình ảnh cô mỉm cười lại hiện ra trước mắt anh, rõ mồn một.

Khi anh định thần lại thì mới nhận ra là Susan, cô đang mỉm cười yếu ớt. Người cô có vài vết xây xát như mới đi đánh nhau, lại còn mặc nguyên cây đen với mấy phụ kiện rắc rối. Trông cô như 1 tên du côn chính hiệu. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có lúc ôm cô vào lòng trong khung cảnh như vậy, rất hoàn hảo...

- Tại sao...người cô lại bị thương?
- À, xây xát nhỏ thôi mà... - cô mỉm cười, để lộ hột gạo, hột Gia Hân, làm tim anh xao xuyến 1 lần nữa

Anh không hỏi nữa, cũng không đưa cô vào nhà. Anh sợ sẽ đánh thức mọi người, nên đi vào lấy hộp cứu thương

- Tại sao lại đánh nhau? – anh lạnh lùng hỏi cô, anh không thích người có khuôn mặt giống Hân lại như vậy
- Vui – cô ngửa mặt lên trời cười sảng khoái – nhìn mặt bọn đó mắc cười thiệt
- Còn cười? – anh càng thấy khó hiểu
- Bọn chúng đuổi tôi chạy đến đây. Thấy có hoa cam thảo nên tôi chạy vào đây nấp. Tôi chỉ có đàn em ở Mĩ, còn ở đây...không có
- Cô...thích hoa cam thảo?

- Ồ, tôi thích hương cam thảo, mà ít người lại đi trồng hoa này lắm, hơn nữa lại còn là cả vườn

- Tại sao họ lại đuổi cô?

- Sao anh hỏi nhiều quá vậy? – cô bắt đầu khó chịu vì anh chỉ lo hỏi mà làm cô đau. Cô vuốt xoa vết thương trên tay

Tôi...cảm thấy cảm giác này rất quen. Hình ảnh có người nào đó, cũng băng bó vết thương cho tôi. Nhưng tôi không thể nào nhớ ra được. Sao anh ta lại biết tất cả sở thích của mình như vậy? Có khi nào liên quan đến quá khứ lúc trước không?

- Trước đây...chúng ta từng gặp nhau chưa? – anh im lặng, anh muốn nói lắm. Anh muốn nói trước đây anh và cô từng cười nhau, từng làm tổn thương cô,...nhưng...đây không phải là Hân. Anh lại càng muốn khẳng định điều đó

- Không

- Vậy sao?

- Lát tôi đưa cô về

- Cảm ơn

Như 1 sự sắp đặt trước, thật tình cờ, anh lại gặp được cô trong hoàn cảnh này. Anh tâm sự với nhật kí của cô, anh phải làm thế nào đây. Anh không muốn có lỗi với cô, cũng không muốn để cô gái này làm người thay thế như cô đã từng. Anh biết cô đã chịu nhiều tổn thương như thế nào

Trên đường về khách sạn, không ai nói với nhau câu nào. Một phần cô cũng mệt mỏi quá rồi. Sao nhà anh lại xa trung tâm thành phố quá vậy. Cô ngồi ngáp ngắn ngáp dài. Anh cũng rất mệt mỏi, mặc dù đường không còn người nhưng anh sợ, ban đêm có nhiều tên lái xe rất ẩu. Chưa bao giờ anh lại đi chậm rãi và cẩn thận như vậy

- Dừng xe – chiều theo ý cô, anh đỗ xe bên vệ đường – xuống xe – cô ra lệnh, rồi ngồi vào ghế lái

- Cô làm gì vậy? – anh ngạc nhiên, cô ấy còn biết lái xe nữa

- Lên xe mau lên

Tốc độ 100km/h. Cô đạp thắng ga, bẻ tay lái điều luyện. Mặc dù, với anh tốc độ này là bình thường, nhưng...cô gái này không phải bình thường

Bíp...bíp...bíp...Có xe phía trước...Xe thắng gấp. Anh nhắm chặt mắt, không biết lần này họ có qua được không. Nhưng...xe không thắng để dừng lại, mà là lấy đà qua khúc cua. Khối bay mù mịt trên đường, dấu thắng xe rõ rệt trên mặt đường. Anh thở phào vì trình độ lái xe của cô ta

Kít...

- Lúc về anh muốn lái chậm thế nào thì tùy – cô quăng chùm chìa khóa cho anh – nhưng khi chở tôi thì làm ơn được như vậy dùm cái

Nói rồi, cô đi thẳng lên phòng. Anh nắm trong tay chùm chìa khóa mà mỉm cười. Lần đầu tiên từ 5 năm trước, anh cười vì cô gái khác. Xem ra chuyện ngày càng thú vị rồi đây. Anh sẽ hợp tác với cô đạo diễn nổi loạn này. Anh không tưởng tượng được nếu Hân còn sống mà thấy có người như vậy thì sẽ thế nào

Hôm nay là cuộc họp quan trọng của Sun&Moon. Mọi thứ được chuẩn bị rộn ràng từ sáng sớm. Anh khoác lên mình bộ âu phục lịch lãm, thắt cà vạt thật thẳng thớm, mái tóc thả bay tự do, nhìn anh cực kì phong độ, hương café thơm ngát nhẹ nhàng lồng vào từng cánh mũi

- Ba à, sáng nay hình như có cuộc họp của công ty bác Kiệt phải không? – Đức vừa ăn vừa nói làm văng hết thức ăn lên người Đạt

- Anh ăn uống bản thế - Đạt khó chịu la mắng

- Hi...hi...Xin lỗi

- Thôi, đúng là hôm nay có cuộc họp – anh nghiêm nghị với mấy đứa nhỏ này. Mười mấy tuổi đầu mà cứ nghịch ngợm như con nít
- Vậy...bác ấy có bị đuổi việc không ạ? – Thảo cũng lên tiếng
- Ba cũng chưa biết

Anh cũng đang nhúc nhích đầu chuyện này đây. Mọi chuyện có lẽ sẽ kết thúc thôi. Ở khách sạn cô cũng đang chuẩn bị tắm tất. Cô mặc một cái quần rin thun, xăng lai, khoác cái áo vest màu hồng phấn bên ngoài. Đeo cái kính mát đen bóng, cô tự tin mỉm cười trước gương. Hôm nay là 1 ngày bận rộn. Tất cả tài liệu cô đã chuẩn bị hết rồi. Trưa nay đoàn làm phim của cô sẽ bay sang đây, buổi chiều sẽ có cuộc họp báo ra mắt bộ phim. Cô đã hẹn với cánh phóng viên rồi. Mọi chuyện đều trong dự tính

31. Chương 31

- Tại sao có nhiều cổ đông lại đến trễ như vậy? – Minh Nguyệt tức tối la mắng. Còn Gia Kiệt ngồi đó với phong thái hờ hững. Anh cảm thấy nỗi sợ hãi đang vây quanh hắn. Hắn đang cầu mong cuộc họp đừng diễn ra
- Cộp...cộp...Tiếng đế giày vang lên càng ngày gần, ngày càng lớn. Tất cả mọi người đều hồi hộp chờ đợi, không ngoại trừ hắn

Cạch...Lại dáng người nhỏ bé quen thuộc, cô không gỡ bỏ chiếc kính mát để mọi người nhận mặt

- Cô là ai? – Minh Nguyệt chau mày, trước đây cô ta chưa từng thấy cô gái này xuất hiện trong bất kì cuộc họp nào
- Xin lỗi tôi tới trễ, mọi người cứ tiếp tục đi – tôi tự tin cười trước mọi người
- Cô tới trễ - cô ta bắt đầu nổi nóng – chúng ta vào họp thôi, không cần phải chờ nữa

Anh ngồi lặng im, anh thấy cô gái này rất quen, có nghi ngờ...nhưng không đoán được. Còn Kiệt, này giờ hắn đang gặm nhấm nỗi lo lắng, sự thật rồi cũng sẽ đến thôi. Hắn chỉ nuối tiếc không thể níu giữ đến cuối cùng, vậy cái chết của em gái hắn là vô nghĩa sao?

- Mục đích của cuộc họp lần này chẳng hẳn ai cũng đã biết, giám đốc Nguyễn Gia Kiệt đây không đủ kinh nghiệm để tiếp tục điều hành công ty như trước nữa, tôi sẽ tiến hành phế bỏ anh ấy – cô ta đồng ý tuyên bố - mọi người đều xì xào, có vẻ mâu thuẫn, hắn cũng đã dùng đủ cách để lôi kéo các cổ đông, nhưng rất khó. Nhìn vẻ mặt đắc thắng của cô ta, hắn tức lộn ruột – Chúng ta sẽ bỏ phiếu

Từng lá phiếu được bỏ vào trong thùng, họ đều nhìn hắn với ánh mắt khó xử. Anh đương nhiên cũng tham gia bỏ phiếu, từ đầu đến giờ anh chỉ im lặng quan sát

- Tại sao ngay từ đầu anh không ủng hộ em – cô ta níu giữ tay áo của anh, xem ta cô ta vẫn còn nhiều tham vọng lắm. Anh giật phăng tay áo ra
- Đừng dùng cái miệng bẩn thỉu đó để nói chuyện với tôi – anh lạnh lùng nói. Cô ta dù không muốn nhưng cũng phải chấp nhận cái cách đối xử này, cái kiểu trước đây chỉ dành cho những cô gái lăng lơ khác trừ cô
- Tùy anh thôi – đã vậy, cô ta sẽ không nương tay nữa
- Kết quả chúng ta sẽ tính theo phần trăm cổ phần trong công ty. 46% ủng hộ phế bỏ giám đốc Nguyễn Gia Kiệt, 29% còn lại bỏ phiếu phản đối, còn số cổ đông còn lại trung lập. Như vậy... - cô ta cứ nhiên tuyên bố
- Khoan đã... - tôi lên tiếng chặn họng cô ta. Nãy giờ tôi chỉ yên lặng quan sát, coi thử cô ta làm mưa làm gió gì ở đây. Bây giờ tôi mới chỉ rõ cho cô ta biết, tôi...mới chính là cổ đông lớn nhất ở đây
- Có chuyện gì sao? – cô ta chếch lòng mày tỏ vẻ khinh thường. Ai cũng nhìn tôi, anh cũng vậy – bây giờ cô có nói gì thì cũng không thay đổi được gì đâu

- Thật chứ? – lần này thì tôi nhếch môi

Rời khỏi ghế đệm, tôi bước lên ngang hàng với cô ta, rút trong xách xách giấy tờ

- Đây – tôi đưa ra trước mặt tất cả các cổ đông – là hơn 15 đơn kí nhận ủy quyền. Tôi đã mua lại phần lớn cổ phần của các cổ đông ở nước ngoài, mọi người có thể xác nhận chữ kí bao nhiêu thì tùy. Bây giờ, tôi đang nắm trong tay 37% cổ phần công ty, hình như nhiều hơn cô Minh Nguyệt đây thì phải

Có thể nói khó ai mà không kinh ngạc trước chuyện này. Nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của cô ta từ vàng sang xanh rồi sang trắng, thật sự rất thú vị. Còn hần vừa mừng vừa lo, có lẽ 1 sự hy vọng đang len lỏi, nếu cô ấy đồng ý thì đã ngồi im không lên tiếng rồi

- Bây giờ thì cô có thể về chỗ ngồi rồi chứ, hoặc có thể xác nhận đóng giấy tờ đó. Nãy giờ tôi thấy cô...điều hành cuộc họp mà không coi ai ra gì. Thật sự cô đã leo lên đầu tôi ngồi rồi – tôi tháo gỡ cái kính mắt xuống

Cả 3 người đều giật mình, tưởng mình nhìn lộn. Anh không tài nào hiểu được, làm sao cô gái này lại có nhiều tiền để mua lại cổ phần như vậy chứ. Còn hần thì tin rằng mình đã gặp lại em gái, 1 nỗi niềm vui mừng không xiết, hần sắp không ngồi yên được nữa rồi. Minh Nguyệt bây giờ xem ra còn xanh hơn lúc nãy, cô ta cứ tưởng mình đang gặp lại hồn ma của Gia Hân, người mà cô đã bỏ mặc cho chết khô trong nhà kho

- Trước mắt tôi muốn hỏi cô Minh Nguyệt, cô đã tìm được giám đốc nào tài giỏi hơn anh Gia Kiệt đây chưa?

- Vẫn...chưa... - cô ta vẫn còn chưa hoàn hồn, mồ hôi đổ ra như tắm

- Vậy...sau khi giám đốc đây bị cắt chức, ai sẽ tiếp tục điều hành công ty đây. Không lẽ cô định để hàng ngàn con người làm việc mà không có tổ chức, không có người đứng đầu sao? – một vài tiếng lao xao, đa số đang tán thành ý kiến đó, cô ta nhục nhả cúi đầu

Hần như vớ được vàng, vừa gặp lại em gái, lại vừa được bênh vực. Còn gì hạnh phúc hơn sao

- Tôi...tôi...sẽ làm giám đốc – cô ta còn không biết tự lượng sức, dám nhận chức giám đốc về mình

- Vậy sao? Theo tôi được biết thì cô không hề có bằng cấp cũng như kinh nghiệm về kinh doanh, hơn nữa trước đây chỉ là người mẫu cho Thiên Phước. Cô muốn Sun&Moon phá sản sao? – tôi nổi dóa, sao cô ta có thể ăn nói không suy nghĩ gì được chứ

- Cô không thể chỉ căn cứ như vậy mà cho tôi không thể làm được

- Vậy được. Sắp tới là Giáng Sinh, cô và giám đốc Nguyễn Gia Kiệt sẽ cạnh tranh. Không cần biết 2 người làm thế nào, ai có doanh thu cao hơn sẽ được làm giám đốc. Các cổ đông có tán thành ý kiến của tôi không?

- Đúng vậy...

- Làm thế hợp lí đấy...

- Vậy cứ quyết định thế đi

- Vậy được, cuộc họp đến đây coi như kết thúc – đóng túi xách lại, tôi thẳng thừng tuyên bố

- Khoan đã... - có tiếng người kêu lại, lại là cô ta – cô...là ai?

- Tôi là Susan, cổ đông của Sun&Moon

Cô quay lưng bỏ đi, để lại 1 đồng thất mãc cho Minh Nguyệt, hần và anh. Cô sẽ ghé qua chỗ nào đó ăn trưa, sau đó sẽ đi dự cuộc họp báo. Lúc này cô đã nhận được tin nhắn của Emma. Tất cả mọi người đã xuống máy bay, đang đi check in phòng khách sạn

Dừng trước quán mang tên Ngôi nhà nhỏ, cô cũng muốn vào đây ngồi chút cho ấm. Cô không thấy đói, sẽ chỉ nhâm nhi li cà cao nóng thôi.

Leng...keng...Tôi khá bất ngờ trước cách bài trí của quán, thật ấm áp. Tuy không ấm ì xô bồ, nhưng tôi cảm nhận được...tâm huyết của người chủ quán

Choang...Tôi giật thót mình. 1 cô gái làm rơi cách tách trên tay. Mọi người đều ngoái lại nhìn, nhưng cô ấy không hề bận tâm, chỉ nhìn chăm chăm vào tôi. Rồi cô bật khóc, tôi giật mình, không lẽ tôi đã làm điều gì sai. Cô ấy khóc ngon lành ngay giữa quán, như tôi là người có lỗi

- Cô à...cô... - tôi nhẹ nhàng nhắc nhở cô

- Cậu...sao... - cô ấy chạy lại ôm chăm lấy tôi. Nếu không phải vì tôi là con gái thì đây chắc là cuộc gặp gỡ nghẹn ngào giữa mấy cặp tình nhân

- Cô...sao vậy?

- Cậu...sao xưng hô xa lạ như vậy chứ? Sao bây giờ cậu mới về chứ hả? – cô ta tỏ vẻ nũng nịu

- Cô...là ai? – tôi mở to mắt

Vài phút lâm li trôi qua, cô ấy đã buông tôi ra, đã thôi khóc và xin lỗi tôi, tôi cũng không để tâm. Bây giờ tôi đang ngồi nhâm nhi li ca cao nóng và vài trang sách...nhưng bị người khác lúc nào cũng nhìn mình như moi móc tôi chịu không nổi. Đặt tiền lên bàn, tôi rời khỏi quán, thật mất hứng. Nhìn đồng hồ, cũng đã tới giờ đi dự họp báo rồi. Tốt nhất không nên đến trễ, thế nào cũng bị bọn phóng viên bới móc

- Cô tới rồi sao? – Emma chạy lại hơn hớn khi thấy tôi – có cần trang điểm gì không?

- Không cần đâu, chúng ta bắt đầu thôi – tôi sửa sang lại đầu tóc – là truyền hình trực tiếp phải không?

- Phải

Ngồi cùng bàn với tôi là phó đạo diễn Emma, đạo diễn âm thanh, ánh sáng. Phòng họp không lớn, nhưng chật kín phóng viên. Nhìn mặt họ ngây thơ vậy thôi chứ lúc hỏi thì khó chịu lắm. Nếu không phải vì tài chính chiến lâu năm chắc tôi cũng khó đối phó

- Chào cô đạo diễn Susan, nghe nói lần này cô về Việt Nam là muốn xây dựng sự nghiệp ở đây. Tại sao cô không ở Anh tiếp tục làm việc?

- Đó là ước mơ của tôi, tôi chỉ muốn về làm việc cho quê hương của mình thôi

- Vậy cô có tự tin lần này mình sẽ làm tốt như những lần trước không, mặc cho các điều kiện khó khăn, cảnh quay hay áp lực gì?

- Tôi thấy như vậy mới thú vị, tôi luôn đặt ra ình những mục tiêu, những khó khăn để vươn lên

- Vậy lần này cô hợp tác với Thiên Phước có gặp khó khăn gì không?

- Hầu như là không có. Nhưng tôi cũng chưa chắc, phải đợi phim bấm máy mới biết được

- Vậy cô có thể tiết lộ vài nét về nội dung bộ phim không?

- Đây là phim chiếu rạp, lần đầu tiên tôi quay ở Việt Nam nên có thể gặp rất nhiều khó khăn trong việc chọn cảnh. Nội dung phim nói về 1 cô gái sau 7 năm nằm viện tỉnh lại, sau đó cô ấy nhận ra mình bị lừa dối như thế nào. Vậy thôi

- Vậy khi nào cô sẽ tổ chức casting?

- Thời gian và địa điểm tôi sẽ nhanh chóng thông báo. Mong các anh chị phóng viên có thể hỗ trợ tôi

- Đương nhiên rồi ạ. Vậy cho tôi hỏi vấn đề hơi riêng tư 1 chút.Tôi được biết cô đã gần 30 rồi, nhưng hình như cô vẫn chưa có bạn trai, tôi thấy cô xinh đẹp như vậy mà

- Đó...đúng là chuyện riêng tư...nên...tôi không thể trả lời được – cô cười xòa

- Cô cười rất đẹp. Có thể hỏi tên Việt của cô là gì không? Tôi thấy không có thông tin gì về việc cô từng sinh sống ở Việt Nam

- À, tôi là...Nguyễn Gia Hân

Choang...Cái ly trên tay Thảo rơi xuống đấy. 5 chị em nhà nó đang xem ti vi. Khi thấy gương mặt của cô gái đó rất quen, bọn nó đã quyết lấy ảnh trong phòng ba ra xác nhận, thật sự rất giống. Hơn nữa...tên cũng

trùng, chắc chắn đây là người mẹ mà ba nó vẫn luôn nhớ bấy lâu, phải gọi ngay cho ba mới được. Nói là làm, Thảo lấy điện thoại điện lên công ty

Thành đang được Tiến băng bó vết thương ở chân, tại hôm qua anh giao chiến với mấy tay đua. Có người điện tới

- Chuyện gì vậy? – anh mệt mỏi nghe máy

- Ba...mẹ...mẹ...lên ti vi đây ba à. Con...sẽ gửi cho ba – Thảo nói giọng lắp bắp như muốn khóc. Xem ra cô bé rất xúc động

- Con nói cái... - anh khó hiểu. Tít...tít...Có tin nhắn được gửi đến

“Tôi là...Nguyễn Gia Hân...” Anh run run, tưởng mình nghe lầm, anh liên tục nghe đi nghe lại đoạn video hàng chục lần. Chiếc điện thoại không còn đứng vững, rơi xuống đất vỡ tan tành. Bờ môi anh mấp máy không nói thành lời, Tiến thấy vậy cũng làm khó hiểu

- Có chuyện... - anh vụt chạy đi ngay khi Tiến vừa mở lời – này...đi đâu đó?

32. Chương 32

Chân anh bật máu. Anh chạy nãy giờ đã hơn 1 cây rưỡi. Anh không cảm thấy đau đớn ở chân, ...nhưng nước mắt anh vẫn rơi. Người đi đường nhìn anh như người điên. Hiện tại anh đang trong trạng thái mặc bộ đồ vest nhưng đi chân không. Anh mặc kệ, mặc kệ tất cả...anh muốn gặp cô

Khi nghe em nói tên mình. Tim anh như vỡ vụn, cả người bủn rủn tay chân. Anh thấy hy vọng đã mím cười với mình. Anh nhớ lần đầu tiên gặp nhau, anh đã dắt em ra khỏi bữa tiệc. Anh nhớ về mặt khó chịu của em khi lần đầu anh tới nhà trọ của em. Anh nhớ em đã đau khổ như thế nào khi kể về gia đình mình. Anh nhớ nụ cười của em khi anh mua điện thoại cho em, khi anh tặng sợi dây chuyền cho em. Anh nhớ khi anh từ nước ngoài về đón giao thừa với em, em đã xúc động đến thế nào. Anh nhớ nét mặt bờ ngỡ của em khi anh hôn em lần đầu tiên. Anh nhớ cảm giác bối rối của em khi anh nắm tay em trên phố. Anh nhớ nụ cười mà anh cảm em không được cười với người con trai khác. Anh nhớ em chăm sóc anh theo 1 cách rất riêng của em. Anh nhớ sau khi em đi, anh đã đến căn nhà ngoại ô theo địa chỉ của Tiến, anh thấy đồ đạc lung tung, và máu...của em, anh đã xem đoạn video của ba mẹ em không biết bao nhiêu lần. Anh khóc. Anh giận bản thân, anh muốn hành hạ mình để bù đắp cho em. Anh nhớ em đã từng yêu anh như thế nào...và anh cũng nhớ...anh yêu em đến thế nào...anh chưa từng quên điều đó...

Và bây giờ, anh đang chạy đi tìm em. Anh phải hỏi cho ra nhẽ. Kể cả nét mặt, sở thích, tên tuổi...em đều như vậy. Không thể có chuyện trùng hợp như vậy được

Rầm...Cánh cửa phòng họp bị đẩy ra thô bạo. Mọi người đều hướng ánh mắt về anh, họ ngạc nhiên khi giám đốc Thiên Phước lại xuất hiện trước cánh nhà báo trong bộ dạng thảm hại như vậy. Cô cũng ngạc nhiên không kém. Anh hùng hổ tiến lại về phía cô

- Em...là ai? – anh nhìn tôi với ánh mắt cầu khẩn, như mong muốn tôi là người mà anh đang suy nghĩ

- Anh...sao lại như vậy?

- Tôi hỏi... - anh nắm chặt vai tôi, hét lớn – em là ai?

- Anh...làm sao vậy? – tôi khó hiểu nhìn anh, anh đang chịu cú sốc gì lớn lắm sao?

- Tên em là...Nguyễn Gia Hân sao? – anh đau khổ nhìn tôi

- Đúng...vậy

- Em...có anh trai tên là... - anh méo mó trả lời, mắt anh đỏ hoe

- Nguyễn Gia Kiệt...nhưng hình như anh ấy...chết rồi thì phải – tôi ngây thơ trả lời mà không hay anh đang như sụp đổ

- Tại sao...lại có chuyện như vậy?

Nhìn anh bắt đầu hoảng loạn, tôi nhanh chóng lôi anh vào phòng trang điểm, cứ thế này, anh sẽ mất hình tượng mất. Ánh đèn máy ảnh cứ nhấp nháy làm tôi khó chịu. Đoạn quay trên làm ngỡ ngàng cả Tiến, mấy đứa nhỏ ở nhà, cả Minh Nguyệt, Thảo My...và cả ông ngoại. Ngay lập tức ông đã gọi điện cho người điều tra về cậu con trai đó, ông nghi ngờ người đó có liên quan đến quá khứ của cháu ông

Tôi lái xe đưa anh về nhà. Anh như đứa trẻ bị mất quà, chỉ ngồi im lặng mà không nói gì, ngay cả thở cũng không dám. Nhìn chân anh rỉ máu, tôi đột nhiên cảm thấy đau lòng. Đổ xe trước nhà anh, thật lạ là tôi vẫn còn nhớ địa điểm. Tôi mở cửa xe cho anh, dìu anh vào nhà nhưng lại bị hất hủi

- Tránh ra, để tôi tự đi – tôi thấy sự miễn cưỡng đến đau đớn của anh

Đúng như tôi dự đoán, chưa đi được vài bước thì anh bị ngã, may mà có tôi vội đỡ lấy anh. Tôi thấy anh lại khóc, sao anh mau nước mắt vậy chứ

- Đừng quan tâm tới tôi – anh vẫn cứng đầu như vậy. Lần này thì tôi thực sự cáu giận, tôi muốn hét lên

- Thôi đi, đừng có làm tôi lo nữa. Mặc dù tôi cũng không biết chuyện quái gì đang xảy ra nhưng hãy để tôi băng bó cho anh rồi muốn nói gì hãy nói được không – anh nín bật, tôi cũng bất ngờ, lần đầu tôi nổi giận mà lại la mắng đậm mùi giang hồ như vậy

- Ba...ba à...ba làm...sao vậy? – có mấy đứa nhóc trong nhà chạy ra, còn gọi anh là ba. Chắc đó là con anh, tôi đưa anh thẳng vào nhà

Đặt anh ngồi xuống ghế, tôi chạy đi lấy hộp cứu thương mà không biết ai cũng nhìn tôi sững sờ. Mặc kệ, tôi vẫn băng bó cho anh như vậy. Ân cần như trước đây tôi đã từng làm rồi vậy

Bọn nhỏ nhìn anh tròn mắt, chắc bọn chúng cũng ngạc nhiên như anh. Cả người làm trong nhà cũng vậy. Sao em lại về đột ngột như vậy, giống cái cách mà em đã rời đi. Để rồi sau này, em có rời xa anh theo cách đó không? Anh cũng...không biết

- Tại sao...em lại biết...chỗ đựng hộp cứu thương? – tôi cũng nhìn anh thắc mắc. Tôi cũng...không biết tại sao tôi lại biết chỗ hộp cứu thương. Lúc đó tôi cũng băng bó cho anh xong, tôi đứng dậy nhìn căn nhà xa lạ này. Tôi thấy rất quen, giống như tôi đã từng tới đây rất nhiều lần rồi vậy. Rồi tôi nhìn vào ánh mắt sâu thẳm mà ấm áp đó của anh

Tôi cảm thấy đau đầu kinh khủng, tôi ôm đầu lắc mạnh. Tôi đứng không vững nữa. Anh...

- Hân...Hân... - tôi chỉ kịp nghe tiếng anh gọi tên tôi, rồi sau đó ngất đi

Tôi thấy anh bước vào nhà tôi lạnh run. Nhưng sao nhà tôi ở lại tồi tàn như vậy, đó là 1 đêm mưa. Tôi không nhớ rõ lắm

“Sao mở cửa lâu vậy? Cô muốn cho tôi chết cóng à? Chắc cô đã nghe anh mình nói điều kiện của tôi rồi?”

“Ngày mai tôi cho tài xế đến đón cô sang ở nhà tôi, cuối tuần này chúng ta kết hôn”

“Đừng làm tưởng, chỉ là vợ trên danh nghĩa thôi, mục đích của tôi cô không cần quan tâm”

Những câu nói cứ quanh quẩn trong đầu tôi. Tôi chắc chắn trước đây tôi đã từng gặp anh rồi. Những mảnh kí ức cứ lang mang, mà tôi không thể nào nhớ ra hết và ghép nó thành 1 câu chuyện hợp lí được. Càng nhớ lại tôi càng nghĩ quyết định nhớ lại mọi chuyện của mình càng đúng. Nhưng...tại sao ông ngoại lại nói dối chứ?

- Con...tỉnh rồi sao?

- Bác...là ai? – tôi ngây ngô hỏi bác gái đã đứng tuổi đang ở trước mặt

- Hân...con thật sự không nhớ bác sao? – rồi bác ấy khóc nức nở, tôi cũng chẳng biết chuyện gì – là bác Hiền đây con – bác ấy vuốt ve mặt của tôi, nhưng...tôi thật sự không nhớ

- Được rồi, bác ra ngoài đi – anh từ ngoài vào ra lệnh. Bác ấy rời đi mà nhìn tôi nuối tiếc – Em thấy...thế nào rồi? – anh đấm 2 tay vào túi quần nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt này rất khác ban sáng. Anh cũng đã thay bộ đồ ở nhà rồi, rất thoải mái, không phải vươn bặn trong bộ đồ vest cứng nhắc

- Ổn – tôi nhanh chóng bước xuống rồi, tôi muốn về khách sạn, nhưng...tôi cảm thấy đầu mình choáng váng

- Cẩn thận, em còn yếu lắm – anh dìu lấy tôi – để anh đưa em xuống nhà ăn tối

Tôi không kháng cự, tôi để anh dìu tôi xuống nhưng đồng thời tôi cũng níu giữ anh. Tôi biết chân anh vẫn còn rất đau. Tại sao tôi lại để ý đến mấy chuyện nhỏ nhặt này chứ, có bao giờ như vậy đâu

Ngồi ăn cơm mà không khí trong nhà thật lạ lùng. Khác với tôi đang ăn cơm ngon lành, ai cũng nhìn tôi như người ngoài hành tinh, ngoại trừ anh

- Ăn cơm đi, làm gì mà nhìn người ta quá vậy – câu nói của anh thật có uy lực, ai cũng cầm cùi ăn như hăm. Nhà này buồn cười thật

Reng...reng...Có điện thoại, tôi lục đục chạy ra phòng cách lấy túi xách. Vuốt ngược mái tóc bù xù, tôi mệt mỏi áp tai nghe

- Alo...

- Alo cái gì? Sao con còn chưa gửi hợp đồng cho ông hả? – tiếng ông léo nhéo trong điện thoại

- Con...kí rồi...Mai để con gửi cho ông

- Sao nghe giọng con mệt mỏi quá vậy? Ăn uống có đầy đủ không đó?

- Con đang ăn tối đó ông à, có gì chút con gọi lại cho ông ha – tôi nhanh chóng cúp máy, mắt công lại nghe ông ca trù nữa

Reng...reng...Lần này tôi thật sự rất phiền phức

- Gì nữa vậy ông? – giọng tôi cau gắt

- Susan, mai chúng ta sẽ đi chọn cảnh, cô không quên chứ? – Emma thận trọng nhắc nhở

- Tôi nhớ

- Vậy...chuyện sáng nay cô tính giải quyết thế nào? Lướt xem trên youtube đang tăng từng giây kìa

- Chuyện đó... - tôi ngừng lại dò xét anh – mai để tính sau

Đang ăn cơm mà tôi cũng mất ngon

- Cảm ơn anh. Chút nữa anh có rảnh không?

- Không bận

- Vậy tôi đợi anh ở phòng khách, chút ra nói chuyện với tôi

Trong khi đợi anh ăn cơm, cô mở cốp xe lấy cái laptop. Cô muốn lên mạng tra thử những cảnh quay lí tưởng nào ở Việt Nam. Cả ngày hôm nay chả làm được gì ra hồn cả. Cô thật sự rất mệt mỏi

- Là chuyện lúc sáng sao? – anh nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, giọng nói và ánh mắt anh đã khác

- Anh tính giải quyết thế nào? – nâng cái kính lên, tôi khoanh chân nhìn anh

- Chuyện này là do anh...Anh sẽ tự giải quyết

- Tại sao...anh lại như vậy?

- Vì em...là vợ anh

Tôi nhìn anh không chớp mắt. Tôi còn tưởng mình nghe lầm nhưng...ánh mắt đó của anh, rất chắc chắn. Tôi cũng không chắc lắm...Vì tôi đã quên hết chuyện trước đây, nhưng giấc mơ về anh, tôi có thể tin được phần nào

- Làm sao anh chắc như vậy? – tôi tỏ ánh mắt ngờ vực anh
- Cái điện thoại em cầm trên tay...là lúc xưa anh đã tặng em. Em tên Nguyễn Gia Hân, anh cùng cha khác mẹ là Nguyễn Gia Kiệt. Em thích hương cam thảo, thích màu tím nên anh đã mua điện thoại màu tím cho em. Em không thích mùi nước hoa nên anh đã sử dụng hương café. Em có thói quen uống cốc nước ấm trước khi ngủ. Chừng đó...có đủ chứng minh...anh yêu em không? – mắt anh này giờ đã đỏ hoe. Tôi thấy bức tường mà anh cố công xây dựng để sống đã bị đổ vỡ ngay khoảnh khắc này. Tôi thấy anh thật đáng thương
- Tôi...không có cảm giác gì với anh cả? Tôi cũng...không nhớ gì về những kỉ niệm trước đây
- Em từng bị mất trí nhớ?
- Phải
- Những chuyện trước đây em không nhớ?
- Phải
- Anh...sẽ làm em nhớ lại, cũng như em đã từng làm anh nhận ra anh yêu em thế nào. Em...vẫn tin anh như trước đây chứ? – ánh mắt anh rất thật, không hiểu sao tôi đã bị thuyết phục dễ dàng như vậy
- Nếu như anh đã cố gắng...nhưng...tôi vẫn không thể yêu anh thì làm thế nào?

33. Chương 33

- Không...em đã có cảm tình với anh rồi. Kể cả khi...em không quen anh, em vẫn quan tâm anh như vậy
 - Sao anh chắc chắn như vậy?
 - Bởi vì...cả ngày hôm nay, em đã chăm sóc cho anh
 - Còn 1 chuyện nữa – tôi lảng tránh ánh mắt trêu mếu bất thường của anh - Đây là hợp đồng của tập đoàn Diamond. Anh đọc đi nếu không có vấn đề gì thì kí tên
 - Diamond? Sao em lại liên quan đến nó?
 - Coi như là nghề tay trái của tôi
- Anh đọc hợp đồng rất kĩ, còn đôi lúc chau mày nữa, rồi anh nhanh chóng kí cái roẹt
- Nhanh vậy sao?
 - Từ xưa đến nay anh rất tin cậy Diamond, cách làm việc rất chuyên nghiệp
 - Được rồi, tôi...cần làm việc – nói rồi tôi sắp xếp rời khỏi đây. Anh nắm lấy tay tôi
 - Ngồi đây làm việc đi. Em có đủ sức để lái xe đâu chứ?
- Nghe anh nói cũng đúng. Tôi quyết định nán lại làm việc. Bây giờ phòng khách cũng không còn im lặng nữa. Có tiếng nói, đa số là của tôi. Những cuộc điện thoại sắp xếp casting, rồi trang phục, ánh sáng, âm thanh. Tôi thật sự quần quai. Điện thoại liên tục reo, webcam trên máy tính lúc nào cũng bật. Ekip chúng tôi luôn họp như thế này khi về nhà
- Thời gian trôi thật là nhanh, đã gần 12h rồi. Vậy mà này giờ tôi không để ý, đến lúc về khách sạn thôi
- Cạch...Anh đặt 1 cốc nước lên bàn
- Uống đi, nước ấm đấy
 - Cảm ơn - tôi ngại ngừng cầm lấy

Xem như chúng tôi không còn gì để lưu luyến nhau, nhưng anh nhất phải ra tiễn tôi sao? Anh làm tôi không nỡ rời đi

- Tôi... - tôi vừa mới mở miệng thì lại khung cảnh đó hiện ra. Cảnh tượng quen thuộc lãng mạng này lại lần nữa đồn tim tôi. Ánh đèn cứ sáng mập mờ trên gương mặt anh. Anh nhìn nó mông lung, nét mặt anh lúc này thật lãng tử

- Anh ra đây để ngắm nó...không phải tiễn em

- Tôi về - tôi muốn tìm cái lỗi nào chui quá, sao anh có thể nói vậy với người mình yêu chứ? Tôi không tin trước đây anh từng yêu tôi đâu

Lái xe về khách sạn là đã hơn 12h. Tôi mệt mỏi lê bước lên phòng. Thật là 1 ngày mệt mỏi. Mai lại là 1 ngày dài nữa đây.

Reng...reng...Tiếng điện thoại ồn ào chết tiệt cứ quấy rầy tôi. Mới sáng sớm mà ai đã gọi điện vậy chứ?

- Alo...

- Cô chưa dậy sao? Mọi người ăn sáng xong cả rồi, đang tập trung ở trước sảnh khách sạn. Cô mau xuống đi

- Biết rồi – tôi lê thân mình vào nhà vệ sinh, rửa mặt rồi thay đồ

Hôm nay cô diện 1 chiếc váy ôm qua đầu gối, mang chiếc áo dây khoác ngoài là áo vest màu cam. Phong cách của cô hôm nay hơi sexy, nhưng rất cuốn hút. Mái tóc tím xoăn nhẹ xòa ngang lưng

- Mọi người tập trung đầy đủ hết rồi chứ?

- Vâng, bây giờ chúng ta đi đâu?

- Chúng ta sẽ đến trung tâm thành phố trước. Do mới đến đây nên cần thăm thú những địa điểm quen thuộc đầu tiên

- Vậy chúng ta mau đi thôi – Emma loa cho cả ekip nghe được. Khoảng 3 chiếc xe 45 chỗ cùng khởi hành ngay sau đó

Địa điểm đầu tiên chúng tôi dừng chân là 1 tiệm áo cưới. Đây là tiệm áo cưới lớn nhất rồi. Váy cưới ở đây thì khỏi chê. Đập vào mắt tôi là hàng ngàn ánh kim cương lấp lánh chói rọi vào mắt. Một màu trắng tinh khôi nhuốm cả căn phòng. Tôi cảm thấy ở đây thật tuyệt. 1 chút ấn tượng xoẹt ngang đầu tôi. Tôi đã từng tới đây? Chết tiệt thật, lại đau đầu. Mỗi lần tôi muốn nhớ lại chuyện gì là lại vậy. Đến bây giờ trí óc cũng không nghe lời tôi nữa sao? Đã vậy, tôi sẽ nhớ lại, nhất định phải nhớ lại, không có gì có thể thúc ép tôi làm điều gì

- Susan, chủ tiệm muốn gặp cô

- Được, chào chị - tôi thân thiện bắt tay chị chủ tiệm áo cưới

- Cô là đạo diễn chính sao? Cô còn trẻ quá

- Chị đừng khen vậy. Em nói vậy cũng gần 30 rồi đó chị

- Vậy, em đã có chồng chưa? – câu hỏi của chị làm tôi phải suy ngẫm vài giây. Tôi đã có chồng chưa? Thật sự tôi không nhớ nữa

- Dạ...chưa

- Vậy sao? Nghe nói kịch bản phim trước là do em viết. Chưa có chồng mà em có thể cảm nhận sâu sắc tình yêu như vậy, chắc hẳn em đã có 1 mối tình sâu đậm – tôi không trả lời chị, chỉ cười cho qua chuyện

- Vậy...chuyện hợp tác chị thấy thế nào? Có thể quảng cáo rất tốt. Hơn nữa năm nay là mùa cưới, chị sẽ lời to cho coi

- Được, vậy khi nào chúng ta kí hợp đồng?

- Chị cho em xin số điện thoại, có gì chúng ta liên lạc sau

Công việc khá thuận lợi, nói chung cũng trót lọt. Tôi lại lấy lại niềm đam mê vốn có của mình rồi

- Chuyện đó...cậu giải quyết rồi chứ? – Tiến gấp tập hồ sơ trên tay

- Rồi

- Cậu nói thế nào?

- Là nhận lại người quen thôi

- Là...cô ấy đúng chứ? – Tiến bắt đầu nhỏ giọng, nghĩ đến Gia Hân là nước mắt anh lại muốn rơi

- Cậu đừng có mít ướt như vậy nữa? Để người ngoài thấy thì làm sao? – anh cần nhằn

- Cậu thì sao? Bộ cậu tưởng 5 năm nay cậu vẫn ổn chắc? Ăn uống thì không đầy đủ, làm việc cứ như ma, nếu không phải tôi tận tâm lại cho cậu thì bây giờ cậu đã thành ông cụ với chòm râu dài thông, hai bên mắt thâm quầng rồi. Cậu cắt tóc trông có vẻ giống diễn viên đó, mấy cô tiểu thư gì đó cứ bám theo, nhờ đó mà hiệu suất công ty cao hơn đấy thôi. Sao cậu không ngủ với mấy cô ả như cái cách mà cậu vẫn làm đi – Tiến đột nhiên nổi quạu với anh

- Cậu biết tôi đã không còn làm vậy từ rất lâu rồi mà

- Cái gì? Hết? Cậu chỉ thôi khi Gia Hân đi thôi. Rốt cuộc thì ai sai hả? Tôi đã nói sẽ có người phải chịu khổ rồi mà

- Sao cậu nổi giận như vậy chứ? – anh bắt đầu mất kiên nhẫn khi cậu bạn tự nhiên nổi nóng với anh

- Cậu tưởng cậu không giận chính mình sao? Nếu không giận cậu đã không cho xây vườn hoa cam thảo, không nhận mấy đứa trẻ về ở ngôi chùa Hân hay lui tới, không giúp đỡ Gia Kiệt, không thu âm lại đồng nhật ký cô ấy viết trên tường rồi ngày nào cũng nghe suốt từng ấy năm rồi

Rầm...Trút giận 1 hơi, Tiến đi thẳng ra ngoài quay lưng vào cửa bật khóc. Hắn cũng không thoải mái đâu. Mỗi lần nhắc đến Gia Hân, hắn lại nổi điên như con thú dữ. Có lần anh hỏi có phải hắn có tình cảm gì với Hân hay không. Hắn trả lời hắn rất yêu Hân, như em gái mình. Chỉ vậy, hắn chỉ thấy nụ cười của cô rất trong sáng. Mỗi lần Hân cười là cả thế giới này dường như không còn bóng tối. Tất cả mưu toan trong công việc, trên thương trường mà bấy lâu nay hắn gánh chịu đã không còn. Hắn chỉ cảm thấy uất ức dìm cho cô

Anh đúng là 1 tên khốn phải không? Em đã từng rất tin anh, cho dù chẳng có căn cứ nào...chính vì niềm tin đó mà bây giờ anh mới có động lực để tiếp tục công việc. Vậy mà chỉ có vài tấm hình mà anh đã vội nghi oan cho em. Cũng chính vì vậy mà đứa con của anh mới mất, em mới rời xa anh. Cho dù biết anh chỉ lợi dụng em, cho dù biết anh chỉ yêu có Minh Nguyệt, biết em ở bên anh chẳng có lợi ích gì...nhưng em vẫn tin anh, chỉ tin như vậy thôi...

Hân à, anh không ổn đâu, không ổn chút nào. Tiến lại vừa mới mất anh, suốt 5 năm nay hắn không ngừng chửi rủa anh, nhưng anh biết trong lòng hắn cũng không yên chút nào. Tất cả đám hỗn độn này là do anh gây ra, phải không?

”Ngày 25 tháng 11...

Sáng nay anh cho tôi 1 cảm giác rất lạ mà tôi nghĩ phút giây đó...tim mình lại rung rinh. Lần đầu tiên anh gọi tên tôi, anh nói đó là đặc ân anh cho tôi khi tôi ở đây với danh nghĩa là vợ anh. Anh đặt tay tôi lên tai khi tôi bừng tỉnh phở nóng cho anh, từng chút một từng chút một, anh gửi gắm tôi vào cảm giác mờ ảo. Tôi nghĩ suốt 20 mấy năm sống trên đất mẹ, chưa từng có người nào làm vậy cả. Anh không quan tâm tôi theo cái cách của những người khác. Mặc dù không nói nhưng tôi cảm giác anh luôn để ý đến những chi tiết nhỏ như vậy. Rồi hôm nay tôi nhận ra mình bị chụp thuốc mê, bọn chúng hành hạ tôi như trong phim cổ trang, kẹp ngón tay. Tôi cảm thấy đau tận xương tủy, nhưng tôi cũng mong mỗi rằng anh sẽ đến cứu tôi. Nhưng...không như mong đợi...là Tiến...là anh ấy đến cứu tôi...chứ không phải anh, đó là tất cả những gì tôi chứng kiến được trước khi ngất đi”

- Hồi đáp cho em: Anh cũng rất sợ...anh sợ mình sẽ có tình cảm với em. Anh cũng không biết tại sao...tại sao anh lại muốn nắm tay em. Nhìn em làm đồ ăn sáng như vậy, thật sự rất giống vợ chồng. Anh cảm thấy rất vui, không giống với bất kỳ cô gái nào khác, kể cả Minh Nguyệt. Anh không dám nhìn vào mắt em, đôi

mắt sáng ấy anh sợ mình sẽ cảm thấy tội lỗi, sau đó anh chống chọi là đó chỉ là đặc ân anh cho em...Nhưng không phải đâu Hân à...Anh nói dối đó, anh làm vậy vì anh muốn vậy, anh muốn nắm tay em...lần đầu tiên. Còn lần đó em bị bắt cóc, em có biết...khi nghe bác Hiền nói không thấy em, anh đã cuống cuồn như thế nào không? Anh rất lo cho em, nhưng anh không muốn biểu hiện ra, anh sợ Tiến sẽ phát hiện. Nhìn con đàn bà trên sàn, anh thật sự muốn giậm nát ngón tay của cô ta. Khi nhìn thấy em trong bộ dạng như vậy, anh cũng muốn chính tay mình đưa em đến bệnh viện, nhưng cái sĩ diện của anh quá lớn. Chính vì nó lớn như vậy...nên bây giờ anh mới đánh mất em. Em cũng giống vậy, em đem đến cho anh cảm giác không giống bất cứ ai...Anh nghĩ chính vì vậy ...mà anh mới thích em – cũng như bao lần khác, anh ghen ngào trả lời cô

Cũng đã gần trưa rồi, hôm nay anh muốn về nhà với mấy đứa con. Anh nhớ bọn chúng, dạo này lu bu nhiều chuyện quá, nhất là cô. Lái xe mệt mỏi về nhà

- Ba...- bé Linh cầm đĩa từ trong nhà chạy ra, ôm anh thật chặt – hôm nay ba về nhà ăn cơm sao?

- Ừm...vào nhà thôi

- Ừa? Hôm nay ba không ăn cơm ở công ty à? – Đức cúi đầu vào quyển truyện

- Hôm nay ba về nhà với mấy đứa? Mà sao nhìn mặt ai cũng ỉu xiu hết vậy?

- Mệt chết, tự nhiên mai chủ nhật mà trường bắt lên lao động – Minh chu mỏ - vậy mà mình còn tính đi chơi với Nhi

- Ba à...hay ba kêu hiệu trưởng thôi đi, mình đã đóng tiền cho lao công rồi còn gì? – Thảo nắm tay nũng nịu anh

- Lo học hành cho đàng hoàng, suốt ngày hẹn với chả hò. Hơn nữa lao động thì tốt chứ sao? – 1 cái miệng của anh mà phải đấu 5 cái miệng sao?

34. Chương 34

- Ba cũng vậy còn gì? Bây giờ tụi con học cũng tốt chứ bộ - nghe anh nói giống như đang chửi xéo mình, Minh bực mình lên tiếng

- Ba lớn khác, với lại chuyện của nhà trường ba không quản được đâu

- Ba...anh Minh dạo này cứ hay hẹn hò với cô Nhi nào đó đấy – Đức bắt đầu chiến tranh

- Cái gì chứ? Bộ tưởng anh không biết dạo này chú hay lăng nhăng với mấy em 11 xinh tươi sao? Còn Thảo nữa, cái thằng đó cũng không tốt lành gì đâu, em đừng có mà bu bám, dù sao người ta cũng là con nhà giàu

- Gì chứ? Sao lại nói em, em đâu có bám ai đâu? Sao anh không nói thằng Đạt kia, nó cũng bằng tuổi em mà sao gái theo nhiều quá vậy chứ? Còn bày đặt làm giá – Thảo chống nạnh

- Em? Chúng ta bằng tuổi nhau mà, hơn nữa họ đẹp họ có quyền. Có lo là lo cho nhỏ Linh á, con nít bây giờ yêu đương sớm lắm, em thấy tụi nó cứ chụp ảnh đăng lên mạng hoài – Đạt biểu môi

Cứ vậy, lúc nào anh ở nhà là cái phòng ăn cứ rộn cả lên. Tụi nó lôi đủ thứ chuyện ra để mà nói móc nhau. Nhưng như vậy cũng vui, anh nghĩ đây mới chính là gia đình. Nhà này có thằng Đạt là đẹp trai nhất, ai cũng khen cả, còn bé Linh thì lấm la lấm lét, lạnh lợi hết sức. Minh với Đức thì chơi thân với nhau, tuy không gọi là tuyệt sắc giai nhân cũng khuôn mặt dễ nhìn, đặc biệt là cái nháy mắt của Đức rất men. Tụi nó xấp tuổi nhau nên cùng chơi ghita, cùng học bóng rổ, bóng chuyền, đủ thứ, rất tài năng. Còn Thảo, không biết giống ai mà rất thông minh, học cũng rất giỏi, nó còn biết đấu kiếm Nhật nữa. Sắp tới còn có giải thi đấu do thành phố tổ chức, nó đã mua sẵn vé cho cả nhà đi coi rồi. Thật sự gia đình anh hiện giờ...rất hạnh phúc

Đứng giữa căn phòng rộng rãi mà trống vắng. Cô mừng tượng trong đầu khung cảnh tiệc tùng của giới thượng lưu. Những hình ảnh cô chưa từng trải qua trước đây lại hiện ra trong đầu. Không rõ nhưng có. Có

những cái nhếch mép của vài người cùng cái nhìn xấu hổ, nhưng cô không quan tâm. Ở chỗ pha rượu, có cô ở đó...và cả anh.

Chúng tôi đang nói gì đó, anh còn nói với ai nữa, người này tôi thấy rất quen. Họ đang cãi nhau chuyện gì đó chẳng? Rồi anh lôi tôi ra ngoài. Hình ảnh ấy đi xuyên qua chỗ tôi đang đứng. Tôi và anh đứng là từng quen nhau...

- Đạo diễn...đạo diễn...cô làm sao vậy?

- Susan...

Tôi thấy 1 màng trắng xóa hiện ra trước mắt. Rồi tôi nhận ra mình đang ở trong bệnh viện. Xem ra bệnh của tôi ngày càng nặng rồi. Đạo này tôi thấy đau đầu hơn rất nhiều, thường xuyên. Hôm nay lại còn vào bệnh viện nữa. Tôi nghe tiếng bác sĩ đang nói chuyện với ai đó

- Ông ngoại...sao ông...lại ở đây? – tôi ngạc nhiên khi thấy ông xuất hiện

- Ông nghe tin cháu vào viện...cho nên đến đây

- Ông nói dối...Emma không bao giờ báo với ông chỉ vì con ngất xỉu – tôi làm mặt lạnh với ông, ông còn muốn nói dối tôi bao nhiêu chuyện nữa

- Hầy...Sao con lại thông minh như vậy làm gì chứ? – ông thở dài, ngồi xuống ghế

- Ông cho người theo dõi con? – tôi không mong suy nghĩ của mình là đúng

- Ông đã xem đoạn phim trên ti vi. Ông không muốn con gặp người con trai đó nữa

- Có phải...ông biết quan hệ của con với anh ta?

- Ta không biết, ông chỉ không muốn con phải vào viện vì cố nhớ lại mọi chuyện

- Đúng là...trước đây con từng quen với anh ấy, hơn nữa đạo này con còn hay thấy những hình ảnh kì lạ nữa

- Hân à...hay là...chúng ta về Mỹ đi, được không? Dự án phim của con ông sẽ lo liệu ổn thỏa – ông chuyển sang ánh mắt nài nỉ tôi

- Ông à, ông làm sao vậy? Rốt cuộc ông đang lo sợ chuyện gì nữa chứ? Việc ông nói dối con chuyện con chưa từng về Việt Nam, con cũng không quen ai ở đây con đã bỏ qua rồi, bây giờ ông muốn con quên đi quá khứ của mình sao?

- Ông xin con, lần này thôi được không? Nghe thôi ông 1 lần thôi

- Tại sao?

- Bởi vì nó rất đáng sợ, quá khứ của con. Nó đáng sợ hơn con nghĩ rất nhiều, bác sĩ nói là...nếu con cố nhớ lại thì không có gì đáng lo ngại rồi. Chỉ là sợ con lại sốc 1 lần nữa sẽ vỡ dây thần kinh, con sẽ...sống cuộc sống thực vật đấy con à – nước mắt ông dàn dụa khắp mặt

- Không thể nào – tôi cũng không tin được những gì ông vừa nói

- Con đã ngất 1 ngày rồi. Ta cùng bác sĩ Jame cũng sang đây khám bệnh cho con rồi con còn chưa tin sao?

- Ông về Mỹ đi, chuyện của con con sẽ tự lo

- Không được, con muốn ta làm kẻ tội đồ vào phút cuối cuộc đời này sao? Ta đã già rồi, cũng không còn gì để nuối tiếc, tài sản đã để lại hết cho con rồi, ta cũng không có ham muốn có cháu bồng nhưng ta muốn cháu gái của ta phải sống thật tốt quãng đời còn lại – ông đứng dậy thở dài – ông sẽ về tạm khách sạn, con hãy suy nghĩ rồi đưa ra kết quả cho ông

Nằm lặng thinh trong căn phòng lạnh lẽo, tôi cuộn người trong chăn. Không hiểu sao, nước mắt tôi chọt rơi, nóng hổi cả vành áo. Đột nhiên tôi muốn gặp anh, tôi muốn hỏi anh tôi có nên nhớ lại hay không? Còn tôi, mặc dù chưa chắc chắn, nhưng tôi muốn yêu anh...muốn thử cảm giác được anh yêu là như thế nào. Cho dù nghĩ như thế nào, tôi cũng không thể nghĩ ra cái kịch bản đáng sợ mà mình từng trải qua. Nó ghê lắm sao? Sao ông lại biết rõ như vậy chứ? Chỉ nghe tôi kể qua thôi miên mà có thể cảm nhận được sao

Cạch...có người đến. Tôi giả vờ nhắm mắt...tình huống này khiến tôi phải phòng thủ

- Em...còn thức? – giọng nói trầm ấm mà tôi vừa nhớ đến vang lên

- Còn

- Sức khỏe yếu

- Chỉ là không quen với thời tiết thôi

- Tốt nhất đừng có nói dối

- Anh...có muốn tôi nhớ lại mọi chuyện trước đây không?

- Chỉ 1 nửa thôi

- Tại sao?

- Nửa còn lại rất đáng sợ

- Chính vì vậy mà anh mới cảm thấy tội lỗi như bây giờ sao? Anh muốn tôi nhớ ra thì sẽ hận anh sao?

- Anh...tin em – câu nói của anh...rất giống tôi, nhất mực tin tưởng 1 người

- Tôi muốn ngủ - tôi quay lưng vào tường

Cuối cùng anh cũng ra ngoài. Thật sự tôi rất muốn anh ở đây thêm chút nữa, cho đến khi tôi ngủ. Nhưng tôi cần thời gian...tôi muốn suy nghĩ thật kĩ

7 giờ sáng, tôi đang ngồi tìm kiếm những địa điểm lãng mạn để quay phim. Từ 3h sáng tôi đã không thể nhắm mắt được. Hôm nay tôi quyết định giao cho Emma để duyệt thêm 1 số cảnh nữa. Chắc phải mất hơn 1 tuần mới có thể duyệt hết tất cả. Rồi còn rất nhiều việc, casting, dựng nhạc cho phim...Thực sự nếu không có Emma tôi sẽ rất mệt

- Alo...

- Susan...hôm nay có giải đấu, con thật sự không đến sao? – sư phụ vẫn gọi điện nài nỉ mặc dù tôi đã từ chối rất lâu rồi

- Thầy à...đội của thầy rất giỏi mà, sao thầy phải lo chứ? Con đi cũng đâu thể làm gì?

- Con chỉ dự bị thôi cũng được, dù sao cũng không ra sân, con đến coi hậu bối thi đấu cũng được mà

- Vậy...được, dù sao hôm nay con cũng muốn nghỉ ngơi 1 hôm

Vẫn mặc chiếc váy ôm đó, và chiếc áo dây ngày hôm qua, trông cô vẫn quyến rũ. Cô bắt taxi đến nhà thi đấu. Làm ông ngoại dù đến thật sớm vẫn không bắt được

- Con bé này lại trốn đi đâu rồi? – ông tức giận, chắc cô muốn trốn tránh chuyện đó đây mà

Khán đài từ lâu đã chật cứng chỗ ngồi. Cha con nhà anh đã đến từ sớm để cổ vũ cho bé Thảo. Bọn nó có vẻ rất thích thú, còn làm băng rôn nữa. Nhưng cuộc thi này không phân biệt tuổi tác, anh sợ có những người lớn tuổi, sao to hơn nó thì phải làm sao? Cho nên trước khi đi anh đã dặn rằng không được để bị thương, nếu không anh sẽ cấm nó đấu kiếm luôn. Ở đâu đó trong hàng đội kia, anh thấp thoáng thấy bóng dáng của cô, nhưng anh cũng chỉ nghĩ đơn giản, cô cũng đi coi như anh thôi

Trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu, xem ra cũng không có gì to tát, có mặc đồ bảo hộ mà lo gì. Cuối cùng chỉ còn 2 đội là của cô và bé Thảo thôi. Tuy nó nhỏ như vậy nhưng thể lực cũng khá tốt. Quan trọng hơn, cô nhận ra nó là con gái của anh và cả tiểu đội của anh đang ngồi la ré trên kia

Đáng lo là tại sao trận cuối cùng lại để bé Thảo ra thi đấu chứ, dù sao nó cũng còn nhỏ mà. Còn sư phụ lại cho tên khốn này ra sân đấu chứ. Nếu không phải vì kĩ năng của hắn thì tôi đã đuổi hắn ra ngoài rồi. Tên đó làm gì còn đạo đức, nếu không thắng được hắn sẽ dùng thủ đoạn gì thì ai mà biết được

- Thầy, không để người khác được sao?

- Tên học trò này thầy tâm đắc nhất mới cho nó ra đấu Susan, để rồi xem

- Nhưng...

- Chị có thành kiến gì với tôi à – tên đó ở đâu chui ra – để tôi chứng tỏ cho cô thấy tôi có thể làm gì

- Cậu...tốt nhất đừng có giở trò – tôi gằng giọng cảnh cáo

Trận đấu cuối cùng cũng bắt đầu. Vẫn 3 hiệp đấu, sân đấu ngột thở. Anh cũng nhìn thấy vẻ lo sợ của cô nên cũng đoán trước được vài điều, nhưng...anh tin bé Thảo

2 hiệp đấu diễn ra vô cùng căng thẳng. 2 người cũng chỉ vờn qua vờn lại chứ chưa làm gì quá đáng, tên đó đúng là bỉ ổi mà, hấn toàn nhắm vào những chỗ hiểm của con bé mà không có đồ bảo hộ. Mặc dù đã bị đồ che nhưng cô thấy nó đã rỉ máu ở vài chỗ rồi. Đứng dưới góc độ này mà nhìn, cuối cùng phần thắng sẽ thuộc về đội cô nhưng con bé...sẽ bị thương. Cô siết chặt thanh gươm trong tay

Tuyết....tiếng còi hiệp đấu cuối cùng vang lên. Người con bé đổ đầy mồ hôi, còn tên đó thì vẫn giữ nụ cười đều giả quen thuộc

Cheng...cheng...xoẹt...Ổng quần con bé rách rồi. Không xong rồi, tôi nhớm người dậy sốt ruột

1 đòn nữa thôi, đòn này là đòn đánh trực tiếp...Mọi người đều nín thở, dường như kinh nghiệm giang hồ đã mách bảo anh rằng đòn đánh này rất nguy hiểm

Thịch...thịch...

Thịch...thịch...

Thịch...thịch...

Keng...Khán đài được 1 phen rớt tim ra ngoài. Có tiếng xì xào, tiếng xuýt xoa có, tiếng sững sờ ngạc nhiên cũng có. Ai mà không ngạc nhiên khi đồng đội ra ngăn mình chứ. Cả anh, sư phụ, bé Thảo, tên đó và giám khảo cũng sững sờ không kém

- Con đang làm gì vậy Susan? – bỏ mặc sư phụ đang la hét rầm trời trong kia, tôi đánh mắt với con bé, khuyên con bé hãy bình tĩnh lại, không sao đâu

35. Chương 35

Gia Hân dùng vài đường kiếm điêu luyện là có thể hạ gục được hấn. Đương nhiên, những chiêu thức này chỉ có sư phụ dạy cho cô thôi, làm sao mà người ngoài biết được. Hấn hết ngơ ngác thì phản công lại cũng không kịp nữa. Cuối cùng cô kết thúc bằng một đòn chí mạng, đá văng hấn ra xa cả mét.

Cả khán đài vỡ òa, mặc dù họ không biết chuyện quái gì đang xảy ra nhưng trận đánh vừa rồi thật sự rất hay. Còn những người trong cuộc...không hiểu chuyện gì hết

Chát....

- Con bị điên rồi sao? – chưa bao giờ, tôi bị sư phụ chửi mắng nặng nề như vậy

Chuyện cũng chẳng có gì, tôi từ tốn nói ra những gì mình thấy và nghĩ. Tất nhiên điều đó ngay cả dân nghiệp dư cũng có thể hiểu, chỉ là họ chưa nhìn ra thôi. Mấy cái mảnh lừa đảo này tôi đã phải nghiên cứu rất kĩ để còn làm phim mà, sao không rành cho được. Tôi nhờ người đưa bé Thảo về phòng nghỉ, còn đồng lõa xộn này...tôi sẽ xử lí.

Cuối cùng, giải nhất đương nhiên thuộc về đội bé Thảo rồi. Chợt nhớ đến bé Thảo, tôi vội chạy vọt đến phòng nghỉ. Mọi người có vẻ quan tâm con bé ghê. Cả phòng chật kín người, đương nhiên còn có cha con anh nữa.

- Bác sĩ, tình hình con bé sao rồi?

- Không sao, chỉ trầy xước một vài chỗ thôi. Nhưng nếu gắng gượng thi tiếp thì e rằng mất rất nhiều máu
- Được rồi, tôi đây để tôi lo. Ông yên tâm, người trong nghề như chúng tôi cũng phải có bí quyết riêng chứ
- tôi mỉm cười trấn an ông bác sĩ

Tôi lôi bình thuốc đặc hiệu trị vết thương ở Mĩ mà ông ngoại mua cho. Thật ra, đây là lần đầu tiên tôi sử dụng nó

- Cô tới đây làm gì? Cùng đội với nhau chắc cũng không phải dạng tốt lành gì đâu nhỉ? – một cô gái trẻ, chắc cũng còn đi học trọn mắt với tôi

- Này, em ăn nói lạ vậy – một người khác tới ngăn cản, rồi quay sang dịu dàng với tôi – Thật xin lỗi, con bé còn nhỏ, mong chị thông cảm

Nếu không phải nể mặt mọi người ở đây, tôi đã dạy cho con nhỏ đó một trận rồi. Hơn nữa còn phải nhanh chóng bôi thuốc cho bé Thảo nữa. Nhưng...thực sự không thể chịu đựng nổi nữa. Cô ta hết chỗ này rồi chỗ kia, nào là thuốc này ở đâu ra....có phải cô cố tình chặn mạnh cho vết thương chảy máu không?

Rầm...thả cái khay bông thuốc xuống bàn, tôi bực mình chửi thẳng vào mặt cô ta. Lấy hết bao nhiêu nổi tức giận này giờ trút ra một lần cho thỏa mãn.

- Này cái cô kia, còn đang ở tuổi dậy thì thì đừng có xía mũi vào chuyện người khác. Tại sao tôi phải mất công lấy thuốc của mình để cho người khác trong khi đáng lẽ nó sẽ phải dùng cho đồng đội tôi. Nếu tôi không phải nghĩ cho bé Thảo thì tôi đã không tốn sức đánh lại đồng đội của mình và ngồi nói như một con ngốc ấy người hiểu, còn bị ăn một cái tát cũng đâu có nhẹ, cô thấy tôi có rãnh không hả? Bộ cô thích 1 cô gái mới lớn như bé Thảo ra đường để đẩy sẹ trên người sao? – hít 1 hơi thật sâu hạ hỏa – Cho nên...cô đừng có ý kiến nữa

Cũng tốt, được dịp này thì họ cũng im bớt để tôi còn tập trung điều trị.

- Được rồi, bôi thuốc xong sẽ mau khỏi thôi. Nếu có chuyện gì thì nhớ gọi em một tiếng. Em đi trước đây – tôi dặn dò anh kĩ lưỡng trước khi đi

Tôi chạy như bay về khách sạn nhưng không gặp được họ. Xem ra họ đã về nước từ sớm rồi, tiếp viên còn gửi lại cho tôi lời nhắn, chắc là của thầy

“Thầy xin lỗi Susan, là thầy không tốt. Thầy sẽ về dạy dỗ lại học trò của mình để năm sau giật giải. Lúc đó, con nhớ tới coi nha. Thân!”

Đúng là không uống công là thầy của tôi, lúc nào cũng rất tâm lí

- Hic...hic...ba à... - sau khi mọi người về hết, chỉ còn lại anh và mấy đứa
- Có chuyện gì? – anh cũng sốt vó lắm, bé Thảo lúc nào cũng chững chạc và nghiêm túc sao lại khóc lớn thế này
- Con muốn...con muốn....mẹ...
- Chuyện này....con biết mà.... - anh ái ngại
- Con muốn mẹ Hân....Con nhớ mẹ Hân quá...
- Thôi được rồi...đừng khóc nữa...ở đây ai mà không muốn mẹ Hân về nhà chứ. Hơn nữa....- Minh lém lỉnh – thiếu gì cách...

Chỉ chưa đầy 30 phút, cô đã có mặt ở nhà của cha con anh.

- Có chuyện gì? – tôi vội vã chạy vào nhà thì chỉ thấy họ ngồi vào bàn ăn, một bàn đầy đồ ăn
- Không có gì đâu ạ. Mẹ cũng ngồi xuống ăn cơm đi – Đặt nhanh chóng đẩy tôi ngồi vào ghế

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Đức tiếp lời nói không ngừng nghỉ

- Đây là cá sốt chua ngọt, bác Hiền làm ngon lắm ạ. Còn đây là canh rau tần ô, thịt kho tộ, vằn vằn và mây mây. Mẹ cứ từ từ thưởng thức, đều là món ruột của bác Hiền hết. Vậy tụi con ăn đây

Thế đấy, rồi bọn nó cầm cúi ăn cũng không cần quan tâm đến biểu hiện của tôi. Còn anh, hình như anh cũng đồng tình thì phải, anh chỉ lặng lẽ ăn, rồi còn cười mỉm nữa chứ

- Vết thương của em không sao chứ? – tôi thậm chí còn không động đũa

- Không sao đâu mẹ, mẹ ăn cơm đi, con đói quá! – xem ra bây giờ nó còn ăn uống khỏe mạnh lắm, vậy còn gọi điện ình làm gì chứ

- Nếu không có chuyện gì...tôi về trước – tôi đứng dậy – và lại...sau này đừng xưng hô như vậy nữa...không hay đâu

Hình như ai cũng cảm nhận sự tức giận trong cô. Cũng không dám ăn uống hùng hổ nữa. Vậy mà cái Minh còn đảm bảo với bố sẽ không làm cô khó chịu, và lại còn dụ được cô nhận làm mẹ tụi nó nữa. Kiểu này chết chắc. Từ ánh mắt của anh toát ra sự ớn lạnh từ nãy giờ. Anh không dám đặt cược vào trò chơi này. Anh chưa tiếp xúc với cô nhiều nên chưa biết cô có đủ sự dịu dàng như Gia Hân của năm xưa không

- Á...đau quá... - rầm...bé Thảo lăn đùng ra đất, người toát đầy mồ hôi, lăn quằn quại trên nền đất lạnh lẽo. Cho dù cô có giận thế nào cũng đành phải dìu nó lên ghế sofa

Được một lúc thì bé Thảo thiếp đi. Tụi nhỏ được một phen hả hê. May mà có nhỏ Linh. Nhìn vậy thôi chứ nó thông minh phết, tính hẩn rồi. Đề phòng kế hoạch của anh Minh thất bại. Trước đó đã kêu chị Thảo mặc mấy lớp áo, đến khi đó mồ hôi vã ra, chỉ cần diễn một chút, đảm bảo sẽ đạt hết thôi.

- Cảm ơn em

- Bé Thảo bây giờ ổn rồi

Reng...reng...

- A lô

- Susan, tôi đã chọn những cảnh phụ rồi, những cảnh chính ngày mai chúng ta cùng đi thì sẽ xong phần đoạn này rồi

- Được, cô đã liên hệ với studio chưa?

- Rồi, họ nói sẽ sắp xếp lịch rồi thông báo, họ rất vinh dự được hợp tác với cô đấy Susan

- Được rồi, cô cũng mau thông báo với bên báo chí đi, in luôn poster. Chúng ta sẽ casting diễn viên. Phần lớn sẽ là học sinh trung học. Cô thử tìm trường nào phù hợp đi

- Được

- Không cần tìm đâu, có rồi

- Tìm gì? – tôi ngơ ngác nhìn anh

- Trường, là December, kêu bạn cô tìm hiểu đi, chắc chắn sẽ phù hợp

- Sao anh biết? Anh cũng quan tâm tới lĩnh vực này sao? – tôi hơi nghi ngờ

- Tất nhiên, nó là của anh mà

- Của anh?

- Là anh cho xây nó để tụi nhỏ vào học, em ngạc nhiên lắm sao?

- À...không

- Được rồi, vào nhà ngủ đi. Có khi tối nay bé Thảo xảy ra chuyện lại không có người lo – anh dứt tay vào túi quần đi cái dáng nghênh ngang cao ngạo đó vào nhà

- Nhưng... - cái nhà này cũng hay thiệt. Có tiền xây trường học mà không có tiền thuê bác sĩ hay sao lúc nào cũng nhờ mình. Đúng là cái miệng hại cái thân, ai biểu hứa với người ta làm chi

Ngày hôm đó bắt đầu khá thuận lợi, tôi rời nhà từ sớm. Chạy đến khách sạn cùng mọi người để kịp chuyển đi. Nhưng cảnh chính của phim cần phải chọn lựa khá kĩ lưỡng nên cần nhiều thời gian một chút.

Chỉ được duy nhất ngày hôm đó, còn những ngày sau gia đình anh phải sống trong sự lạnh lùng đáng sợ của anh, thật khó chịu

- Ba à... - đột nhiên cả bọn ngừng ăn, chăm chăm nhìn anh
- Chuyện gì? – anh cũng thôi đọc báo, hiem lắm mới thấy mấy đứa nhóc này đồng lòng như vậy
- Không phải đã đến lúc ba nên tấn công rồi sao?
- Tấn công cái gì?
- Ba biết đấy. Đã lâu lắm rồi bọn con thiếu hơi ấm của mẹ và ba cũng thiếu thốn tình cảm còn gì

Anh cũng trầm ngâm một lúc. Anh cũng từng nghĩ đến vấn đề này nhưng anh không chắc, cô ấy sẽ đồng ý tiếp nhận gia đình hiện giờ của anh. Nhưng anh muốn thử, anh muốn tin vào mấy đứa nhóc này thử xem

36. Chương 36

Gia Hân dùng vài đường kiếm điều luyện là có thể hạ gục được hắn. Đương nhiên, những chiêu thức này chỉ có sư phụ dạy cho cô thôi, làm sao mà người ngoài biết được. Hắn hết ngơ ngác thì phản công lại cũng không kịp nữa. Cuối cùng cô kết thúc bằng một đòn chí mạng, đá văng hắn ra xa cả mét.

Cả khán đài vỡ òa, mặc dù họ không biết chuyện quái gì đang xảy ra nhưng trận đánh vừa rồi thật sự rất hay. Còn những người trong cuộc...không hiểu chuyện gì hết

Chát....

- Con bị điên rồi sao? – chưa bao giờ, tôi bị sư phụ chửi mắng nặng nề như vậy

Chuyện cũng chẳng có gì, tôi từ tốn nói ra những gì mình thấy và nghĩ. Tất nhiên điều đó ngay cả dân nghiệp dư cũng có thể hiểu, chỉ là họ chưa nhìn ra thôi. Mấy cái mảnh lừa đảo này tôi đã phải nghiên cứu rất kĩ để còn làm phim mà, sao không rành cho được. Tôi nhớ người đưa bé Thảo về phòng nghỉ, còn đồng lõa xộn này...tôi sẽ xử lí.

Cuối cùng, giải nhất thuộc về đội bé Thảo rồi. Chợt nhớ đến bé Thảo, tôi vội chạy vọt đến phòng nghỉ. Mọi người có vẻ quan tâm con bé ghê. Cả phòng chật kín người, đương nhiên còn có cha con anh nữa.

- Bác sĩ, tình hình con bé sao rồi?
- Không sao, chỉ trầy xước một vài chỗ thôi. Nhưng nếu gắng gượng thi tiếp thì e rằng mất rất nhiều máu
- Được rồi, tôi đây để tôi lo. Ông yên tâm, người trong nghề như chúng tôi cũng phải có bí quyết riêng chứ
- tôi mỉm cười trấn an ông bác sĩ

Tôi lôi bình thuốc đặc hiệu trị vết thương ở Mĩ mà ông ngoại mua cho. Thật ra, đây là lần đầu tiên tôi sử dụng nó

- Cô tới đây làm gì? Cùng đội với nhau chắc cũng không phải dạng tốt lành gì đâu nhỉ? – một cô gái trẻ, chắc cũng còn đi học trốn mắt với tôi
- Này, em ăn nói lạ vậy – một người khác tới ngăn cản, rồi quay sang dịu dàng với tôi – Thật xin lỗi, con bé còn nhỏ, mong chị thông cảm

Nếu không phải nể mặt mọi người ở đây, tôi đã dạy cho con nhỏ đó một trận rồi. Hơn nữa còn phải nhanh chóng bôi thuốc cho bé Thảo nữa. Nhưng...thực sự không thể chịu nổi nữa. Cô ta hết chỗ này rồi chỗ kia, nào là thuốc này ở đâu ra....có phải cô cố tình chặn mạnh cho vết thương chảy máu không?

Rầm...thả cái khay bông thuốc xuống bàn, tôi bực mình chửi thẳng vào mặt cô ta. Lấy hết bao nhiêu nổi tức giận này giờ trút ra một lần cho thỏa mãn.

- Này cái cô kia, còn đang ở tuổi dậy thì thì đừng có xía mũi vào chuyện người khác. Tại sao tôi phải mất công lấy thuốc của mình để cho người khác trong khi đáng lẽ nó sẽ phải dùng cho đồng đội tôi. Nếu tôi không phải nghĩ cho bé Thảo thì tôi đã không tốn sức đánh lại đồng đội của mình và ngồi nói như một con ngốc ấy người hiểu, còn bị ăn một cái tát cũng đâu có nhẹ, cô thấy tôi có rãnh không hả? Bộ cô thích 1 cô gái mới lớn như bé Thảo ra đường để đẩy sẹ trên người sao? – hít 1 hơi thật sâu hạ hỏa – Cho nên...cô đừng có ý kiến nữa

Cũng tốt, được dịp này thì họ cũng im bặt để tôi còn tập trung điều trị.

- Được rồi, bôi thuốc xong sẽ mau khỏi thôi. Nếu có chuyện gì thì nhớ gọi em một tiếng. Em đi trước đây – tôi dặn dò anh kĩ lưỡng trước khi đi

Tôi chạy như bay về khách sạn nhưng không gặp được họ. Xem ra họ đã về nước từ sớm rồi, tiếp viên còn gửi lại cho tôi lời nhắn, chắc là của thầy

“Thầy xin lỗi Susan, là thầy không tốt. Thầy sẽ về dạy dỗ lại học trò của mình để năm sau giật giải. Lúc đó, con nhớ tới coi nha. Thân!”

Đúng là không uống công là thầy của tôi, lúc nào cũng rất tâm lí

- Hic...hic...ba à... - sau khi mọi người về hết, chỉ còn lại anh và mấy đứa

- Có chuyện gì? – anh cũng sốt vó lắm, bé Thảo lúc nào cũng chững chạc và nghiêm túc sao lại khóc lớn thế này

- Con muốn...con muốn....mẹ...

- Chuyện này....con biết mà....

- Con muốn mẹ Hân....Con nhớ mẹ Hân quá...

- Thôi được rồi...đừng khóc nữa...ở đây ai mà không muốn mẹ Hân về nhà chứ. Hơn nữa....- Minh lém lỉnh – thiếu gì cách...

Chỉ chưa đầy 30 phút, cô đã có mặt ở nhà của cha con anh.

- Có chuyện gì? – tôi vội vã chạy vào nhà thì chỉ thấy họ ngồi vào bàn ăn, một bàn đầy đồ ăn

- Không có gì đâu ạ. Mẹ cũng ngồi xuống ăn cơm đi – Đạt nhanh chóng đẩy tôi ngồi vào ghế

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Đức tiếp lời nói không ngừng nghỉ

- Đây là cá sốt chua ngọt, bác Hiền làm ngon lắm ạ. Còn đây là canh rau tần ô, thịt kho tộ, vân vân và mây mây. Mẹ cứ từ từ thưởng thức, đều là món ruột của bác Hiền hết. Vậy tụi con ăn đây

Thế đấy, rồi bọn nó cầm cúi ăn cũng không cần quan tâm đến biểu hiện của tôi. Còn anh, hình như anh cũng đồng tình thì phải, anh chỉ lặng lẽ ăn, rồi còn cười mỉm nữa chứ

- Vết thương của em không sao chứ? – tôi thậm chí còn không động đũa

- Không sao đâu mẹ, mẹ ăn cơm đi, con đói quá! – xem ra bây giờ nó còn ăn uống khỏe mạnh lắm, vậy còn gọi điện ình làm gì chứ

- Nếu không có chuyện gì...tôi về trước – tôi đứng dậy – vả lại...sau này đừng xưng hô như vậy nữa...không hay đâu

Hình như ai cũng cảm nhận sự tức giận trong cô. Cũng không dám ăn uống hùng hổ nữa. Vậy mà cái Minh còn đảm bảo với bố sẽ không làm cô khó chịu, vả lại còn dụ được cô nhận làm mẹ tụi nó nữa. Kiểu này chết chắc. Từ ánh mắt của anh toát ra sự ớn lạnh từ này giờ. Anh không dám đặt cược vào trò chơi này. Anh chưa tiếp xúc với cô nhiều nên chưa biết cô có đủ sự dịu dàng như Gia Hân của năm xưa không

- Á...đau quá... - rầm...bé Thảo lăn đùng ra đất, người toát đầy mồ hôi, lăn quần quai trên nền đất lạnh lẽo. Cho dù cô có giận thế nào cũng đành phải dìu nó lên ghế sofa

Được một lúc thì bé Thảo thiếp đi. Tụi nhỏ được một phen hả hê. May mà có nhỏ Linh. Nhìn vậy thôi chứ nó thông minh phết, tính hẩn rồi. Đề phòng kế hoạch của anh Minh thất bại. Trước đó đã kêu chị Thảo mặc mấy lớp áo, đến khi đó mồ hôi vã ra, chỉ cần diễn một chút, đảm bảo sẽ đạt hết thôi.

- Cảm ơn em

- Bé Thảo bây giờ ổn rồi

Reng...reng...

- A lô

- Susan, tôi đã chọn những cảnh phụ rồi, những cảnh chính ngày mai chúng ta cùng đi thì sẽ xong phần đoạn này rồi

- Được, cô đã liên hệ với studio chưa?

- Rồi, họ nói sẽ sắp xếp lịch rồi thông báo, họ rất vinh dự được hợp tác với cô đấy Susan

- Được rồi, cô cũng mau thông báo với bên báo chí đi, in luôn poster. Chúng ta sẽ casting diễn viên. Phần lớn sẽ là học sinh trung học. Cô thử tìm trường nào phù hợp đi

- Được

- Không cần tìm đâu, có rồi

- Tìm gì? – tôi ngơ ngác nhìn anh

- Trường, là December, kêu bạn cô tìm hiểu đi, chắc chắn sẽ phù hợp

- Sao anh biết? Anh cũng quan tâm tới lĩnh vực này sao? – tôi hơi nghi ngờ

- Tất nhiên, nó là của anh mà

- Của anh?

- Là anh cho xây nó để tụi nhỏ vào học, em ngạc nhiên lắm sao?

- À...không

- Được rồi, vào nhà ngủ đi. Có khi tối nay bé Thảo xảy ra chuyện lại không có người lo – anh dứt tay vào túi quần đi cái dáng nghênh ngang cao ngạo đó vào nhà

- Nhưng... - cái nhà này cũng hay thiệt. Có tiền xây cả cái trường học mà không có tiền thuê bác sĩ hay sao lúc nào cũng nhờ mình. Đúng là cái miệng hại cái thân, ai biểu hứa với người ta làm chi

Ngày hôm đó bắt đầu khá thuận lợi, tôi rời nhà từ sớm. Chạy đến khách sạn cùng mọi người để kịp chuyển đi. Nhưng cảnh chính của phim cần phải chọn lựa khá kỹ lưỡng nên cần nhiều thời gian một chút

- Ba à... - đột nhiên cả bọn ngừng ăn, chăm chăm nhìn anh

- Chuyện gì? – anh cũng thôi đọc báo, hiếm lắm mới thấy mấy đứa nhóc này đồng lòng như vậy

- Không phải đã đến lúc ba nên tấn công rồi sao?

- Tấn công cái gì?

- Ba biết đấy. Đã lâu lắm rồi bọn con thiếu hơi ấm của mẹ và ba cũng thiếu thốn tình cảm còn gì

Anh cũng trầm ngâm một lúc. Anh cũng từng nghĩ đến vấn đề này nhưng anh không chắc, cô ấy sẽ đồng ý tiếp nhận gia đình hiện giờ của anh. Nhưng anh muốn thử, anh muốn tin vào mấy đứa nhóc này thử xem

37. Chương 37

Gia Hân dùng vài đường kiếm điêu luyện là có thể hạ gục được hân. Đương nhiên, những chiêu thức này chỉ có sư phụ dạy cho cô thôi, làm sao mà người ngoài biết được. Hân hết ngơ ngác thì phản công lại cũng không kịp nữa. Cuối cùng cô kết thúc bằng một đòn chí mạng, đá văng hân ra xa cả mét.

Cả khán đài vỡ òa, mặc dù họ không biết chuyện quái gì đang xảy ra nhưng trận đánh vừa rồi thật sự rất hay. Còn những người trong cuộc...không hiểu chuyện gì hết

Chát....

- Con bị điên rồi sao? – chưa bao giờ, tôi bị sư phụ chửi mắng nặng nề như vậy

Chuyện cũng chẳng có gì, tôi từ tốn nói ra những gì mình thấy và nghĩ. Tất nhiên điều đó ngay cả dân nghiệp dư cũng có thể hiểu, chỉ là họ chưa nhìn ra thôi. Mấy cái mảnh lừa đảo này tôi đã phải nghiên cứu rất kĩ để còn làm phim mà, sao không rành cho được. Tôi nhờ người đưa bé Thảo về phòng nghỉ, còn đồng lõa xôn này...tôi sẽ xử lí.

Cuối cùng, giải nhất thuộc về đội bé Thảo rồi. Chợt nhớ đến bé Thảo, tôi vội chạy vọt đến phòng nghỉ. Mọi người có vẻ quan tâm con bé ghê. Cả phòng chật kín người, đương nhiên còn có cha con anh nữa.

- Bác sĩ, tình hình con bé sao rồi?

- Không sao, chỉ trầy xước một vài chỗ thôi. Nhưng nếu gắng gượng thi tiếp thì e rằng mất rất nhiều máu

- Được rồi, tới đây để tôi lo. Ông yên tâm, người trong nghề như chúng tôi cũng phải có bí quyết riêng chứ – tôi mỉm cười trấn an ông bác sĩ

Tôi lôi bình thuốc đặc hiệu trị vết thương ở Mi mà ông ngoại mua cho. Thật ra, đây là lần đầu tiên tôi sử dụng nó

- Cô tới đây làm gì? Cùng đội với nhau chắc cũng không phải dạng tốt lành gì đâu nhỉ? – một cô gái trẻ, chắc cũng còn đi học trợn mắt với tôi

- Đây, em ăn nói lạ vậy – một người khác tới ngăn cản, rồi quay sang dịu dàng với tôi – Thật xin lỗi, con bé còn nhỏ, mong chị thông cảm

Nếu không phải nể mặt mọi người ở đây, tôi đã dạy cho con nhỏ đó một trận rồi. Hơn nữa còn phải nhanh chóng bôi thuốc cho bé Thảo nữa. Nhưng...thực sự không thể chịu đựng nổi nữa. Cô ta hết chỗ này rồi chỗ kia, nào là thuốc này ở đâu ra....có phải cô cố tình chặn mạnh cho vết thương chảy máu không?

Rầm...thả cái khay bông thuốc xuống bàn, tôi bực mình chửi thề vào mặt cô ta. Lấy hết bao nhiêu nổi tức giận này giờ trút ra một lần cho thỏa mãn.

- Đây cái cô kia, còn đang ở tuổi dậy thì thì đừng có xía mũi vào chuyện người khác. Tại sao tôi phải mất công lấy thuốc của mình để cho người khác trong khi đáng lẽ nó sẽ phải dùng cho đồng đội tôi. Nếu tôi không phải nghĩ cho bé Thảo thì tôi đã không tốn sức đánh lại đồng đội của mình và ngồi nói như một con ngốc ấy người hiểu, còn bị ăn một cái tát cũng đâu có nhẹ, cô thấy tôi có rãnh không hả? Bộ cô thích 1 cô gái mới lớn như bé Thảo ra đường để đẩy sẹ trên người sao? – hít 1 hơi thật sâu hạ hỏa – Cho nên...cô đừng có ý kiến nữa

Cũng tốt, được dịp này thì họ cũng im bớt để tôi còn tập trung điều trị.

- Được rồi, bôi thuốc xong sẽ mau khỏi thôi. Nếu có chuyện gì thì nhớ gọi em một tiếng. Em đi trước đây – tôi dặn dò anh kĩ lưỡng trước khi đi

Tôi chạy như bay về khách sạn nhưng không gặp được họ. Xem ra họ đã về nước từ sớm rồi, tiếp viên còn gửi lại cho tôi lời nhắn, chắc là của thầy

“Thầy xin lỗi Susan, là thầy không tốt. Thầy sẽ về dạy dỗ lại học trò của mình để năm sau giật giải. Lúc đó, con nhớ tới coi nha. Thân!”

Đúng là không uống công là thầy của tôi, lúc nào cũng rất tâm lí

- Hic...hic...ba à... - sau khi mọi người về hết, chỉ còn lại anh và mấy đứa
- Có chuyện gì? – anh cũng sốt vó lắm, bé Thảo lúc nào cũng chững chạc và nghiêm túc sao lại khóc lớn thế này
- Con muốn...con muốn....mẹ...
- Chuyện này....con biết mà....
- Con muốn mẹ Hân....Con nhớ mẹ Hân quá...
- Thôi được rồi...đừng khóc nữa...ở đây ai mà không muốn mẹ Hân về nhà chứ. Hơn nữa....- Minh lém lỉnh – thiếu gì cách...

Chỉ chưa đầy 30 phút, cô đã có mặt ở nhà của cha con anh.

- Có chuyện gì? – tôi vội vã chạy vào nhà thì chỉ thấy họ ngồi vào bàn ăn, một bàn đầy đồ ăn
- Không có gì đâu ạ. Mẹ cũng ngồi xuống ăn cơm đi – Đặt nhanh chóng đẩy tôi ngồi vào ghế

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì Đức tiếp lời nói không ngừng nghỉ

- Đây là cá sốt chua ngọt, bác Hiền làm ngon lắm ạ. Còn đây là canh rau tần ô, thịt kho tộ, vân vân và mây mây. Mẹ cứ từ từ thưởng thức, đều là món ruột của bác Hiền hết. Vậy tụi con ăn đây

Thế đấy, rồi bọn nó cầm cúi ăn cũng không cần quan tâm đến biểu hiện của tôi. Còn anh, hình như anh cũng đồng tình thì phải, anh chỉ lặng lẽ ăn, rồi còn cười mỉm nữa chứ

- Vết thương của em không sao chứ? – tôi thậm chí còn không động đũa
- Không sao đâu mẹ, mẹ ăn cơm đi, con đói quá! – xem ra bây giờ nó còn ăn uống khỏe mạnh lắm, vậy còn gọi điện ỉnh làm gì chứ
- Nếu không có chuyện gì...tôi về trước – tôi đứng dậy – vả lại...sau này đừng xưng hô như vậy nữa...không hay đâu

Hình như ai cũng cảm nhận sự tức giận trong cô. Cũng không dám ăn uống hùng hổ nữa. Vậy mà cái Minh còn đảm bảo với bố sẽ không làm cô khó chịu, vả lại còn dụ được cô nhận làm mẹ tụi nó nữa. Kiểu này chết chắc. Từ ánh mắt của anh toát ra sự ớn lạnh từ nãy giờ. Anh không dám đặt cược vào trò chơi này. Anh chưa tiếp xúc với cô nhiều nên chưa biết cô có đủ sự dịu dàng như Gia Hân của năm xưa không

- Á...đau quá... - rầm...bé Thảo lăn đùng ra đất, người toát đầy mồ hôi, lăn quằn quại trên nền đất lạnh lẽo. Cho dù cô có giận thế nào cũng đành phải dìu nó lên ghế sofa

Được một lúc thì bé Thảo thiếp đi. Tụi nhỏ được một phen hả hê. May mà có nhỏ Linh. Nhìn vậy thôi chứ nó thông minh phết, tính hẩn rồi. Đề phòng kế hoạch của anh Minh thất bại. Trước đó đã kêu chị Thảo mặc mấy lớp áo, đến khi đó mồ hôi vã ra, chỉ cần diễn một chút, đảm bảo sẽ đạt hết thôi.

- Cảm ơn em
- Bé Thảo bây giờ ổn rồi

Reng...reng...

- A lô
- Susan, tôi đã chọn những cảnh phụ rồi, những cảnh chính ngày mai chúng ta cùng đi thì sẽ xong phần đoạn này rồi
- Được, cô đã liên hệ với studio chưa?
- Rồi, họ nói sẽ sắp xếp lịch rồi thông báo, họ rất vinh dự được hợp tác với cô đây Susan
- Được rồi, cô cũng mau thông báo với bên báo chí đi, in luôn poster. Chúng ta sẽ casting diễn viên. Phần lớn sẽ là học sinh trung học. Cô thử tìm trường nào phù hợp đi
- Được

- Không cần tìm đâu, có rồi
 - Tìm gì? – tôi ngơ ngác nhìn anh
 - Trường, là December, kêu bạn cô tìm hiểu đi, chắc chắn sẽ phù hợp
 - Sao anh biết? Anh cũng quan tâm tới lĩnh vực này sao? – tôi hơi nghi ngờ
 - Tất nhiên, nó là của anh mà
 - Của anh?
 - Là anh cho xây nó để tụi nhỏ vào học, em ngạc nhiên lắm sao?
 - À...không
 - Được rồi, vào nhà ngủ đi. Có khi tối nay bé Thảo xảy ra chuyện lại không có người lo – anh dứt tay vào túi quần đi cái dáng nghênh ngang cao ngạo đó vào nhà
 - Nhưng... - cái nhà này cũng hay thiệt. Có tiền xây cả cái trường học mà không có tiền thuê bác sĩ hay sao lúc nào cũng nhờ mình. Đúng là cái miệng hại cái thân, ai biểu hứa với người ta làm chi
- Ngày hôm đó bắt đầu khá thuận lợi, tôi rời nhà từ sớm. Chạy đến khách sạn cùng mọi người để kịp chuyển ý đi. Nhưng cảnh chính của phim cần phải chọn lựa khá kĩ lưỡng nên cần nhiều thời gian một chút
- Ba à... - đột nhiên cả bọn ngừng ăn, chăm chăm nhìn anh
 - Chuyện gì? – anh cũng thôi đọc báo, hiem lắm mới thấy mấy đứa nhóc này đồng lòng như vậy
 - Không phải đã đến lúc ba nên tấn công rồi sao?
 - Tấn công cái gì?
 - Ba biết đấy. Đã lâu lắm rồi bọn con thiếu hơi ấm của mẹ và ba cũng thiếu thốn tình cảm còn gì
- Anh cũng trầm ngâm một lúc. Anh cũng từng nghĩ đến vấn đề này nhưng anh không chắc, cô ấy sẽ đồng ý tiếp nhận gia đình hiện giờ của anh. Nhưng anh muốn thử, anh muốn tin vào mấy đứa nhóc này thử xem

38. Chương 38

- Chúng ta về nhà đi được không?
- Tôi không nói gì cả, cũng không phản đối khi anh nắm tay tôi về nhà anh. Tôi tự hỏi đã bao lâu rồi mình không có cảm giác ấm áp như vậy. Hay là bấy lâu mình sống quá khô khan, hay là anh quá ấm áp.
- Còn anh, anh dẫn cô đi trên con đường lúc xưa hai người từng đi. Cảm giác như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng thực sự là không như vậy. Mọi chuyện đều đã thay đổi. Dù cho anh có hối hận bao nhiêu, có dằn vặt bao nhiêu anh cũng chỉ có thể đứng nhìn những chuyện đã xảy ra với cô mà thôi. Ngay cả nỗi thống khổ mà cô phải hi sinh, phải chịu đựng anh cũng là người biết sau cùng. Vậy mà anh còn tự hứa với lòng mình rằng sẽ bảo vệ cô, chăm sóc cô suốt đời. Nói thì dễ, nhưng...anh có làm được không?
- Cũng đã được 1 tuần kể từ cái đêm anh tỏ tình, nhưng...mọi chuyện không đơn giản như anh đã nghĩ. Đạo này hình như cô rất bận, cũng không có động tĩnh hay liên lạc gì. Mỗi lần anh gọi điện là người khác lại bắt máy. Giống như cô đang trốn tránh anh điều gì, có ngại sao?
- Suốt ngày anh cứ cách vài phút là nhìn màn hình điện thoại, làm Tiến cũng tò mò theo. Tiến chưa bao giờ thấy bạn mình lại dờ hơi như vậy. Muốn gọi điện cho người ta thì cứ làm đi, sao phải rụt rè như vậy. Làm như mình còn đôi mươi không bằng, già như cùi rồi còn gì
- Này...suốt cả tuần này cậu làm gì mà cứ nhìn điện thoại hoài vậy? Bệnh hả?

- Không có – anh trả lời lạnh băng mặc dù không ngừng làm cái hành động khiến Tiến khó chịu ấy
 - À, hình như 1 tuần nay cậu không liên lạc được với NGƯỜI ẤY rồi nhỉ? – Tiến nhấn mạnh chữ “người ấy” như muốn trêu tức anh
 - Không đến lượt cậu
 - Được thôi. Đáng lí ra tôi định có thông tin quan trọng muốn thông báo cho cậu...mà tự nhiên nổi giận...thì thôi – Tiến như bắt được yếu điểm của anh
 - Là chuyện gì? – anh liền đổi giọng
 - Thì...phải có động lực chứ
 - Muốn gì? – nhìn anh bây giờ chẳng khác nào con thú dữ, sẵn sàng xông vào cắn phá tên trước mặt đang lèm bèm
 - Không cần phải căng như vậy. Cái gì cũng có cái giá của nó chứ? – ngừng 1 chút Tiến dò la thái độ của anh. Thấy anh đã bình tĩnh thì mới nói tiếp – cậu thấy đấy, cậu đã có ai kia, đến cả Gia Kiệt – cái tên bạn rận chỉ có tiền tiền mà cũng có Thảo My bên cạnh đấy thôi. Chỉ có mình tôi đã khổ với đồng giấy tờ này thôi
 - Cho nên...?
 - Tôi muốn nghỉ phép 1 tuần để đi du lịch, tiện thể quen vài em xinh tươi
 - Gì? 1 tuần? Cậu nghĩ mình đang nghỉ hè chắc? Vả lại, còn phải xem thông tin của cậu như thế nào đã?
 - Chuyện này...chỉ có tôi và ekip của cô ấy biết thôi. Tin mật đấy. Khó khăn lắm mới lấy được. Nếu anh không đồng ý thì... - Tiến vẫn dùng chiêu cũ, nhưng dù sao vẫn rất hiệu quả
 - Được rồi. Coi như thưởng cho cậu. Nếu thông tin gì đó của cậu mà không hữu ích, để xem thôi phạt cậu như thế nào – anh nghiêng rằng tỏ vẻ căm tức. Anh chưa bao giờ phải đàm phán với cuộc giao dịch bất công như này
 - Chiều nay...đoàn của cô ấy sẽ đi chọn trang phục và đến studio để chốt nhạc phim. Cậu...có thể lợi dụng thời cơ...để...
 - Biết rồi. Cậu...đừng có làm như tôi là tên biến thái. Nhưng mà...sao chuyện này tôi lại không được biết. Tôi là nhà tài trợ chính cho trang phục và cảnh quay mà
 - Thôi đi. Cái gì mà tài trợ chính chứ? Cậu chỉ tài trợ nhiều hơn người ta một chút thôi, làm gì có cơ mà biết lịch trình của cả cái ekip lớn như vậy chứ - thấy anh vẫn còn trầm ngâm, Tiến bước lui – vậy...mai tôi nghỉ nhé. Thanks nhiều giám đốc
- Anh thật hết nói nổi với hần ta. Nhưng mà...có đúng là sự thật chứ?
- 5h chiều tại studio ABC...
- Tôi cần nghe lại nhạc phim và cả những đoạn âm thanh ngắn nữa. Chắc là anh xử lí xong rồi chứ?
 - Xong cả rồi. Thậm chí tôi cùng ca sĩ cũng đã thu âm rồi. Để tôi mở lại cho cô nghe rồi sẽ gửi qua email sau. Còn bây giờ...tôi đi vệ sinh 1 lát
 - Cũng được
 - Vậy cứ tự nhiên nha
- Anh từng bước bước vào phòng thu âm. Từng cái lắc lư của cô lọt vào mắt anh. Tại sao anh chưa từng thấy cô thanh thần như vậy? Anh bỗng nhớ đến giọng hát của cô. Dù rằng anh chỉ nghe đúng 1 lần trên máy bay. Anh còn nhớ lúc đó, vẻ mặt của cô rất buồn cười, rất ngây ngô...mà cũng rất dễ thương. Còn đi với 1 tên cứng nhắc như anh. Thật là không xứng!
- Mùa đông là quá lạnh để có thể chia tay
- Vì mùa đông rất cần có đôi vòng tay

Người ta ôm lấy nhau Người ta quấn quýt nhau

Tại sao em và anh cứ phải quên nhau?

Mùa đông là quá lạnh để có thể quên anh

Sự thật là em vẫn nhớ anh bất kể đêm ngày

Cứ chỉ mong, những ngày qua

Chỉ là cơn mơ đến lúc thức giấc, chỉ vậy thôi

Những câu hát, những giai điệu nhẹ nhàng như vậy mà anh tưởng như đang xát muối vào vết thương xưa của Gia Hân. May mà...cô không còn nhớ gì. Bây giờ đột nhiên anh muốn bắt đầu lại với cô, mà cũng không muốn cô nhớ lại chuyện đau khổ nào lúc trước nữa. Không phải chuyện cũ thì nên bỏ qua hết sao?

- Em...xong việc chưa? – tôi hơi bất ngờ vì gặp anh ở đây

- Uh...cũng xong rồi

- Vậy, đi ăn cơm với anh

- Được

Chúng tôi ăn cơm ở 1 nhà hàng rất bình dân. Anh ôn lại rất nhiều kỉ niệm với tôi. Có 1 số cái có ấn tượng, còn lại thì hoàn toàn không. Tính ra đã gần 1 tháng kể từ lúc tôi trở về đây. Công việc cũng đã chuẩn bị rất nhiều, cũng đã sắp đến khâu casting rồi. Chắc phải mất 2 tuần để tuyển xong diễn viên, hoặc có thể hơn. Vì đây đa số là học sinh, hơn nữa lại là người Việt, rất khó.

Ăn xong anh cùng tôi đi dạo ở phố đêm. Cảnh vật rất thơ mộng, hàng ngàn ánh sáng lung linh cứ đập vào mắt

- Em đang nghĩ gì vậy?

- Không có, chỉ là công việc thôi

- Dạo này em có vẻ bận nhỉ? Thậm chí còn dám để anh chờ em trả lời nữa

- Trả lời...gì? – tôi ngó nghiêng sang chỗ khác

- Còn giả vờ

- Có...được không? – em đưa ánh mắt ngờ vực nhìn anh. Anh cảm thấy rất áp lực, anh không muốn làm em mất niềm tin lần nữa, anh không đủ tự tin để làm cho em tin anh tuyệt đối

- Anh sẽ nhắm mắt. Trong 10 giây em hãy cho anh câu trả lời – anh không kịp để tôi nói, lập tức nhắm mắt – 10...9...8...

Trong lúc đó, tôi vẫn còn ngây ngô, vẫn còn đang suy nghĩ. Thật sự cả tuần nay tôi đã suy nghĩ cái quái gì mà giờ khó quyết định như vậy. Cơ miệng cứ cứng ngắc, không thể mở lời được

- 3...2...1...

Khi thanh âm của anh vừa tắt, cũng là lúc anh mở mắt ra. Cuối cùng anh cũng nghe được đáp án từ em, nhưng đáp lại anh...em cũng chẳng nói gì, cũng không biểu hiện gì. Em đứng lặng thinh làm anh rất khó xử. Hay anh đang dẫn em vào đường cùng, con đường mà em không muốn đi lại

Gia Hân không nói gì cả, cô không biết phải nói gì. Còn người con trai đang đứng trước mặt. Tiếng lá xào xạc rung động cả không gian, có cả tiếng của người rao chổi. Anh cười khẩy, thì ra tất cả những gì anh nghĩ chỉ là ảo tưởng. Bộ anh nghĩ tất cả phụ nữ đều đổ gục xuống chân anh sao? Anh vốn chỉ cần 1 người thôi, nhưng ngay cả cô ấy còn không đồng ý thì anh còn sống gì nữa.

Cô gái nhỏ nhón mũi chân của mình, nhướn người và trao cho cậu con trai nụ hôn nhẹ nhàng nhất, ngọt ngào nhất và cũng hoàn hảo nhất, dù cho đối với ai đi nữa. Họ giống như đang quay ngược thời gian, trở về khoảnh khắc cả 2 đang ở tuổi còn trẻ con. Anh ước rằng mình quen cô gái này sớm hơn, chắc mọi chuyện sẽ không đến nước này

- Mặc dù hơi trễ nhưng mà...tại em không biết nói gì...anh có thể hiểu mà, phải không? – cô chớp chớp mắt nhìn anh, anh còn biết nói gì nữa chứ - sao anh không nói gì... - cô kéo kéo tay áo của anh, như trẻ con nũng nịu

- Em làm lại đi

- Cái gì? – cô phồng miệng lên tức giận, rất đáng yêu

- Xem ra em cũng gan đấy, có muốn anh cưỡng hôn không?

- Không...không đâu....

Vẫn trên con đường quen thuộc, vẫn 2 con người đó. Nhưng giờ đây dường như họ đang rất vui vẻ. Liệu hạnh phúc còn sát cánh bên họ không hay quá khứ sẽ đẩy lùi tất cả. Chỉ cần 1 tia le lói trong kí ức của Gia Hân, không ai biết có thể xảy ra chuyện gì? Nhưng bây giờ ít nhất...họ còn có nhau, và nhận ra họ còn yêu nhau nhiều đến bao nhiêu...

39. Chương 39

- Hôm nay là 1 buổi sáng ấm áp, hạnh phúc – bé Linh cất cao giọng léo nhéo

- Nhóc có im đi để anh tập trung cảm xúc không hả?

- Thôi đi, để em tìm xem trong đó có cô diễn viên nào xinh hơn...

Cả bọn cứ tít ta tít từ sáng đến giờ. Anh không biết chủ nhật mà tụi nó còn bận hơn cả anh. Stylists mà tụi nó thuê cứ nườm nượp ra vào nhà

- Không được, bộ này xấu quá

- Không...quá sặc sỡ

- Tôi sợ mình mặc vào sẽ nổi bật nhất ở đó mất

Tiếng cãi vã không ngừng oan oan. Anh chỉ có hôm nay được nghỉ thôi nhưng cô lại bận, điều này thực sự làm anh vô cùng bức mình, lại còn gặp tụi nhỏ này nữa chứ

- Mà khoan...trên mạng thông báo là phải mặc đồng phục kìa

- Gì? Đồng phục thì làm sao mà làm nổi bật được nhan sắc của em chứ?

- Uống tiền thuê người về

- Thôi mấy người về hết đi

Lại nữa...may mà có bé Thảo là vẫn biết thương cái nhà này, còn im lặng để anh làm việc

- Hôm nay mấy đứa có việc gì mà xôm vậy?

- À, hôm nay trường mình có buổi casting đó, ba không biết sao?

- Casting? Đoàn phim nào vậy?

- Hình như là từ Anh về, con cũng không biết nữa mà nghe nói nổi tiếng lắm

- Vậy sao? – trong đầu anh đang suy tính vài việc rất hay ho – vậy chút nữa, ba chở đi

Không thể sang chảnh hơn việc một chiếc ô tô sáng chói dừng ngay trước December – nơi chỉ có những thanh thiếu niên học tập vì ước mơ của chính họ, tuy cũng có nhiều người xuất thân từ gia đình thậm chí danh giá nhưng khi vào đây cũng chỉ là những học sinh không hơn không kém. Việc 1 kẻ khoe khoang tào bạo dám đậu xe trước trường chỉ có những người cực kì quyền lực hoặc chí ít thân giao với hiệu trưởng.

- Đó không phải anh em tập đoàn Thiên Phước đó sao? Hôm nay còn dám đậu ngay trước trường nữa á?
 - Quan trọng không phải là bọn họ, là cái người ngồi trên xe kia kìa. Anh ta là chủ nhân của cái công ty mà bà vừa nhắc đến đấy
 - Thật sao? Tôi còn tưởng chỉ là tin đồn, không ngờ họ thân nhau thật
- Buổi casting sắp bắt đầu, kính mời các thí sinh xếp hàng theo số thứ tự đã được thông báo trước ở hội trường. Xin cảm ơn. Nhắc lại buổi casitng...
- Bà à, mau lên, sắp bắt đầu rồi kìa.
- Đã lâu lắm rồi anh không tới đây. Có lẽ công việc cũng bề bộn quá, thì ra nó thay đổi rất nhiều. Giống như vườn quốc gia, cây cối rất nhiều, không khí trong lành, có nhiều tòa nhà được xây dựng, sân cỏ, sân bóng, hồ bơi, nhà ăn cũng rất nhiều, rất tốt.
- Đạo diễn à, cô không ngồi sao? Sắp bắt đầu rồi
 - Không cần đâu. Tôi đi xung quanh một chút, Emma cô thay tôi ngồi vào đó đi
 - Không được đâu
 - Không sao, một chút thôi mà
 - Vậy được, cẩn thận đừng lạc
- Cô đi 1 vòng quanh hội trường rộng lớn như vậy, cả mấy trăm mét vuông chứ chẳng chơi. Học sinh tham gia cũng khá đông. Cô rất để ý 1 cô gái e ngại, rất xấu hổ, nhưng đứng bên cạnh thì lại nổi bật cô gái đánh đá, ánh mắt sắc sảo. nhìn tướng mạo chắc là tiểu thư nhà quyền quý nào đó rồi. Bôi son trét phấn như vậy là muốn đi biểu diễn thời trang hay là đi casting vậy chứ? Hơn nữa còn có cha con nhà anh nữa? Mấy đứa nhóc đó còn có lí do chứ còn anh á, không biết...
- Đi cũng lâu rồi, bọn trẻ ở đây thật sự rất có văn hóa, cũng rất tài năng, rất có năng khiếu nghệ thuật, chắc sẽ nắm bắt được tương lai nhanh thôi
- Cái gì? Cô nói cần phải hỏi ý kiến đạo diễn sao? Vậy cô ngồi đây làm gì chứ? Đạo diễn đâu? – vốn dĩ mọi chuyện có thể tốt đẹp nhưng từ đầu oai oải tiếng chát của cô gái đầu đó
 - Xin lỗi cô, nhưng đạo diễn...(nói bằng tiếng Anh) – Emma bối rối trước cô gái trẻ đó, cô ấy mới tới đây nên chưa hiểu tiếng Việt lắm. Lại còn gặp cô gái đánh đá này, rất khó xử
 - Sorry cái gì mà sorry, đừng tưởng là người nước ngoài thì có thể nói tiếng Anh. Kêu đạo diễn của cô ra đây!
- Cô gái thật sự lí sự cùn, tôi muốn tức dùm Emma quá
- Không lẽ đạo diễn của cô cũng là người nước ngoài sao?
 - Tôi là đạo diễn đây – cuối cùng nhân vật mà anh chờ đợi cũng xuất hiện rồi
 - Trẻ vậy sao? Mà cũng may cô là người Việt. Tôi muốn biết là tôi có được làm nữ chính không thôi
- Sau câu nói bắt đầu đấy, cả hội trường như náo loạn
- “Diễn viên là được rồi còn đòi làm nữ chính nữa chứ?”
- “Cô ta nghĩ mình là ai chứ? Cây quyền thế sao?”
- Nếu cô tự tin như vậy, tôi sẽ cho cô 1 vai diễn
 - Là nữ chính sao? – sắc mặt của cô ta quắc ngay 1800
 - Cũng gần như chính đấy, là...vai...phản...diện
- Hahahaha....Coi như được cười 1 bữa cười hả hê. Để xem lần này cô ta còn lên mặt với ai được nữa không
- Cô dám? Tôi sẽ nói mẹ hủy bỏ buổi casting này

- Vậy trong lúc cô làm việc của mình, tôi xin phép tiếp tục buổi casting chứ?

Cô ta cũng biết điều, né qua 1 bên để làm việc riêng nhưng cũng không ngừng dùng ánh mắt dọa dẫm nhìn tôi

Có vẻ như tiếp đó là anh em nhà Thiên Phước. Thật sự năng lực diễn xuất rất tệ, nhưng họ cũng có khiếu làm cười mọi người, tôi biết lần này bọn nó chỉ muốn thi cho vui mà thôi, hiểu động giống ai không biết? Tuy nhiên trong số đó, cái cô bé rụt rè lúc này không hề được nêu tên, vậy cô ấy tới đây làm gì? Tôi rất muốn xem cô ấy diễn xuất

- Nay đạo diễn, mẹ tôi tới rồi, cô liệu mà nói chuyện đi – thật sự đây là lần đầu tiên tôi phải đối mặt với phụ huynh, thật là trẻ con – mẹ à, cô ta sỉ nhục con đây, đã không cho người ta vai diễn thôi còn kêu con làm vai phản diện nữa – cô ta nước mắt ngắn dài

- Cô là đạo diễn đó sao? Sao lại sỉ nhục con tôi như vậy?

- Xin lỗi cô là...

- Tôi là hiệu trưởng trường này cô không biết sao? Làm ăn cái kiểu gì lạ vậy?

- Tôi thật sự xin lỗi, trước giờ tôi chỉ làm việc với giám đốc của Thiên Phước, người xây ngôi trường này chứ chưa biết cô. Mong cô thứ lỗi

- Coi như cô cũng biết điều, nếu muốn tôi không truy cứu nữa thì hãy cho con tôi vai chính đi chứ. Đó là ước mơ của nó kia mà

- Vậy bây giờ cô là ai?

- Cái gì? Cô bị điên hay bị điếc vậy, tôi vừa nói tôi là hiệu trưởng

- Hay là mẹ của em thí sinh này...Nếu cô đang dùng tư cách hiệu trưởng để nói chuyện với tôi thì không nên đề cập tới con cái của mình

- Gì chứ? Bây giờ cô đang lên mặt dạy dỗ tôi sao?

Nhìn bọn họ đầu khẩu mà anh thật sự không cam lòng. Anh cũng muốn ra đó giúp đỡ cô nhưng mà anh cũng rất thất vọng về bà hiệu trưởng này. Đây là công trình mà anh dành nhiều tâm huyết và tâm tư nhất sao lại bị ô uế bởi người đàn bà này chứ. Bà ta làm anh nhớ đến vết nhơ Minh Nguyệt đã xuất hiện trong cuộc sống của cô và anh. Anh còn tưởng mình đã làm tốt, nhưng thật ra chẳng tốt chút nào

- Đã lâu lắm rồi tôi không đến thăm trường, không ngờ lại thay đổi nhiều như vậy. Đến cả cô mà tôi còn không nhận ra đây hiệu trưởng – anh nghiêm nghị bước ra từ đám thí sinh. Nhìn anh bây giờ khác hẳn lúc nói chuyện với cô. Lúc đó anh dịu dàng, ấm áp, nhẹ nhàng đến đâu thì bây giờ lạnh lùng, nghiêm nghị và ánh mắt đăm đăm sát khí. Làm người ta ngay giây phút đầu tiên có thể nhận ra ngay giám đốc Thiên Phước mặc dù anh chẳng mặc bộ vest lịch lãm ngày nào xuất hiện trên trang báo, anh chỉ diện áo thun và quần bò thôi

- Giám đốc?...Sao anh lại đến...đây? – ngay từ giọng nói đã bộc lộ con người có tật giết mình này rồi

- Không lẽ cô không muốn tôi tới đây

- Không phải đâu. Anh tới thì phải nói cho tôi biết trước để tôi còn tiếp đãi chứ - cái thái độ này, giấu đầu lòi đuôi của Minh Nguyệt anh không bao giờ quên. Thật gai mắt!

- Cô đã tiếp đãi tôi màn chào hỏi rất đàng hoàng với vợ tôi đấy thôi

- Vợ...vợ anh sao? Tôi...không...không biết...tôi...

Nhìn bộ dạng bối rối của bà ta mà lòng tôi không biết khóc hay cười. Tôi đã là vợ anh đâu mà anh mạnh miệng như vậy chứ. Để truyền ra ngoài thì có hay ho không chứ. Rồi anh sẽ chịu bao nhiêu điều đàm tiếu của người ngoài về cô vợ không thể sinh con đây

40. Chương 40

Coi như xong, số phận của mẹ con bà hiệu trưởng không biết đi về đâu nhưng họ đã bỏ về, cô gái tội nghiệp kia cũng đi, tôi vội vã đuổi theo, cũng không quên dặn dò mọi người trên mic

Thật xin lỗi các bạn thí sinh. Vì sự cố hôm nay nên có lẽ buổi casting sẽ được dời sang tuần sau. Mong mọi người thông cảm và trong thời gian này các bạn hãy tranh thủ tập luyện vì bộ phim của tôi đang còn rất nhiều vai trống. Tôi thật sự mong các bạn sẽ làm cho tôi bất ngờ về tài năng của mình. Hẹn gặp lại các bạn.

Vừa dứt lời tôi chạy như bay đuổi theo cô bạn trẻ lúc nãy nhưng không thấy đâu. Cô ấy biến mất như 1 làn gió. Tôi đành lang thang nơi sân trường vắng vẻ nhưng thực chất có lẽ tôi đã bị lạc. Chưa bao giờ tôi thấy google map lại bất lực đến vậy. Cái tôi cần là December's map.

- Chàng có thể...nhìn lấy em 1 lần được không?

Tôi nghe có tiếng nói. Thì ra là lớp kịch. Cô gái có giọng nói dịu dàng đó là cô ấy. Xem ra cô ấy còn học lớp diễn xuất. Diễn rất nhập tâm còn khóc rất thực nữa. Chỉ là học sinh mà có thể diễn như vậy là rất tốt, còn sau này có thể trau dồi kiến thức thêm mà

- Ai đó?

-À...xin lỗi, tôi không cố ý nhìn em tập luyện đâu

- Đạo diễn sao? Sao...chị lại ở đây? – thì ra cô gái này biết tôi, lại có vẻ rất quý tôi nên phải thừa nước đục thả câu chứ

- Chị thấy em diễn xuất rất tốt, tại sao lại không đi casting chứ?

- Em thì diễn cái nổi gì chứ?

- Dù sao vẫn tốt hơn bạn em?

- Ý chị là Mỹ Phương ư? Cô ấy diễn tốt hơn em nhiều

- Mỹ Phương? Là cô gái hung hăng lúc nãy sao? Em sợ cô ấy sao?

- Không...em... - cô rung rẩy như sắp khóc

- Không cần sợ, em có thể tâm sự với chị, chị sẽ giúp đỡ em

- Em thật sự không dám nhờ vả chị

- Sợ bị đàm tiếu là có người chống lưng chứ gì? Em yên tâm, tuần sau em hãy tham gia casting, chị sẽ theo năng lực của em mà đánh giá. Còn Mỹ Phương, cô ta chắc cũng không ở cái trường này nữa đâu

- Em...được thi ạ?

- Em phải tin tưởng vào bản thân chứ. Còn nếu em muốn báo đáp chị thì hãy kể chuyện của em cho chị nghe, sau đó dẫn chị đi ra khỏi trường ăn kem. Được không?

Em vui vẻ kể cho tôi nghe về gia đình em. Em sống với ba mẹ nuôi nhưng họ đã bị tai nạn mất từ năm kia nên em đã thi vào đây bằng năng lực của mình và được ăn, được ngủ miễn phí ở đây nên cũng đỡ tốn tiền. Em đi làm thêm để trang trải cuộc sống nhưng ở trường thì bị Mỹ Phương ức hiếp vì có nhiều thầy cô nói rằng năng lực diễn xuất của em ấy hơn hẳn cô ta. Vì cậy quyền thế nên cũng không ai dám nói gì Mỹ Phương khi thấy cô ta ức hiếp người khác. Hơn nữa còn bắt em ấy không được diễn hay nữa. Theo đó kết quả học tập cũng sút dần. Thật hoàn cảnh...

Nghe câu chuyện của em mà tôi thấy tim mình nhói lên. Tôi cũng không biết chút gì về ba mẹ mình. Có hỏi thì ông cũng chỉ nói là họ đã mất. Không biết ba mẹ mình có mất như ba mẹ của em ấy không nhỉ? Tôi bỗng thấy mình choáng váng, đau kinh khủng. Lại cái cơn đau đầu khốn kiếp ấy, cứ dai dẳng bên tôi không buông. Tôi biết bệnh của tôi đang trở lại, nhưng tôi cũng muốn rút cuộc là mình đã quên chuyện gì?

- Chị không sao chứ?

- Không sao. À mà em tên gì vậy?
- Em tên Mạc Lâm
- Chị là Gia Hân
- Vậy chị có muốn đi ăn kem không?
- Chị không có mang tiền đó
- Yên tâm. Em bao

Tôi và em ấy nói với nhau biết bao nhiêu chuyện, tâm sự như những người con gái. Mạc Lâm rất ngoan, rất hiền và cũng rất đáng yêu. Đúng là Mỹ Phương rời khỏi cuộc đời em ấy là quyết định chính xác

- Thật sự chị không nhớ gì sao? Kể cả giám đốc hả? – em ấy có vẻ bất ngờ, tất cả giống như phù phiếm quá với 1 cô học sinh như vậy – vậy sao chị đồng ý?
- Chị nghĩ cho dù chị quên hay không, chị vẫn rất yêu anh ấy. Chắc lúc xưa chị chung tình lắm
- Vậy tại sao 2 người nắm đó chia tay nếu như rất yêu nhau? – đúng, sự thất vọng của em cũng là câu hỏi tôi luôn tự hỏi mình. Tại sao?
- Chị muốn nhớ lại...nhưng chị không chắc sức khỏe của chị ổn
- Chị ít nhất còn có để nhớ. Em...còn không có
- Vậy thì em phải tự tạo kí ức để sau này còn có mà nhớ lại chứ
- Nếu em là chị, dù là kí ức đẹp hay xấu, em cũng muốn nhớ lại, vì dù sao nó cũng góp phần tạo nên con người mình của ngày hôm nay

Đúng vậy. Em ấy nói rất đúng. Dù thế nào cũng phải nhớ lại chứ

Anh lại nắm tay tôi, chúng tôi lại dắt nhau đi trên con đường vắng. Vì thời gian của cả 2 đều không có nên lúc nào cũng rất khuya mới có thể đi cùng nhau được

- Đã bao lâu rồi chúng ta không như vậy? – anh hỏi tôi trong vô thức
- Thì anh cũng bận mà
- Anh không bận. Chỉ có em thôi
- Sao lại em?
- Nếu là lúc trước chắc em sẽ bu anh như sam
- Gì chứ? Anh tự tin quá rồi đó
- Tại lúc đó em rảnh rỗi, bây giờ có việc làm rồi cứ bận bịu, ngay cả sức khỏe cũng không lo
- Em vẫn ăn uống điều độ lắm. Nhưng em có chuyện muốn hỏi...
- Chuyện gì?
- Tại sao lúc đó...chúng ta chia tay vậy?

Anh im lặng. Ánh mắt tránh né tôi, không phải anh không phản đối chuyện tôi nhớ lại ư?

- Đợi sau này...chúng ta sẽ cùng nhớ lại. Em đừng miễn cưỡng quá nếu không ảnh hưởng đến sức khỏe đấy
- Anh nói cũng đúng
- Để anh đưa em về

Hôm nay là buổi casting thứ 2 ở December, tôi thật sự cũng lo lắng. Không biết con bé Mạc Lâm có bỏ lời tôi nói vào tai không nữa? Từ sáng sớm tôi đã vội đến trường sớm gặp Emma.

- Emma, cô xem trong danh sách có ai tên Mạc Lâm không?

- Susan à, cô làm như tôi là chúa không bằng. Tôi còn đang học tiếng Việt đây
 - À...xin lỗi, tôi quên mất. Thôi để tôi tự tìm
 - Cô qua đây. Tôi có chút chuyện muốn bàn, quan trọng lắm!
 - Vậy...cũng được... - tôi tiếc nuôi nhìn đồng giấy tờ thí sinh trên bàn – có chuyện gì?
 - Tôi vừa nhận được điện thoại của quản lý của Kay, nói là cậu ấy có thể đảm nhận vai chính trong bộ phim này
 - Kay? – tôi ngờ vực ánh mắt như muốn bùng nổ của Emma
 - Kay...là diễn viên ca sĩ hot nhất hiện nay đây. Cậu ấy đang là ngôi sáng trong làng giải trí Việt, có cậu ấy lượt view sẽ tăng lên
 - Nhưng...
 - Cô yên tâm, tôi đã xem những phim cậu ta diễn rồi, rất tốt. Cứ như ngôi sao ý chứ
 - Được, vậy cô sắp xếp lịch đi, chúng ta sẽ ăn bữa cơm với cậu ấy
 - Trưa nay được chứ?
 - Ok
- Như thường lệ, loa thông báo được truyền đi khắp nơi. Yêu cầu mọi người tập trung về hội trường
- Cuối cùng người tôi chờ đợi cũng đến – Mạc Lâm
- Em hãy...
 - Khoan... - Emma vừa định mở lời thì bị tôi chặn họng. Đối với cô gái này, tôi muốn thử thách một chút – Em hãy phân biệt cho tôi nụ cười lúc vui vẻ và lúc hạnh phúc
- Có lẽ em hơi choáng váng với câu hỏi của tôi. Tôi không muốn em cho tôi xem những gì em đã gày công chuẩn bị, cái tôi cần là kỹ năng thật sự, bất cứ lúc nào cũng có thể phô diễn. Trước câu hỏi của tôi em không trả lời gì, chỉ lặng im cúi đầu. Có lẽ cần phải có vài lời nói nữa...
- Gì vậy? Câu hỏi gì mà khó quá vậy?
 - Cái đó cũng gọi là casting sao?
 - Nhỏ đó làm sao làm được chứ?
- Tôi rời khỏi chỗ ngồi, bước đến gần em hơn. Dùng lực tay, nâng gương mặt rưng rưng nước mắt của em lên. Tôi biết ngay mà

41. Chương 41

- Khóc? Có gì mà phải khóc? Đề bài này quá khó so với em sao? Vậy em có thể bỏ cuộc và sống với cái lớp vỏ mà em đã trốn vì Mỹ Phương đi. Sau này em còn làm được trò trống gì chứ?...Hơn nữa, hầu hết ở đây ai cũng chắc chắn là em không làm được? Vậy còn em...em có biết bản thân mình làm được điều gì không?
- Xem như công việc của tôi đã kết thúc. Bây giờ, chỉ còn có em thôi. Nếu như Mạc Lâm không tin vào bản thân, chẳng có ai có thể tin tưởng em ấy được nữa hết
- Người tiếp...
 - Khoan đã...Em...sẽ thi – Mạc Lâm lau hết nước mắt, điều chỉnh tâm trạng và em đã trở lại với gương mặt hoàn toàn khác, rất bất ngờ

Từng biểu hiện nhỏ trên gương mặt yếu đuối kia như hút hồn tất cả các thí sinh, nhiều người còn bỏ về vì kinh sợ. Một Mạc Lâm hoàn toàn khác so với trước kia chính là điều người khác không thể nhìn ra. Mặc dù chưa thật sâu nhưng tôi chắc em cũng đã nhận sự khác biệt mong manh đó. Người diễn viên phải đặt bản thân vào vai diễn thì mới có thể diễn tốt được.

Cuối cùng buổi casting cũng kết thúc. Thật mệt mỏi, bây giờ tôi chỉ muốn tắm rửa sạch sẽ xong nằm thẳng xuống chiếc giường êm ái.

- Đạo diễn...khoan đã – Mạc Lâm từ đâu chạy hỗn hển ra trước khi tôi kịp rời đi – Em...em...cảm ơn chị
- Cảm ơn chuyện gì?
- Em đã nhận ra mình tài giỏi đến cỡ nào...nhờ chị đấy
- Chị có làm gì đâu?
- Hay để em mời chị ăn cơm trưa nha
- Ừm...bây giờ chị có hẹn rồi. Để bữa khác chị mời em ăn, hơn nữa em không được tiêu xài tiền hoang phí đấy, để dành đi chứ
- Em có mà, chị yên tâm

Lucky Day là nhà hàng khá nổi tiếng ở đất Hà thành. Nói thật thì từ lúc đến đây không biết gặp bao nhiêu chuyện cũng chẳng thể vui chơi gì nhiều. Nghĩ rằng bây giờ mình đang ngồi ở đây thật vui, không gian tĩnh lặng rất thích hợp với tôi. Cả tôi và Emma đang ngồi đây chờ người nào đó trễ hẹn đến, nhưng có vẻ tôi thấy hơi mất kiên nhẫn

- Họ không đến sao?
- Tôi đã gọi họ rồi, họ nói sắp đến nơi rồi
- Emma cô làm trong nghề bao lâu rồi mà không biết sao? Có thể bây giờ họ còn chưa bắt đầu đi đấy
- Cô kiên nhẫn 1 chút đi, có thể họ bận gì đó
- Để tôi gọi món trước, không làm khó cô nữa

Đến khi gần 10 phút sau, món ăn vừa ra thì anh chàng hào nhoáng kia mới đến. Theo sau là anh quản lý lấm la lấm lét

- Xin lỗi đạo diễn, chúng tôi tới trễ - anh quản lý lấm tẩm mồ hôi, thở hỗn hển
- Chào anh, nhưng tôi chỉ là phó đạo diễn, còn đây mới là đạo diễn chính của bộ phim, cô Susan
- Vậy...chào cô, tôi là Simon – tôi phớt lờ cái bắt tay của anh ta
- Tôi không biết là phong cách làm việc của ngôi sao lại trễ hẹn gần 1 tiếng nhưng không xin lỗi đấy – có vẻ câu nói của tôi đã chọc điên Kay, hấn tháo kính mát xuống
- Vậy xin lỗi cô...đạo diễn – tôi cười trừ, hấn thật sự dễ dàng bỏ qua vậy sao, càng nổi tiếng thì lòng tự trọng càng lớn, không phải sao?
- 2 người gọi món đi, tôi là người phải ăn thì mới làm việc được

Suốt bữa ăn hầu hết chỉ có Emma và anh quản lý đó nói chuyện, còn tôi và hấn ta như chiến tranh lạnh, hết ăn rồi lại liếc nhìn nhau. Nhìn tổng thể thì từng đường nét trên gương mặt được chăm chút rất kỹ lưỡng, chẳng trách họ cứ gọi hấn là mỹ nam quốc dân

- Đạo diễn cô từ Anh về sao? – bây giờ hấn mới mở miệng chào hỏi khi cả 2 vừa ăn xong
- Phải
- Vậy môi trường ở đây có thích hợp cho cô không?
- Chúng tôi đã về đây được 1 thời gian rồi, cũng đã thích nghi được

- Ở nước ngoài tốt như vậy mà cô lại quyết định về đây sao?
- Ước mơ của tôi đã muốn đóng góp cho quê hương mình
- Ước mơ đẹp quá nhỉ? Vậy tôi phải nhờ cô giúp đỡ nhiều rồi

Chỉ đợi kí hợp đồng xong, tôi liền kéo Emma ra xe

- Trong hợp đồng tôi đã ghi rất rõ ràng, nếu như tên đó vi phạm tôi sẽ không để yên đâu
- Thôi mà Susan, mình mới về đây cũng nên kiên nhẫn chút, người ta không có biết năng lực của cô thế nào đâu
- Tùy cô, chúng ta về thôi

- Này, cậu có thật sự muốn đóng phim không đó? Nãy giờ cứ im lặng
- Thú vị đấy, cô đạo diễn trẻ, hình như cô ấy chưa có bạn trai đúng chứ?
- Chắc vậy
- Vừa giàu vừa giỏi...mà cũng xinh, sao lại không có?
- Đừng nói cậu đồng ý đóng phim vì cô đạo diễn đó nha
- Không phải, đừng nói nhiều nữa, chúng ta còn phải đi chụp ảnh nữa mà
- Ồ ha, đi mau

Tối nay anh đã hẹn cô ở nhà, hôm nay bọn trẻ đi chơi hết rồi, sáng mai mới về

- Chuẩn bị cho tôi 1 bữa thịnh soạn
- Cậu chủ ăn mặc chỉnh tề như vậy, chắc là hẹn cô Gia Hân rồi – bác Hiền ti hí với mấy cô khác – đàn ông bây giờ dùng là chẳng có chút lãng mạn, đồ ăn thì phải tự tay nấu mới thấy ngon chứ...

Bác Hiền thở dài, đề nghị cũng không tồi, mà anh có bao giờ nấu nướng gì chứ

- Trong truyện cũng hay có mấy cảnh này, nam chính sẽ nấu ăn cho nữ chính, thường sẽ nấu rất ngon, lúc đó nữ chính sẽ cảm động muốn khóc ngất rồi tựa vào lòng nam chính.... – chị Tiên diễn tả như một kẻ cuồng truyện ngôn tình

Anh suy nghĩ 1 chút, thật ra nấu ăn cũng không khó lắm. Chỉ cần len mạng là biết nấu chút gì. Thôi thì để anh 1 mình kiểm soát mọi thứ vậy

- Hôm nay các người được nghỉ
- Cậu chủ muôn năm!

Thay bộ comple ra, anh mặc bộ đồ thoải mái nhất, mang tạp dề vào. Anh bắt đầu bật ipad lên, vào chương trình hướng dẫn nấu ăn. Anh quyết định chọn mì Ý hải sản và 1 chút vang

Đạo này tôi thật hay nhức đầu, cũng chẳng phải vì mật độ công việc dày đặc, rất mau thấy mệt mỏi. Thật may là tôi nhớ hôm nay có hẹn với anh. Tôi chẳng thiết trang điểm lại cho đẹp. Từ trường quay tôi chạy 1 mạch đến nhà anh

Cửa được mở sẵn. Không biết anh chuẩn bị gì trong đó nữa

Ở giữa phòng là 1 bàn ăn thịnh soạn, có nến, có rượu, có cả anh...nhưng nhìn anh giống như đầu bếp chính của bữa tiệc này

- Anh nấu ăn sao? Ngạc nhiên thật – anh còn nhẹ nhàng kéo ghế mời tôi ngồi – cảm ơn
- Em may mắn là người đầu tiên ăn đồ anh nấu. Vậy nên....thưởng thức đi

- Ok – tôi từ từ iếng mì đầu tiên vào miệng. Hương vị này...thật khác so với vẻ ngoài của nó – anh có muốn nếm thử không?

Thấy tôi chủ động dứt cho anh, có lẽ anh vui lắm. Không ngần ngại ăn ngay

Phụt...

- Sao...sao lại...? – mặt anh lúc này ngơ hết sức

- Ngon chứ?

- Anh làm đúng công thức mà

- Nhưng mùi vị của nó...thật khó diễn tả - chúng tôi được 1 tràng cười sặc sụa

Cuối cùng tôi quyết định giải quyết cái bụng no bằng cách vào bếp làm 1 bữa. Trước mặt anh bây giờ là 2 tô phở huyền thoại. Anh đứng rất bất ngờ khi cô nấu món này, không biết...hương vị có còn như xưa không

- Anh ăn đi...Món này em làm hơi bị ngon đấy

Anh xúc động nhìn tô phở mà anh hằng mong ước được nếm thử trước giờ. Bàn tay anh run rẩy cầm lấy đôi đũa

- Sao? Ngon chứ?

- Ừm...ngon... - cảm xúc trong anh giờ như lắng đọng. Mọi thứ thật hoàn hảo, cứ như là mơ, nó ảo đến nỗi anh tưởng chừng sẽ biến mất bất cứ lúc nào. Anh ăn ngấu nghiến như 1 đứa trẻ, thầm mong mỗi bữa sáng anh cũng được ăn như vậy

Ăn xong chúng tôi rủ nhau đi xem phim. Suốt buổi tối anh cứ nắm tay tôi thật chặt, tuy hơi bất tiện nhưng tôi vẫn dễ yên như vậy. Đã lâu từ khi chúng tôi hẹn hò không được hạnh phúc như vậy. Được ăn uống, vui đùa như những người khác, chẳng phải bận tâm gì nhiều

42. Chương 42

- Em mới về nước nên chưa biết đúng không?

- Biết gì? – tôi ngây ngô ngược đôi mắt nhìn anh, anh cứ úp mở tỏ ra bí mật

Anh nắm tay tôi đưa đến đâu đó. Trời thì cứ tối mù mà anh cứ vòng qua chỗ này chỗ kia, lại còn đi bộ nữa. Chắc chỗ đó gần đây

- Này...sao anh lại bịt mắt em?

- Yên...

Từng cơn gió nghịch lộn tóc của tôi, cảm giác như tôi đang đứng giữa bầu trời, có gió, có sao...và vị nước

- Anh...a... - mặt đất như rung chuyển, người tôi nghiêng ngã, anh đỡ tôi đứng vững

- Anh yêu em – anh thì thầm vào tai tôi từng hơi ấm nóng, đồng thời thả tay mình ra

Cảnh vật mờ ảo hiện ra trước mắt tôi, ánh đèn mập mờ cùng gió làm tôi cảm nhận sự kì diệu này. Tôi đang đứng trên cầu quay! Bây giờ là 12h...và cây cầu đang quay, tôi thấy được toàn bộ thành phố lung linh đang xoay quanh mình. Thật kì diệu!

- Tuyệt quá! – tôi cười tít mắt như đứa trẻ con

- Người ta nói mấy người yêu nhau nếu tới đây lúc cầu quay...sẽ bên nhau suốt đời – tôi bật cười với suy nghĩ của anh – sao lại cười?

- Em...chỉ...haha... - anh có vẻ khó chịu với thái độ của tôi - ...không nghĩ là anh tin những chuyện như vậy...Ha...

- Đừng cười nữa...em ngày xưa cũng cả tin lắm

- Nhưng...em không thể...ngừng cười...được...mà

- Cười hả...cười đi...- anh cù lét tôi cười chảy cả nước mắt

- Đừng...g...mà... - tôi vừa ôm bụng vừa chạy, chạy để anh khỏi cù lét nữa

Cứ như vậy, chúng tôi chạy dứt cả hơi. Chúng tôi chơi đùa đến khi ngoài đường không còn bóng người. Cả thành phố chỉ còn 2 chúng tôi tự do với ánh đèn, với cây cối và tình yêu

Tôi đang ngồi tựa lên vai anh trên chuyến xe buýt cuối cùng. Mặc dù đã khuya nhưng tôi chẳng hề thấy buồn ngủ chút nào. Thật tình thì trên xe bây giờ cũng chẳng còn ai. Cảnh tượng mà gần như chỉ thấy trong phim thì tôi đang ngồi đây...cùng anh...một thế giới chỉ có 2 người

Sáng hôm sau tôi tỉnh dậy ở nhà anh, vẫn còn buồn ngủ lắm...

- Mẹ tỉnh rồi hả? Ốp...con còn buồn ngủ lắm...nhưng hôm nay là đầu tuần – Linh bước từ trên lầu xuống, mặc đồng phục mà mặt thì cứ như chưa ngủ cả tuần vậy

- Đã nói đừng gọi như vậy rồi mà... - tôi cũng mệt lắm nên không còn sức để mà gân cổ lên cãi

- Tùy mẹ...

- Mọi người ngồi xuống ăn sáng mau lên – bác Hiền giục

- Ủa ba đâu bác Hiền?

- Cậu chủ đã đi từ sáng sớm rồi

- À...- Minh đi ra – hôm nay có tiệc ở công ty nên ba phải đi chuẩn bị, hơn nữa anh Tiến nghỉ phép 1 tuần lận. Thôi ăn mau lên còn đi học. Trễ giờ rồi

Anh bạn vậy sao? Vậy tối qua còn đi chơi với tôi đến gần sáng. Sao anh không nói chứ? 1 nỗi lo lắng, tội nghiệp lập tức vay lấy tôi. Tôi nghĩ mình cần đến Thiên Phước 1 chuyến. Nhưng đầu tiên tôi cần phải sắp xếp lịch với Emma đã

- Alo...Emma, mọi chuyện thế nào rồi?

- Ok sir! Dễ dàng hơn tôi nghĩ, bộ phim sắp bắt đầu bấm máy rồi. Cô không cần bận tâm nữa đâu

- Vậy tốt. Khi nào có thể bắt đầu?

- Cuối tuần này

- Được, hẹn tôi gặp 2 diễn viên chính đi, tôi sẽ bàn lại kịch bản với họ

- À...diễn viên chính, cô vẫn chưa chọn xong mà

- Nữ chính là Mạc Lâm

- What? Cô đùa tôi à? Nam chính là siêu sao còn nữ chính là nữ sinh trung học á?

- Tôi rất chắc chắn với ý định này. Cứ tiến hành theo kế hoạch đi

- Cô hơi mạo hiểm đấy

- Nhờ cô

Tôi biết Emma nghĩ tới chuyện đại sự. Nhưng làm phim trước hết phải biết nhìn xa, mà cái tôi nhìn thấy chính là tài năng của Mạc Lâm

Về khách sạn thay đồ xong, đột nhiên chợt nhớ đến ông. Tôi liền điện thoại cho ông

- Chuyện gì?

- Ông đang ở đâu vậy?
- Ông đang đi nghỉ mát
- Nghỉ mát? – tôi ngạc nhiên, không ngờ ông lại thả lỏng tôi như vậy
- Nhưng không có nghĩa là ông không biết gì đâu. Đừng hòng qua mắt ta
- Vậy ông cứ nghỉ mát vui vẻ nha. Con chỉ muốn biết ông có khỏe không thôi?
- Có đứa cháu gái không biết nghe lời thì ta còn khỏe khoản chỗ nào không hả?
- Thôi con cúp máy đây.

Ông như vậy cũng tốt, tôi đỡ thấy nặng nề hơn. Mang theo cái laptop, tôi lên xe thẳng tiến Thiên Phước. Lúc nào nơi này cũng mang lại cho tôi cảm giác rất thú vị, nhưng hôm nay có vẻ ai cũng bận bịu hết nhỉ? Chắc là chuẩn bị cho tối nay

- Xin lỗi...cô có hẹn trước với giám đốc không ạ? – cô thư ký chặn lại trước khi tôi bước vào phòng
- Có
- Được, cô vào đi
- Tại sao em lại nói dối?
- Nhưng anh cũng cho em vào đây thôi – tôi đặt hộp cơm lên bàn – Tại sao anh không nói? Anh bận lắm mà Anh nhẹ xoa đầu tôi, mi lên trán tôi ngọt ngào
- Em mang cơm cho anh sao?
- Ừm...
- Ngon thật
- Anh chưa nếm thử sao biết ngon? – tôi ngạc nhiên nhìn
- Đây là hộp cơm đầu tiên em mua cho anh, đương nhiên ngon
- Ăn nào

Đúng là cơm hộp cũng không đến nỗi. Ngày xưa đi quay phim, lúc nào tôi cũng ăn thức ăn nhanh. Không ngờ hôm nay lại ngồi cùng anh ăn cơm như vậy

- Tối nay em sẽ đi dự tiệc
- Em biết
- Có cần anh sang đón không?
- Không cần đâu. Em sẽ tự đi

Tôi ngồi nhờ phòng anh 1 chút. Đúng là thoải mái hơn ở phòng của tôi nhiều. Đến gần chiều

- Em không về chuẩn bị sao?
- Hử? Đã 5h rồi sao?...Được rồi em cũng về đây. Tạm biệt

Như đã hẹn, tất cả khách mời đều đang lần lượt ra vào phòng tiệc. Có rất nhiều người, tôi đang thấy anh đứng ngay trung tâm, nói chuyện rất vui vẻ. Gương mặt nghiêm nghị của anh cũng làm cho tôi rất thích. Tôi phát hiện ra mình thích tất cả ở anh. Thích sống mũi cao vọt của anh, cả dáng người ốm ốm cao cao, mái tóc bông bênh che lấp cái trán cao, cả giọng nói trầm ấm của anh nữa

Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì khuôn mặt khó ưa của Minh Nguyệt từ đâu ra. Phải công nhận hôm nay cô ta ăn mặc rất đẹp. Cái váy trắng toát làm nổi bật cô ta, đặc biệt là làn da trắng như bạch tạng. Còn có Nguyễn Gia Kiệt đâu đó cũng tiếp khách chuyên nghiệp

- Cảm ơn mọi người đã tới đây dự buổi tiệc của Thiên Phước chúng tôi. Hôm nay Thiên Phước đang từng bước hội nhập với thị trường quốc tế, tất nhiên cũng nhờ có quý vị ở đây giúp đỡ Thiên Phước trong thời gian qua. Cảm ơn mọi người, mời mọi người tận hưởng buổi tiệc hôm nay...

Tiếng vỗ tay rầm rầm khiến tôi thấy anh như có quyền lực hơn bội phần. Tôi bước lại gần nhóm người có anh, Minh Nguyệt và cả Gia Kiệt

- Không ngờ ở đây toàn là tuổi trẻ tài cao. Các vị chắc phải thân với nhau lắm – vị chủ tịch mỉm cười nói
- Thân lắm chứ ạ - Minh Nguyệt cười giả tạo, làm anh cười khinh bỉ
- Chào mọi người – tôi chủ động chào hỏi
- Cô là...
- Ha... - Minh Nguyệt cười lớn khi chủ tịch Châu lên tiếng nói – nếu đã không biết lượng sức mình thì đừng có đến đây
- Thật xin lỗi. Tôi là đạo diễn Susan, tôi mới từ Anh về nên chủ tịch chưa biết cũng phải. Còn tôi thì nghe danh ông lâu rồi

43. Chương 43

- Là Susan sao? Là cháu gái của ông già Diamond sao? Ta tính hỏi cháu khi nào về đây. Thật không ngờ lại được gặp cháu ở đây – ông tay bắt mặt mừng làm tôi cũng hơi bất ngờ

Minh Nguyệt nghe như chết lặng. Cháu gái tập đoàn Diamond nổi tiếng thông minh xinh đẹp sao lại là Gia Hân. Có chết cô ta cũng không thể tin sự thật này

- Chủ tịch quen ông cháu sao ạ?
- Tất nhiên, ngày xưa ta và ông là bạn mà. Ta còn định giới thiệu cháu trai cho cháu mà ông không chịu đấy chứ
- Dạ? – tôi không biết nên cười hay khóc nữa. Tôi nhìn anh méo máo, anh chỉ lẳng lặng nhìn tôi, hình như anh không vui
- Thế bộ phim của cháu thế nào rồi?

.....

Một cảm giác thật là ba chấm. Ông ấy còn xin cả số điện thoại của tôi để còn tiện liên lạc.

CHOANG...Tiếng ly vỡ và tiếng thét của phụ nữ làm ai cũng giật bắn mình. Tôi ngơ ngác lòng vòng trong căn phòng. Tất cả cứ ong ong trong đầu. Bữa tiệc này...

rất quen...

còn có máu, có anh nữa...

Sao anh nhìn tôi tức giận như vậy? Anh chưa bao giờ nhìn tôi như vậy cả, như của người xa lạ.

Tôi sợ...sợ hãi mọi chuyện, nó ngày càng phức tạp. Quá khứ.

- Tôi mời cô uống 1 ly được chứ? – tôi đang đau đầu chóng mặt thì cô ta đưa cho tôi ly rượu vang
- Được thôi – tôi không chần chừ tu hết 1 hơi, có lẽ nụ cười trên cô ra dần đông cứng lại cũng nên
- Cô...sao...?

- Sao? Không ngờ hả? Bạn tốt? Cô muốn lừa tôi lần nữa sao? – câu nói của tôi làm anh lẩn cô ta chết lặng. Điều mà chẳng ai mong muốn cuối cùng cũng xảy ra – cô nghĩ ai cũng ngu ngốc và dễ tiện như cô sao Minh Nguyệt? Dị ứng rượu vang...không còn là đồ chơi của cô nữa rồi

Gì chứ? Em nhớ lại chuyện đó sao? Tôi bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Ánh mắt băng lãnh của em làm tôi sợ hãi. Tôi cố tìm 1 chút ấm áp trong ánh mắt đó nhưng không có. Còn em...lại dị ứng với rượu vang sao? Tại sao tôi không biết? Thật là vô dụng, quá vô dụng

- Hân... - anh gương đôi mắt tội lỗi nhìn tôi

Tôi đau đầu kinh khủng, nhưng ánh mắt của anh....tôi thấy không đúng. Tiếng ly vỡ như thức tỉnh đầu óc tôi. Anh đưa tay đỡ lấy người tôi nhưng không...tôi hất bàn tay của anh ra

- Đừng có...chạm vào người tôi – em nhìn tôi sắc lạnh, dường như mọi chuyện không thể nào giấu lâu hơn được nữa, cây kim trong bọc rồi cũng có ngày lòi ra. Ngay cả Gia Kiệt cũng không tin những gì mình vừa thấy

Anh thấy Gia Hân, một Gia Hân giận dữ, uất hận đang quay trở lại

Tôi chấp chững rời khỏi bữa tiệc, tôi cố gắng sắp xếp lại những gì mình vừa nhớ ra. Đột nhiên nước mắt chực rơi. Tôi thấy khó chịu trong lòng

- Em...nhớ lại rồi sao? – anh mạnh dạn hỏi tôi mặc dù không lường trước hậu quả

Tôi nhìn anh vô cảm, thời gian lắng đọng, tôi muốn cho anh 1 câu trả lời.

- Phải – khó khăn lắm tôi mới mở được bờ môi khô cằn của mình

Chỉ 1 từ từ miệng cô mà anh cảm thấy như cả thế giới sụp đổ. Nỗi đau từ tim, dần dần lan ra, xâm chiếm cả cơ thể anh. Anh thấm thía nỗi đau ấy, nó đau hơn bất kì nỗi giày vò nào suốt 5 năm qua

Tôi thấy người mình mệt mỏi, tôi gục ngã xuống sàn nhà...

Đôi mắt tôi lơ đãng trong ánh sáng trắng chói mắt...

Có tiếng gọi tên tôi...là anh...

Nhưng tôi lại thấy 1 người lại hơn nữa...Đó là tôi, nhưng không giống tôi...Cô ấy người dính đầy máu, nước mắt đầm đìa cả mặt, nhìn cô ấy mà tôi cũng thấy xót xa

- Cô là ai? – tôi đưa tay với tới

- Là cô...Gia Hân...

Đã 1 tuần kể từ khi cô ngắt xiêu ở bữa tiệc, cũng kể từ hôm đó anh giao hết mọi việc cho Tiến, ngày đêm ở lại bệnh viện trong cô. Ông của cô cũng đến, ông chỉ nhìn anh không nói gì nhưng anh hiểu, tất cả tội lỗi đó...

- Con bé mà có chuyện gì...tôi sẽ giết cả dòng họ cậu... - quá mệt mỏi vì chờ đợi trong vô vọng, ông bỏ đi

- Ba à, ba cũng về nhà nghỉ chút đi, nhìn ba ghê quá

- Đúng đấy bà, ở đây còn có bác Kiệt và tụi con nữa

- Đã 1 tuần rồi... - anh cất giọng khẳng định mà suốt 1 tuần nay anh không hề nói tiếng nào, nhìn anh tiêu tụy và hốc hác đến sợ

Ai nghe như vậy mà không đau lòng, rồi cũng mặc kệ anh

- Bệnh nhân đã tỉnh rồi – thông báo của cô y tá như làn gió mới thổi vào hành lang. Anh lập tức đứng dậy chạy thẳng vào phòng

Hình ảnh cô gái trắng bệch ngồi tựa trên thành giường đập vào mắt anh. Anh bước từng bước thững thờ về phía cô. Còn cô thì nhìn ra ngoài cửa sổ như người mất hồn. Rồi ánh mắt cô từ từ dịch chuyển sang anh

Hân nhìn anh như người xa lạ, làm anh sợ hãi. Anh chưa chuẩn bị sẵn sàng cho chuyện này. Nó đến quá đột ngột, như cơn bão đi qua, cuốn tất cả kỷ niệm anh đã gầy dựng mấy tháng nay. Tại sao?

- Cút đi... - ánh mắt cô điên dại, cô ném cái bình hoa trên bàn vào mặt anh, một vệt dài loang đỏ, nhưng anh không phản kháng, anh thấy có vệt nước khác trên mặt mình – nước mắt

- Gia Hân... - Gia Kiệt cũng ngăn tôi nổi cơn điên của mình, tôi hét toáng lên

- Biến đi...biến hết cho tôi lũ giả tạo – tôi cầm mọi thứ cầm được, ném về phía họ, ai cũng lui đi duy chỉ có anh là vẫn đứng im, mặc cho thân thể đau nhói, anh vẫn không chút chống cự

- Em muốn tức giận cũng được, đánh anh cũng được, chỉ cần em thấy thoải mái là được

- Anh nghĩ tôi có thể thoải mái sao?

Bác sĩ đã nhanh chóng đến và tìm cho cô mũi thuốc an thần. Sau cơn nổi giận của cô, anh cuối cùng cũng chịu về nhà nhưng suốt ngày anh chẳng ăn uống gì, chỉ tắm rửa rồi băng vết thương

- Cậu bị làm sao thế? Không ăn uống gì thì chết à?

- Tôi...đã chết rồi mà – anh cười cay đắng

- Đã nhớ hết lại rồi à?

- Ờ...nhớ hết rồi – anh run người, cúi gằm mặt xuống, anh không kìm nén nổi, anh cắn bật đôi môi khô rát vì không ăn uống

- Dù sao cũng là chuyện sớm muộn thôi. Cô ấy nhớ ra cũng tốt, không nên lừa dối người ta

- Nhưng...nó đến quá sớm...- Tiến vỗ vai anh, rồi để anh 1 mình trong căn phòng tối tăm. Anh ngược mắt nhìn bức tranh trước mặt, bức tranh mà tối nào anh cũng nhìn, thật cay đắng

Đêm qua anh không ngủ, anh chỉ ngồi đó suy nghĩ, nghĩ rằng mình sẽ làm gì tiếp theo, nên để cô ấy đi hay...giữ lại, vậy có quá ích kỷ không?

“Hôm nay là họp hội đồng ở Sun&Moon đây” – là tin nhắn của Tiến

- Ba à...nhìn ba như sắp chết đến nơi ấy, ra đây con vệ sinh cho – Minh không chịu nổi nữa xông thẳng vào phòng lỗi anh đi

Anh dường như vẫn còn mơ màng, mặc cho tụi nhỏ muốn làm gì thì làm. Chải tóc, cạo râu, rửa mặt...thậm chí dứt anh ăn

- Nhìn ba bảnh thật đấy....nhưng gương mặt đó là sao?

- Ồn

- Ba lại trả lời cộc lốc nữa rồi. Ba đã hứa là không nói vậy trước mặt con mà

- Đi đây

Ai cũng thở dài náo nê. Không thể tin 1 đồng lộn xộn lại đến ồ ạt vào lúc này

Trên đường đi, anh không nghĩ hôm nay cô sẽ đến họp

Nhưng cuối cùng, anh lại thấy cô gái với dáng vẻ sang trọng đang suy tư đọc tài liệu trên bàn họp. Thật bất ngờ là cô lại khác hẳn ngày hôm qua, thái độ chuyên nghiệp và vẻ mặt nghiêm túc. Buổi họp cuối cùng cũng bắt đầu

- Doanh thu Giáng sinh năm nay sẽ ngay được công bố trên màn hình

Thật không bất ngờ khi kết quả cũng không cách biệt mấy. Đương nhiên là Gia Kiệt chiến thắng

- Vậy...kết quả đã rõ. Giám đốc Gia Kiệt đã chiến thắng. Sun&Moon giao cho anh – tôi bắt tay hẳn. Bàn tay lạnh ngắt vì sợ hãi làm tôi khinh bỉ con người này, cái vẻ mặt của anh ta sao mà khác lúc đối xử lạnh nhạt với tôi và dâng cả sự nghiệp cho Minh Nguyệt, coi như lần này tôi không tính toán với hẳn ta

44. Chương 44

****Cảm ơn các bạn thời gian qua đã đón đọc truyện của mình. Các bạn có thể đóng góp ý kiến để mình rút kinh nghiệm. Vì lịch học nên mình có thể sẽ không up truyện thường xuyên được. Dù vậy vẫn mong các bạn ủng hộ truyện của mình :))))

Cuộc sống thường nhật của tôi vẫn diễn ra, không lâu sau bộ phim của tôi sẽ bấm máy, tôi không thể nào lơ là được. Tối nay có hẹn. Mặc dù mọi chuyện bên ngoài cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì nhưng vẫn còn nổi tức giận, oan ức trong lòng tôi cứ canh cánh, chực muốn trào ra và...sẽ có khoảnh khắc nào đó tôi không thể kìm chế tốt như thế này

- Chào, mọi người đến đầy đủ rồi thì chúng ta bắt đầu vậy
 - Đây là nữ chính sao? – tên Kay hất mặt coi thường, còn Mạc Lâm cũng như bao cô gái mới vào nghề khác, rụt rè, e sợ
 - Phải, giới thiệu với cậu đây là Mạc Lâm, học ở December là nữ chính, chắc cậu cũng đọc mail tôi gửi rồi nhỉ?
 - Rồi, nhưng tôi không nghĩ nữ chính lại là cô gái mặt búng ra sữa thế này
 - Thôi được rồi, chúng ta ngồi xuống bàn kịch bản được không? – Emma lên tiếng
 - Đạo diễn, em rất thích nhân vật nữ của chị, cô ấy rất dễ thương, cũng khá tội nghiệp...nhưng, có nhiều cảnh phải diễn tả rất nhiều cảm xúc, em sợ...
 - Nếu sợ cô có thể rút lui – Kay vẫn ngạo mạn ghét bỏ Mạc Lâm, có vẻ cô bé hơi khó chịu
 - Anh nghĩ cơ hội để 1 nữ sinh như tôi vào được đây là bao nhiêu? Tại sao tôi phải rút lui khi còn chưa cố gắng chứ? – nó quay ngoắt sang tôi – Ý tôi là muốn được đạo diễn nói về nhân vật đó nhiều hơn mà thôi
- Tôi cười thầm. Tay con bé đang run bần bật lên kia. Vậy mà nó vẫn cứng mồm cứng miệng như vậy. Diễn xuất cũng không tồi, có thể qua mặt được Kay. Mọi chuyện sau đó khá là suông sẻ
- Tôi bước nhẹ nhàng trên vỉa hè. Tranh thủ sắp xếp kí ức 1 chút
- Mẹ ơi...ba đâu hả mẹ? – câu nói của cậu bé và mẹ bên cạnh phát giác đến tôi. Người tôi lặng thinh, hình như tôi đã quên gì đó...cũng đã nhớ ra gì đó. Lập tức rút điện thoại ra
 - Alo...
-

Anh tỉnh dậy trong căn phòng ẩm mốc, rất cũ, có mùi máu, trong tình trạng bị trói trên ghế. Bên cạnh còn có Minh Nguyệt và Gia Kiệt. Chuyện này là thế nào? Đầu anh ong ong kể từ khi từ công ty trở về nhà. Chắc là bị bắt cóc rồi

- Này...các người là ai?
- Không 1 tiếng trả lời mặc dù có cả chục người đứng ở đó, họ bắt đầu đổ xăng, đầy khắp phòng, mặc cho tiếng hét của Minh Nguyệt
- Này, các người làm gì đó? Thả tôi ra, tôi báo cảnh sát bây giờ
 - Nín đi nếu không muốn chết – anh nhận ra giọng của em – về hết đi...Bây giờ các người sẽ lần lượt trả lời câu hỏi của tôi. Nếu không thích... - tôi bước đến đưa bình nước tẩy rửa -đây sẽ là hình phạt của cô ta. Tôi thì không đủ khả năng mua axit đâu, nên xài cái này cũng được
 - Em điên rồi Gia Hân – Gia Kiệt bức xúc – cái đó còn ghê hơn axit

- Anh cũng biết sao? Vậy...bắt đầu từ anh trước vậy. Đã có bao giờ...anh xem tôi là em gái chưa? – tôi mong ngóng câu trả lời của hắn, thật không ngờ...sau ngần ấy năm tôi vẫn như vậy

Hắn không trả lời, cũng được thôi. Tôi không còn đủ kiên nhẫn nữa. Chất dịch đậm đặc dần chảy lên đầu cô ta. Lúc đầu thì không cảm thấy gì đâu

- Khoan đã, dừng lại

Một nỗi thất vọng dấy lên trong tôi. 1 người mà tôi cho là tham sống sợ chết lại cứu 1 cô gái sao? Quá khó tin...đúng là mọi chuyện đã thay đổi rồi

- Có...anh...anh...chỉ mới nhận ra nó khi nghe tin em....5 năm trước

Tôi cười khẩy, gương mặt hắn thật giả dối, tôi di chuyển ánh mắt sang anh, người này giờ im lặng

- Minh Nguyệt, cô còn nhớ căn phòng này không? – cô ta trợn to mắt – tôi không nhớ đã xảy ra chuyện gì ở đây. Cô có thể giúp tôi chứ?

- Tôi cấm cô nhắc lại chuyện đó – anh nghiêng răng cảnh cáo Minh Nguyệt

- À...là chuyện đó sao? – xem ra vẻ mặt đắc thắng của cô ta không giúp ích gì rồi

- Tôi đã nói là cô đừng có nói... - Gia Hân tức giận đập vào bụng anh, ngã xuống sàn, cả người ê ẩm nằm bất động, muốn gượng dậy cũng khó

- Tôi không hỏi anh. Cô nói đi

- Nếu cô muốn nghe... - hắn cũng tò mò chưa biết thật hư mọi chuyện năm xưa ra sao, cũng chưa muốn hỏi, bây giờ thì có cơ hội rồi – 5 năm trước, tại căn phòng này...tôi ngồi đây, còn cô...kí vào đơn li dị với thỏa thuận...tôi sẽ để yên cho đứa con thơ trong bụng cô – tiếng cười kinh dị cùng 1 chút rên rỉ tê tái do hóa chất chảy xuống mặt làm cho da mặt cô ta đỏ ửng – nhưng cô...dễ tin quá cho nên...tôi đã giết đứa nhỏ đó

Từng câu từng chữ tôi nghe rất rõ ràng từ miệng cô ta...nhưng tôi vẫn không tin nổi mình đã trải qua chuyện đó thế nào. Cả người tôi khuyu xuống sàn, đó vẫn chưa phải là điều đau nhất, phải không? 1 mảnh kí ức lại trào về trong tôi, là giọng nói của anh

- Á... - cô ôm đầu nằm gục xuống

- Hân...dừng như vậy...dừng nhớ nữa – anh thăm thiết cầu khẩn tôi, rướn người về phía tôi – xin em!

- "Anh à, thí dụ như...Gia Hân mang thai thì anh tính thế nào?

Mang thai sao? Con? Tôi sẽ giết chết cô ta...cùng đứa con đó..." – những âm thanh rợn người thoát ra khỏi miệng cô, như 1 hồn ma rên rỉ

Cô quay cuồng trong kí ức, ôm đầu mình cô quần quai trong ngừng, nước mắt không ngừng chảy, miệng thì luôn lẩm bẩm

- Không phải...không phải đâu mà...KHÔNG PHẢI...

Sau 1 hồi không ai nói gì, tiếng âm ỉ cũng không còn. Cô lững thững ngồi dậy như người mất hồn, dốc hết chai thuốc còn lại lên người cô ta

- A... - mặc cho tiếng đau thét vang lên nhưng mặt cô vẫn lạnh như tiền, coi như không nghe thấy gì

- Hân...em dừng lại đi, cô ta sẽ chết đó – lời van xin từ anh và hắn làm tôi chững lại đôi lúc

- Các người vẫn cùng là 1 lũ nhĩ? – nước mắt tôi lại rơi. Tuy chỉ là 1 lúc thôi nhưng tôi cũng có muốn mình tha thứ cho họ...nhưng có lẽ mọi chuyện đã quá xa vời

- Không phải...em không hiểu. Đây là Việt Nam, không thể giết người tùy tiện đâu – giọt hóa chất cuối cùng cũng rơi xuống

Bây giờ thì ngoài tiếng thét của cô ta chẳng còn tiếng động nào. Tôi nhìn anh, muốn tìm kiếm chút gì đó là của tôi, 1 chút tình cảm của tôi có còn không

- Tôi sẽ hỏi anh câu cuối...Anh...có bao giờ yêu tôi không?
 - Anh chưa bao giờ ngừng yêu em cả - anh nhìn tôi chân thành đến nỗi suýt nữa tôi mềm lòng
 - Em...từ khi nào anh lại xưng hô như vậy với tôi? Lại còn nói mấy lời đó nữa...Mấy người thay đổi nhiều quá đấy – cô bước thụt lùi, anh lại sợ cô nghĩ quẩn
 - Hân... - tôi tức giận ném chai thuốc xuống sàn, nước bắn tung tóe – mọi chuyện đều thay đổi nhưng em biết...trái tim anh vẫn luôn không đổi mà, phải không?
 - Mấy người có thể chết cùng nhau được rồi đấy...Với lại ở đây, cảnh sát không phát hiện ai trong ngôi nhà cháy đâu – tôi bật lửa châm ngòi
- Từng hơi nóng hực vào trong người. Tôi lùi dần ra ngoài cửa, bao nhiêu tiếng kêu cứu trước mặt sẽ làm tôi yếu đuối mất, rồi Gia Hân của 5 năm trước lại trở về và bị tổn thương
- Hân...em đừng như vậy
 - Cởi trói cho anh đi
 - Có ai không cứu tôi với

Bọn họ thay nhau la hét trong đó với hi vọng có người tới cứu, ngọn lửa đang lớn dần, lớn dần...Anh đã nguyện rằng nếu chết trong tay cô, anh sẽ không bao giờ phải hối hận nữa

” Vụ cháy nhà mặc dù không gây thiệt mạng nhưng đã làm bị thương không ít các nhân vật quan trọng như giám đốc của Thiên Phước và Sun&Moon...”

Tất ti vi. Hôm nay cô lại bắt đầu 1 ngày mới. Đạo này ông canh nghiêm chặt chẽ hơn. Tôi cũng không còn gì cấm cản ông nữa. Bác sĩ tâm lý thường xuyên đến trò chuyện với tôi hơn, chắc họ sợ tôi sẽ lại như lúc trước, ngẩn ngơ cả tháng. Nhưng tôi đâu phải đứa ngốc, mấy cái trò thôi miên gì đó thật nhàm chán. Tôi chỉ...

Nhâm nhi tách cà phê xong là tôi lại bắt đầu quay cảnh đầu tiên ở December. Mọi người đã chuẩn bị xong từ sớm

Nhóm Linh, Đạt, Thảo, Đức và Minh cũng tung tăng đến trường thì gặp cô. Cái Linh nhí nhố chạy tới chào hỏi

- Chào mẹ...Sao đạo này mẹ không đến nhà con?
 - Đây là nơi làm việc – tôi không thèm đoán hoài gì đến câu hỏi đó mà trực tiếp nói với trợ lý đuổi nó ra
- Có lẽ tụi nhóc cũng hay tin gì rồi nên cũng bỏ đi. Tôi thở phào nhẹ nhõm, thật chẳng muốn đối xử như vậy chút nào. Không! Tôi đang nghĩ cái quái gì vậy, tụi nó dù sao cũng là con của anh. Tôi không lý nào lại đối xử dễ dãi với chúng. Đó sẽ là điểm yếu của tôi mất

45. Chương 45

Sắp xếp mọi thứ vào túi xong, tôi cất đồ lên xe. Đầu đó trên sân thượng, ai đó đang quan sát cô, anh nghĩ rằng nếu không thể ở bên cô, anh vẫn muốn đứng từ xa quan sát cô, 1 ngôi sao sáng mà có lẽ anh mãi mãi không thể với tới được

- Hôm nay cô có vẻ nghiêm túc quá đấy đạo diễn - tên Kay làm tôi khó chịu cuối cùng cũng tới - mặc dù tôi phải công nhận là cô rất chuyên nghiệp...nhưng như vậy chẳng giống cô chút nào
- Không liên quan đến anh. Chiều nay có cảnh quay, đừng đến trễ

- Cô làm việc nhiều đến nỗi không có thời gian hẹn hò đâu đấy

- Tôi không hẹn hò - bước qua người hần, tôi phóng xe đi. Thật khó chịu!

- Thành, cậu đi đâu vậy? Làm tôi tìm này giờ - Tiến nổi giận đùng đùng trong phòng - đã bệnh thì lo mà nghỉ ngơi đi

- Tôi chỉ ra ngoài hóng gió chút thôi mà - anh phớt lờ lên giường nằm

- Cậu biết bây giờ tôi thấy ai không? Tôi thấy Công Thành của 5 năm trước đấy

- Tôi bây giờ vốn là Công Thành của 5 năm trước mà - bờ gối anh ướt đầm

Tiến cũng bó tay. Trước khi ra khỏi phòng anh còn kịp buông 1 câu

- Hôm nay là sinh nhật của Hân... thật sự...không phải trong kí ức của cậu đâu

Anh nhớ chứ, làm sao mà anh quên được, nhưng anh chẳng thể làm gì trong hoàn cảnh này

“Lời nói thất lòng bao giờ cũng hoàn hảo nhất”

Anh quyết định mặc áo khoát vào. Mới nghỉ có 1 ngày mà anh cứ liên tục ra ngoài, khó tránh sức khoẻ kiệt quệ. Đã vậy cả ngày anh còn đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, không biết bao lần anh muốn bỏ cuộc. Bây giờ là quá muộn để đặt người ta làm. Nhưng không phải nó thì không được

Đã khuya lắm rồi, tôi mới về khách sạn. Lúc này ông vừa nhắn tin nếu không tôi cũng quên mất hôm nay là sinh nhật mình. Ông còn tặng tôi đôi giày rất đẹp

Anh đã đứng trước phòng tôi từ lúc nào. Tôi lạnh nhạt không thèm liếc anh ta lấy 1 cái

- Chúc mừng sinh nhật - anh cố nặn ra nụ cười tươi tắn nhất

- Cảm ơn - cô cũng không nở từ chối khi mà anh mặc bộ đồ bệnh nhân thế này - là của ai mua sao?

- Không...là anh mua. Em mở ra đi - anh muốn nhìn vẻ mặt cô lúc nhận quà

Cô cũng không ngại ngừng mở quà ra. Lại là nó - con ngựa...

...Nhưng nó khác, là 3 con bằng thuỷ tinh. Tuy nhiên con ở giữa còn có cái vòng thiên thần trên đầu. Nó giống như 1 gia đình, cũng giống như tôi và anh

- Anh đang chế nhạo tôi đó à? - tôi bật khóc

- Anh muốn... - anh chưa kịp nói xong lời thì đã gục xuống, anh không còn đủ sức nữa

- Công Thành... Phan Công Thành...

Cô nhanh chóng gọi bác sĩ đến nhà. Với sức của cô thì không thể đưa anh đến bệnh viện được rồi. Bác sĩ nói anh quá mệt vì chạy đi chạy lại ngoài trời trong tình trạng ốm yếu. Bộ anh ta bị ngốc hay sao chứ? Đã yếu mà còn ra gió

Anh tỉnh dậy mà đầu óc quay cuồng. Đã 11h trưa rồi

- Anh tỉnh rồi ạ. Đây là cháo của anh - anh ngờ vực nhìn xung quanh, là hương cam thảo!

Anh thích thú tham quan, hiếm khi có cơ hội tốt như vậy. Mọi thứ quá ngăn nắp, chẳng giống nơi ở của 1 cô gái chút nào. Ánh nắng xuyên qua phòng, lọt qua mắt anh. 1 vật bằng thuỷ tinh phản chiếu lung linh. Cô đã nhận nó

Một mỗi bước chân vào phòng, cô nằm la liệt trên giường. Tranh thủ nghỉ ngơi 1 chút. Có mùi là lạ trên giường...Cô giật bắn người ngồi dậy. Ở 1 góc phòng có người con trai đang chăm chút lau chùi món đồ đó. Trông anh ngoan ngoãn như 1 đứa trẻ. Tôi tự hỏi người mà tôi luôn oán hận bấy lâu là ai?

- Anh đang làm gì vậy?

- Em về rồi sao? Muốn ăn gì không?

- Khoẻ rồi thì về đi - cô lạnh lùng đuổi anh về

- Chưa
- Anh đùa tôi đấy à?
- Em chưa khoẻ thì làm sao anh khoẻ được
- Đừng có nhiều chuyện. Về đi. Sao anh cứ làm phiền tôi vậy chứ?
- Em biết tối qua anh muốn nói gì không?
- Làm sao tôi biết được
- Anh muốn...được yêu em hết mình...trong quãng đời còn lại
- Xong chưa. Giờ thì về đi – Cô lặng người 1 lúc, nhưng rồi cũng đuổi anh về

Rầm...

Tôi trùm mền lên đầu. Mặt tôi nóng ran. Tôi biết lúc này tôi chính là Gia Hân yếu đuối năm xưa. Mọi chuyện thật mờ ảo. Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Hơi thở gấp gáp như người bị bệnh tim. Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi nhớ rõ chính là cảm giác này. Lúc tôi tỏ tình ở Nha Trang, cũng là cảm giác tôi qua anh tặng quà cho tôi, ngay cả lúc anh ngã bệnh...tôi vẫn thật thà, cả tin và lo lắng cho anh đến vậy, y hệt 5 năm trước.

Từng giấc mơ xuất hiện trong tôi. Nhiều đêm tôi mất ngủ vì anh, nhiều lúc tôi tự nhận mình là kẻ không đáng sống, tôi tự nghĩ rằng anh thật sự quan tâm đến mình, tôi yêu anh đến chết đi sống lại...nhưng tất cả những gì tôi nhận được...chẳng có gì. Tình yêu...gia đình...cuộc sống...đều biến mất và trở nên vô nghĩa. Cho đến bây giờ...tôi không biết lý do để mình tồn tại là gì nữa...

Tôi điên mất! Nó lại mất kiểm soát lần nữa...trước con người đó.

- Thành. Ai đã làm chuyện đó?
- Gia Hân
- Cái gì?... – nhìn mặt Tiến hơi xanh – mặc dù tôi biết chuyện cô ấy nổi điên sớm muộn gì cũng xảy ra nhưng...không người cô gái yếu đuối năm nào lại trở nên như vậy. Hận thù thật đáng sợ mà
- Không. Cô ấy vẫn như vậy – anh mỉm cười nhớ lại lời nói tối hôm đó

“Cho xe cấp cứu và cứu hỏa đến đi...”

Rõ ràng việc này đã nằm trong dự tính của cô ấy. Ngay từ đầu ý định của cô ấy chỉ muốn hù dọa thôi

Hôm nay cô quyết định dọn nhà đi. Nếu cứ sống ở khách sạn mãi cũng không tốt lắm.

Đứng trước căn biệt thự cũ kĩ quen thuộc mà cô thấy ấm lòng. Mặc dù...cứ nghĩ về cái chuyện tội lỗi họ đã làm.Tôi vẫn không thể quên được...

Quần áo của tôi cũng chỉ có thế. Tôi tranh thủ dọn dẹp lại nhà cửa, nhưng hóa ra nó cũng gọn gàng phết. Lần cuối cùng tôi thấy nó là lúc tôi nổi điên đập vỡ mọi thứ. Cái tủ thuốc ở đây cũng còn nguyên, thật may. Tôi thấy hình ảnh nhét nhác của mình đang nằm bết bết trên sàn máu. Cả giọng cười và nước mắt của mẹ

- Anh có chắc huyện này được không? – Gia Kiệt nắm chặt tay Thảo My
- Nếu em ấy đã nhớ lại chắc cũng nhớ em rồi. Em chỉ cần nói vài lời giúp anh thôi

Thảo My đã yêu người đàn ông từng quy lụy cầu xin cô cho biết chút thông tin về Gia Hân. Cô không nỡ để anh ấy phải dấn vật cũng như hóa giải mối hận thù giữa 2 người anh em

Hít thở thật sâu, My mạnh dạn bấm chuông

- Ai vậy? – có tiếng vọng từ trong nhà ra
- Chào cậu

- Thảo My – tôi quá bất ngờ, ôm chầm lấy cậu ấy, tôi nhớ cậu ấy lắm. Muốn kể tất cả mọi chuyện trước đây và hiện tại – sao cậu biết đường mà tới đây?
- À, mình hỏi...mọi người
- Đạo này cậu vẫn sống tốt chứ?
- Ồ...mình có chuyện muốn hỏi
- Cậu nói đi
- Cậu...vẫn không thể tha thứ cho anh ta sao?
- Sao cậu lại đột nhiên hỏi? Không phải trước đây cậu ghét anh ta lắm sao?
- Tội mình...đang quen nhau, cũng lâu rồi – lời Thảo My nói như tiếng sét đánh qua đầu tôi – Anh ấy không phải như những gì cậu nghĩ đâu
- Nếu cậu tới đây để nói về anh ta thì về đi
- Cậu phải nghe mình nói. Anh ấy rất thương cậu, ba mẹ và cả Sun&Moon nữa
- Thương sao...Thương mà lại giao hết công ty cho Minh Nguyệt, giao em gái cho 1 tên khốn nạn và không bao giờ gặp ba mẹ lấy 1 lần sao?

46. Chương 46

- Nhưng bây giờ anh ấy thay đổi rồi. Cậu thấy đấy anh ấy đang cố giành lại công ty. Mặc dù công việc rất bận nhưng ngày nào anh ấy cũng thăm mộ ba mẹ và cũng tìm kiếm cậu suốt mà – Thảo My khóc sướt mướt, tôi thấy cũng xót lòng, thăm nguyên rửa ông anh đã làm vậy với cậu ấy
- Phải. Mọi chuyện đều thay đổi. Cậu cũng vậy. Vậy hẳn quen cậu lúc nào? Lúc ấy hẳn có biết mình nắm trong tay phần lớn cổ phần và nếu hẳn lợi dụng cậu để lấy nó, cậu có nghĩ tới chuyện đó không? – thấy My im lặng, tôi tiếp tục nói – Rồi cậu cũng sẽ bị tổn thương như mình thôi

Thảo My ngược đôi mắt ướt đẫm nhìn tôi

- Cậu cũng thay đổi rồi Gia Hân. Gia Hân ngày xưa chỉ biết yêu thương người khác thôi, không bao giờ so đo với mấy thứ vật chất rẻ tiền đó đâu
- Chính vì Gia Hân ngày xưa ngốc nghếch nên mới bị người ta lừa cả tình và tiền để thành như bây giờ - tôi lạnh nhạt quay lưng – Lần sau nếu muốn nói chuyện thì nói hẳn đến gặp trực tiếp mình, đừng núp sau lưng người khác, hèn lắm!

Thảo My cũng biết ý, nhanh chóng bỏ về. Tôi biết những lời nói vừa rồi đã làm tổn thương cô ấy nhưng biết làm sao được, trong cuộc chiến này tôi phải cứng rắn thì mới mong mỗi cơ hội trụ vững. Hơn nữa, Thảo My cũng cần thoát ra khỏi vỏ bọc ngây thơ ấy đi

Thảo My vụt chạy ra ngoài, bỏ mặt Gia Kiệt đứng như trời trồng ở đó, hẳn vội lấy xe đuổi theo

- Em sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? – hẳn cầm tay chặt tay cô, không cho cô chạy nữa
- Không – cô né tránh ánh mắt sắc bén đó
- Nó đã nói gì với em?
- Cô ấy nói...anh quen em là vì muốn lợi dụng em để lấy số cổ phần còn lại của công ty
- Cái gì? Sao nó có thể suy nghĩ như vậy? Em tin sao?
- Em....không biết nữa – cô lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt lã chã

- Sau bao lâu quen nhau mà em lại nói ra câu đó sao?
 - Anh nói xem, 1 người tốt như anh, ai mà không muốn, sao lại đột nhiên chọn 1 cô gái tầm thường như em chứ? Anh bảo em phải nghĩ sao?
 - Em không tin anh sao?
 - Gia Hân cũng từng tin hần, rồi cũng thành ra như vậy – cô quệt dòng nước mắt – em cần thời gian suy nghĩ
- Thời gian đang cận tết. Mọi người đều bận rộn. Đoạn phim chúng tôi di chuyển đến tầng 3 Thiên Phước để quay
- Đoạn này, Mạc Lâm em vừa xuất viện, đi từ đây ra...chú ý nét mặt...- tôi đang chỉ đạo diễn xuất cho Mạc Lâm
 - Công Thành đang xa đi tới. Anh cũng đang đi kiểm tra các cửa hàng. Cô làm việc rất tốt, đã trưởng thành hơn nhiều
 - Nguyễn Gia Hân...Em ra đây cho anh! – từ đâu vọng tới 1 giọng nói hùng hổ, là của Gia Kiệt, hần đang nổi điên
 - Có chuyện gì ồn ào vậy?
 - Em đã nói gì với Thảo My? Cô ấy đã 1 tuần không liên lạc với anh rồi
 - Chuyện 2 người làm sao mà tôi biết được – tôi vẫn thản nhiên
 - Cô ấy rất dễ xiêu lòng. Sao em có thể nói những lời ấy với cô ấy? – hần hét lớn
 - Phải, tụi con gái tầm thường chúng tôi rất yếu lòng. Vậy thì đáng ra anh đừng nên cư xử như kẻ hèn, nếu muốn nói gì thì cứ nói trực tiếp với tôi. Hơn nữa, nhìn vào cũng giống anh đang lợi dụng người ta lắm. Ai biết trong đầu anh đang tính toán điều gì chứ
 - Anh không có, tình cảm anh dành cho cô ấy là thật lòng
 - Nếu anh có niềm tin như vậy thì nên trực tiếp nói với cô ấy, không phải tới đây làm loạn
- Nhận ra mình thật sự đã làm quá, hần ta ra về
- Anh ta đang nổi giận vì Thảo My sao? Hiếm gặp đấy – anh nhếch mép, coi như hôm nay anh đã được chứng kiến màn kịch hay
- Dạo này công việc cứ chồng chất mãi, làm không hết. Vậy mà đêm nào hần cũng điện thoại quấy rầy cô, làm cô ngủ không ngon giấc chút nào
- Hân à, cô ấy tắt máy rồi
 - Cô ấy cũng đóng luôn quán cà phê rồi
 - Em có liên lạc được với cô ấy không?
 - Anh thật sự lo cho cô ấy
 - Anh nhớ Thảo My
 - Anh yêu cô ấy...
- Tôi chưa thấy người đàn ông nào nực cười như vậy. Những lời đó đáng ra phải nói với Thảo My, không phải tôi. Nhờ vậy mà tôi nhận ra chút nhí nhố, trẻ con của hần ta. Lần đầu tiên yêu, hần ta phải trải qua những cảm xúc đó là chuyện bình thường, cứ cuống hết cả lên
- Tôi thông báo lịch nghỉ tết ọi người. Năm nay cho bọn họ thưởng thức ái tết ở Việt Nam là như thế nào. Hôm nay là buổi quay cuối cũng rồi
- Và hôm nay tôi cũng tình cờ gặp Thảo My trên đường. Nhìn dáng vẻ tiêu tụy như sắp chết đến nơi ấy, còn có người lục tung cả thành phố để tìm cô mà

- Muốn đi quá giang không?

Tôi đưa My về nhà mình. Dù sao nhà cũng rộng, thêm 1 người nữa cho vui

- Mấy ngày nay cậu sống ở đâu vậy?

- Mình ngủ trong quán

- Hèn gì hân không tìm được cậu – tôi cười

- Hả?

- Không...mà sao cậu không về nhà?

- Mình không muốn chạm mặt anh ấy. Mình cần thời gian suy nghĩ

- Thôi thì cậu cứ ở tạm nhà mình đi vậy

- Nhà to thế này cậu không ở hết đâu

Tối đến tôi rủ Thảo My ngủ cùng mình mặc dù còn nhiều phòng. Nằm trên giường, đã hơn 11 h rồi. Tôi đếm nhắm trong miệng 5...4...3...2...1...

Reng...reng...

- Hân...có điện thoại kìa...

“Alo...Này, em biết My đang ở đâu phải không? Alo...anh ơi anh say quá rồi...Nói với cô ấy anh nhớ cô ấy nhiều lắm...Chị ơi anh này say quá rồi, chị đến đưa anh ấy về nha...Tút...tút...”

Cái âm thanh hỗn độn vừa phát ra làm tôi ngủ ngon giấc hơn. Thảo My vụt dậy ra ngoài

Tôi biết bọn họ yêu nhau nhưng cũng đâu cần làm phiền kì nghỉ của tôi đến vậy. Tôi ăn sáng trong tình trạng toàn là mùi rượu trong nhà. Tôi không nói gì cả, chỉ im lặng. Nhấn nhin...

- Cậu đã cho uống thuốc giải rượu chưa? Có trong tủ đấy

- Rồi. Thật phiền cậu quá

- Mình sẽ kêu người rước anh ta về công ty

- Như vậy...không ổn đâu. Cứ để anh ấy nằm đây đi, chút mình đưa về

- Vậy được. Mình đi trước đây

Dù sao, tết năm nay cũng chẳng có gì làm. Tôi tự thưởng mình chuyến đi du lịch đến Hàn Quốc. Tôi đã đặt vé cả rồi, tối nay sẽ đi. Có lẽ tôi cần mua vài đồ

Đúng là lâu rồi không đi mua sắm, tôi cũng quên luôn kích cỡ của mình. Tình cờ tôi lại gặp ông cháu chủ tịch Châu ở Thiên Phước

- Gia Hân, cháu đấy sao?

- Cháu chào chủ tịch

- Giới thiệu 2 đứa, đây là Gia Hân mà ông nói với con, còn đây là cháu đích tôn của ông đấy

- Chào anh

- Chào Hân, rất vui được biết em. Mặc dù đã nghe ông kể nhưng không ngờ em lại xinh như vậy – anh ta cười tươi lộ rõ 2 hạt gạo rất duyên, tướng tá cũng được, lại là bác sĩ, sao lại không có người yêu chứ?

- Anh quá khen rồi

Thật không may cảnh tượng đó lại lọt vào mắt anh. Anh vò nát băng kê trên tay. Nếu không phải vì nể chủ tịch Châu thì anh đã hét kiêu hân rồi

- Em định đi đâu sao?

47. Chương 47

- À vâng. Em tính đi du lịch ở Hàn Quốc – tôi e ngại trả lời và thăm nghĩ anh ta thật nhiều chuyện
- Trùng hợp thế. Anh cũng sẽ đi công tác ở Hàn Quốc vào ngày mai. Vậy có gì anh alo rồi chúng mình đi chơi nha
- Ok anh

Cái từ “chúng mình” bung ra từ miệng anh ta nghe sao mà sến sẩm. Còn anh thì ngậm đắng nhưng quyết định không chịu lùi bước

- Kim, đặt cho tôi 1 vé đi Hàn Quốc tối nay

Cuối cùng tôi đã đến đất nước Hàn Quốc lạnh lẽo. Mùa xuân ở đây thật đẹp. Buổi sáng thật sáng khoải. Tôi dọn đồ đến khách sạn, sau đó đi bộ đến 1 tiệm café rất đang yêu, chọn vài cuốn sách và 1 cái sandwich để ăn

- Hân...Em cũng ở đây sao? – bầu không khí đột nhiên tối sầm lại khi tôi nghe thấy giọng nói quen thuộc
- Trùng hợp thật – tôi cười nhếch môi
- Em đang đọc gì thế?

Suốt cả buổi anh cứ hết kêu đồ uống lại mò mẫm sách nhưng chẳng cuốn nào hay. Mấy cuốn truyện này không thu hút anh nhưng anh nghĩ ra 1 thú vui mới

Tôi đứng dậy vươn vai, cũng trưa rồi. Tôi sẽ kiểm cái gì đó nhét vào bụng. Tôi đã tìm hiểu kĩ rồi, gần đây có 1 quán ăn rất ngon. Nhưng...có cái gì đó níu giữ tôi lại...

Anh đang gục ngủ trên bàn. Gương mặt anh thanh thoát, lãng tử đến lạ, bây giờ tôi mới để ý anh ăn mặc cũng được đấy chứ, ít nhất cũng không phải là mấy bộ vest tẻ nhạt. Cẩm tờ giấy dưới tay anh, tôi ngạc nhiên. Anh biết vẽ, hơn nữa cũng vẽ rất đẹp. Anh vẽ tôi rất đẹp, nhưng trông anh có vẻ mệt mỏi. Tôi đưa bàn tay chạm nhẹ vào chân mày anh. Khẽ động đây, cảnh vật huyền ảo lung linh đến thế. Không chụp 1 pô thì tiếc lắm

Tách...Nghe tiếng động, anh tỉnh giấc

- Gần đây có quán ăn...anh có muốn....đi không?
- Đi – anh kéo tay tôi đi dù chẳng biết nó ở đâu
- Anh trả tiền đây
- Ok

Chúng tôi kêu 1 bàn đầy thức ăn: bánh gạo cay, mì tương đen, cơm trứng cuộn, canh kim chi...còn uống cả soju nữa chứ. Cuối cùng...tôi lại là người phải thanh toán, vì anh không mang theo ví tiền

- Sao anh có thể không mang theo tiền được chứ? – tôi nổi quạu, còn anh thì làm như mình chẳng có tội gì
- Bây giờ chúng ta chỉ có thể đi xe buýt về thôi đấy
- Dù sao cũng còn sớm, đi chơi chút đi

Anh kéo tôi đi khắp nơi, còn mua kem ăn nữa. Chúng tôi đã đi lòng vòng xem ca nhạc đường phố, biểu diễn xiếc, còn xem nhạc nước ở cầu. Thật sự rất vui

Rốt cuộc chúng tôi cũng về. Chen chúc lên xe buýt, không hiểu sao giờ này đông người thế không biết. Đứng sát người anh, tôi cảm nhận được hơi ấm bấy lâu từ anh mà mình đã lãng quên, cả người tôi nóng lên mặc dù thời tiết rất lạnh. Bây giờ mới để ý anh cao thật, cả người anh che lấp cả tôi

Chúng tôi chia tay nhau ở trạm xe buýt

“Xin lỗi vì không điện thoại cho em được. Mai chúng ta đi picnic được không?” – là tin nhắn từ hân ta

“Ok”

“Vậy mai em nhắn tin địa chỉ để anh sang đón”

“Vâng. Bye anh”

“Em ngủ ngon”

Không hiểu anh ta là bác sĩ hay nhà thơ nữa, nói toàn mấy lời trăng mây. Cô đâu biết là 2 người ở chung khách sạn. Còn ở đâu đó bên kia...

- Kim, sao cô lại đặt khách sạn hay quá vậy? – anh kìm chế nổi tức giận

- Xin lỗi giám đốc, khách sạn kia hết phòng rồi

- Bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm cho tôi 1 phòng

- Bây giờ là mùa cao điểm, muốn tìm phòng e là hơi khó

Nhưng đó không phải là lí do chính làm anh tức giận. Tại sao 2 người đó lại ở cùng khách sạn chứ?

Cho đến tận sáng nay...

- Trùng hợp thật đấy. Chúng ta ở cùng khách sạn – từ sáng sớm hân đã đưa tôi đến công viên – không khí thật tốt để đi picnic phải không em?

- Vâng

- Hôm nay trông em rất đẹp, mặc váy trắng, đội mũ trắng. Thật sự rất tuyệt

- Cảm...ơn anh – tôi thiết nghĩ đã phí cả buổi sáng với hân ta

- Đây, em ăn đi. Đây là cơm cuộn anh đặt họ làm đấy

- Ngon...ngon ạ... - mới sáng sớm mà đã ình ăn cơm, là muốn đầu độc mình sao

Anh ta cứ thao thao bất tuyệt cái gì mà tôi chẳng hiểu. Cứ thấy đầu óc quay cuồng

- Em sao thế Hân?

- À...Em đột nhiên nhớ rằng...hôm nay em có việc phải làm. Em về trước nha! – tôi nhanh chóng vọt đi, không quên cầm theo túi

Trốn hân ta cứ như là trốn nợ vậy. Điện thoại tôi cứ rung liên tục

- Alo...

- Em đang ở đâu vậy? – giọng anh thở hồng hộc

- Công viên

Tự nhiên hỏi người ta ở đâu rồi cúp máy luôn là sao? Chẳng bao lâu sau tôi thấy anh chạy đến

- Em đã đi đâu vậy? – anh ôm chầm lấy tôi. Tôi cảm nhận từng giọt mồ

- Tôi...

- Anh hỏi lễ tân, họ nói em đi với 1 người đàn ông. Anh còn tưởng... - rồi anh không nói gì nữa. Anh ôm tôi thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi chân tôi tê cứng vì lạnh

- Bây giờ anh sẽ dẫn em đi trượt tuyết. Coi như cảm ơn em hôm qua

- Trong bộ dạng này á? – tôi đang mặc váy đó

- Vậy thì đi mua đồ

- Đổi bộ khác đi
- Nhìn cũng được mà
- Sao anh mang đồ giống tôi?

48. Chương 48

- Đâu có giống, đồ trượt tuyết thì nhìn tựa nhau nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ khác
 - Thật á? – tôi cũng nửa tin nửa ngờ
- Chúng tôi đến Yongpyong. Tuyết ở đây trắng xóa cả 1 vùng
- Thật sự thì đây là lần đầu tôi trượt tuyết
- Anh biết trượt chứ?
 - Không – anh trả lời tỉnh bơ
 - Sao? Vậy sao dẫn tôi đến đây?
 - Nhiều người không biết cũng đến thôi
 - Vậy anh...Á... - tôi bị ngã 1 cú đập cả mông, đứng lên không nổi nữa. Có lẽ vì hét quá to nên ai cũng nhìn tôi chằm chằm. Mắt mặt chết mất! Tôi chẳng dám đứng lên nữa
 - Em tính ngồi đây đến khi nào? – anh đỡ tôi đứng lên – nhìn em chẳng khác lúc xưa là bao
- Tập dần rồi cũng quen. Tôi trượt thành thạo hơn. Sau đó, chúng tôi ghé vào 1 quán lẩu, phải công nhận đồ ăn cay quá trời. Tôi là người đề nghị chụp hình, đi chơi mà không chụp hình thì còn gì là vui. Lúc đầu anh không chụp nhưng sau đó thì cũng chịu thôi. Rất đáng yêu!
- Chúng tôi dành cả buổi chiều tối ngồi ăn bánh và đọc truyện tranh ở gần đó - núi Baekdudaegan. Mặc dù chẳng hiểu gì nhưng nói cũng có cái thú vui riêng của nó. Hay tôi đang ở cạnh anh nên tâm trạng mới tốt như vậy?
- Cuối cùng, tôi quyết định về nước sớm để đón gia thừa và cũng để...
- Ba mẹ dạo này khỏe không? – đặt bó hoa lên mộ, tôi vuốt ve tảng đá lạnh ngắt
 - Em cũng đến thăm ba mẹ sao? – hấn thù lù xuất hiện sau lưng làm tôi giật mình
 - Anh cũng thường đến đây sao?
 - Ở đây cỏ mọc nhanh lắm nên anh phải thường tới cắt cỏ...Cảm ơn em – hấn đột nhiên đổi giọng ngọt ngào
 - Gì?
 - Em luôn là người ấm áp và tình cảm nhất
 - Toàn những lời sáo rỗng – tôi bỏ đi nhưng câu nói cũng hấn làm tôi chững lại đôi chút
 - Cảm ơn em đã tha thứ cho ba mẹ...và giúp anh và My làm hòa
 - Giúp gì chứ? – tôi thầm nghĩ anh ta cũng biết cảm ơn đấy chứ
- Đêm giao thừa...tôi thấy tim mình rộn ràng, ấm áp hấn, nhưng cũng có chút lạnh lẽo, cô đơn. 1 thân 1 mình dạo bước trên đường không 1 bóng người. Giờ này chắc nhà nhà chỉ ở nhà ăn tết sum vầy thôi. Có ai lạc lối như tôi không chứ?

Tôi không biết lúc đó tôi đã vượt qua nỗi đau khủng khiếp đó như thế nào để bây giờ đầu óc tôi trống rỗng, tôi không biết mình muốn gì, nghĩ gì, muốn trả thù ai, giận ai. Nhưng ít nhất tôi cũng thấy mình thanh thản, không mù quáng

Tôi không biết mình có tha thứ cho ba mẹ không, tại sao...tôi lại không cảm thấy chán ghét họ, không lẽ...những người nuôi dạy tôi, yêu thương tôi mà cũng lừa gạt tôi lại quan trọng hơn người mẹ ruột đá sinh tôi ra nhưng chưa bao giờ thấy mặt sao? Hay đưa con...tôi chưa kịp cảm nhận hơi thở và sự tồn tại của nó thì đã nhanh chóng biến mất. Tôi nghĩ...chúng tôi không có duyên gặp nhau và yêu thương nhau

Bản thân Gia Hân cứ vô thức trong đêm tối mà không biết, điện thoại trong xe cứ reo bần bật này giờ

- Sao rồi? – Đức lo lắng hỏi

- Không nghe máy

Câu nói từ Minh làm cả đám rơi vào tuyệt vọng và lo sợ. Nghe tin Công Thành bị tai nạn, mặc luôn cả đồ ngủ chạy đến đây. Giao thừa mà cũng không được ngủ ngon nữa

Bụp...bụp...màu sắc và âm thanh vẫn như lúc đó. Lặng lẽ, rục rĩ, tất cả thu hết vào tầm mắt của cô...chỉ có duy nhất...

Đã 1 tháng kể từ thông báo quyết định từ bác sĩ, ai cũng mang trong mình nỗi buồn, gánh nặng trong lòng. Còn cô, không ai biết cô nghĩ gì, nhưng cũng không thể nói cô tới thăm người mà cô luôn hận được. Nhưng hơn ai hết, nỗi thống khổ đó, để giữ cho nó không bị ảnh hưởng đến công việc và mọi người, có khó đến thế nào. Hằng ngày làm việc, mệt mỏi, nhưng điều làm cô thấy có ý nghĩa nhất là việc tới thăm anh

Tôi lúc nào cũng cho rằng mình mạnh mẽ, rằng tôi đã quên anh, chẳng còn cảm giác nào với anh, nhưng sự thật đã được chứng minh...cho đến tận ngày hôm đó, ngày mà tôi nghe tin anh nhập viện, nghe bác sĩ nói. Giống hệt cảm giác tôi mất đi tất cả vào 5 năm trước. Mọi thứ phút chốc đều tan biến, cuộc sống quay về với ác mộng và địa ngục. Đôi lúc, tôi còn mơ thấy anh, thấy hình ảnh anh ân cần với tôi thế nào. Tôi nhớ lúc chúng tôi sang Hàn Quốc. Nhớ anh!

Có lúc la mắng anh, đọc sách cho anh, hát cho anh nghe, nói anh nghe về ý tưởng mới của mình...nhưng tất cả đều vô vọng. Có hôm, Gia Hân không kim được mà khóc ròng cả 1 đêm dài

- Đồ lười biếng, anh không dậy làm việc sao? Nhất Tiến đang nổi đóa lên kìa

- Anh định làm hao tổn tài nguyên bệnh viện đến khi nào? Đi đi còn có nhiều người cần nằm lấm đấy

- Để xem tới lúc anh dậy, biết tay tôi cho coi

- Anh ngủ mãi như vậy thì lấy ai quan tâm tôi đây hả?

- Đồ độc ác, anh mau tỉnh dậy đi chứ, em sắp đổ bệnh vì anh rồi này, anh không dậy chăm sóc cho em à?

- Đây, em vẫn chưa hết giận anh đây đấy, dậy xin lỗi em 1000 lần đi...và... - sống mũi tôi cay xè, giọng nghẹn lại khó nói – và...nói yêu em. Lúc đó...em sẽ tha thứ cho anh...

Cho dù cố nói vui về đến cỡ nào, hài hước ra sao? Lòng tôi vẫn cảm thấy chua xót, đau đớn, đau hơn rất nhiều, và khi đó, nước mắt tôi lại rơi...1 lần nữa...vì anh

Cái Linh không thể ngăn nổi bờ vai run lên vì khóc, nó dụi chặt vào lòng Đạt. Tụi nhỏ nhận ra rằng không phải vì mình không thấy mà có nghĩa là nó không có. “Cho dù như thế nào, người yêu Công Thành nhất, chỉ có Gia Hân mà thôi, mãi mãi như vậy”

49. Chương 49

Bác sĩ và y tá ra vào nườm nượp phòng bệnh. Bạch...giỏ trái cây trên tay tôi rơi xuống. Tôi vội chạy vào

Anh đang ngồi đó...bất động, bờ môi anh nhợt nhạt. Cả thân hình đó vững chãi trong mắt tôi, hình ảnh mà tôi mong chờ 1 tháng nay

- Anh ấy có vẻ đã khỏe. Cô có thể thăm bệnh nhân

Trong phòng chỉ còn 2 người, thoát khỏi cơn mộng mị, tôi bước từng bước lững thững lại gần anh. Cánh tay run run đưa lên, thoáng chốc đôi mắt đã đắm nước. Khoảnh khắc anh tỉnh dậy, tôi đã chờ rất lâu rồi, ánh mắt ôn nhu ấy, đã lâu lắm rồi tôi không được thấy. Làn da xanh xao của anh, anh mấp máy như muốn nói gì đó

- Cuối cùng...sau 5 năm, tôi vẫn phải nói...anh là đồ tồi...Sao anh có thể đối xử như thế với tôi, tôi còn chưa trả thù anh mà. Nhỡ như...nhỡ như...anh không tỉnh lại nữa thì biết làm sao? – tôi khóc òa lên, như trẻ con, không ngừng trách móc anh

- Em biết...- giọng anh khàn khàn, lẫn cả tiếng nấc của tôi, phải rất khó nói để nói nên lời – mặc dù không mở mắt nhưng anh không ngừng suy nghĩ trong đầu...

Tôi mở to mắt, cái này thì bác sĩ không có nói

- Anh đã viết nhật kí 1 tháng...à không, cả đời mình, và có lẽ anh sẽ luôn thuộc nó... - tôi nín thở nghe anh nói – anh yêu em

Tôi bật khóc, ôm chầm lấy anh, ngọ nguậy trong lòng anh, anh siết chặt tôi hơn. Hít hà hương cam thảo mà anh hằng yêu thích. Ngày tôi nghe tin anh, tôi suýt nghẹt thở vì đau. Trái tim không đập thì làm sao còn sống chứ

Sau đó, anh xuất viện, mọi người mở tiệc tùng tưng bừng. Tôi nhẹ nhàng ngồi lên bãi hoa, anh ở đâu đó cũng tới

- Anh còn chưa khỏe, uống ít thôi

- Anh còn mệt lắm, em tới chăm sóc đi hay dọn tới ở luôn cũng được. Anh không lấy tiền nhà đâu

- Có điều kiện đấy – tôi bật cười

- Sao cũng được – anh tham lam chiếm trọn bờ môi của tôi, bàn tay luồn sau gáy, tôi cảm giác đây là cảnh lãng mạn nhất trong phim – sau này không được lạnh nhạt với anh

Tôi lại thấy buồn cười trước thái độ của anh. Sao mà đáng yêu thế!

Bây giờ là giai đoạn gấp rút quay phim, tôi phải thức trắng cả đêm cũng diễn viên, ăn cũng chưa no nữa. Nhưng hôm nay có gì đó lạ

- Các người là ai? – giọng tôi trầm hết mức có thể

- Chúng tôi nhận lệnh giám đốc Thiên Phước đến dọn đồ đi – từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng mà tôi nghe được. NGUYỄN CÔNG THÀNH!

Tôi lập tức vác xe tới nhà anh, bỏ mặc sự mệt mỏi và cái bụng đói. Mùi thơm trong nhà thu hút tôi, bụng bắt đầu sôi sùng sục. Đang đấu tranh không biết có nên vào không thì bé Thảo từ trong nhà chạy ra

- Mẹ tới rồi ạ. Mẹ vào đi! – nó kéo tay tôi, cứ tít ta tít tít. Tự nhiên tôi thấy hôm nay nhà vắng hẳn

Bụp...bụp...Tiếng pháo hoa, giấy vung đầy đầu tôi. Tiếp đó là tiếng vỗ tay rầm rầm. Còn anh đứng giữa, mang tạp dề mà có vẻ nghiêm túc, chỉnh tề

- Đây là tiệc chào mừng mẹ về nhà

- Từ khi mẹ đến, nhà mình cứ tiệc tùng suốt ấy nhờ

- Mà ba thì có bao giờ tổ chức tiệc ở nhà thế này đâu chứ

Anh hằng giọng. Y như rằng cứ như cái chợ, anh còn chưa kịp nói gì. Cả lũ im thin thít

- Em...

- Đói bụng thật...ăn thôi – cô bơ luôn lời anh định nói, đi thẳng tới bàn ăn – mọi người không ăn à, đồ ăn nguội hết bây giờ

- Dạ - như cá gặp nước. Đội quân liên tục chiến đấu với bàn ăn mà không để ý đến nhiệt độ phòng đã xuống âm độ

- Ba à...ba không ăn sao ạ? Đồ ăn ba nấu ngon phết đấy

- Cái này...ba không ăn thì cho con nha – anh chưa bao giờ phải nhục nhã như vậy, không coi anh – đường đường là tổng giám đốc Thiên Phước ra gì

Uất ức, anh đứng phắt dậy, không ăn nữa. Đứng đứng đi về phòng

Cộc...cộc...Tôi nhẹ nhàng vào phòng anh. Anh đang chăm chú làm việc. Bụng chắc anh đã giận chuyện bị phốt lờ

- Anh không đói bụng sao? – tôi kéo kéo tay áo anh, như trẻ con vò vò

- Không – giọng anh đáng sợ thật. Chắc anh giận thật rồi, ánh mắt không thèm nhìn tôi lấy 1 cái

Cái không khí đáng sợ ấy làm tôi không dám hó hé nữa, chỉ yên lặng ngồi trên giường, ngoan ngoãn như con cún con. Được 1 lát tôi nghĩ cần có việc nên ra ngoài

Anh thở dài, nghĩ cho dù cô ấy có nhớ lại, nhưng những biểu hiện yêu anh không còn nhiều nữa. Đôi lúc anh hoài nghi tình cảm của cô ấy có còn như xưa

Cạch...Cô lại vào phòng, anh lại trở về vẻ mặt lạnh, cầm cốc làm việc. Cô lục đục làm gì đó mà anh muốn nhìn cũng không được. Mắt si diện lắm!

Thoáng chốc đã 2h chiều, anh vươn vai, bây giờ mới thấy đói bụng. Nhưng chợt nhớ tới đồ ăn lúc trưa đã bị tụi nhỏ chén hết rồi. Tụi nó mà đã ăn thì phải ăn cho bằng hết mới được

Nghiêng đầu 1 chút, anh thấy Gia Hân đã say ngủ từ lúc nào. Lúc ngủ trông ấy cũng khép nép nữa, suýt chút nữa thì rớt xuống giường. Anh nhẹ nhàng đắp chăn cho cô. Nhưng ánh mắt lại liếc qua bàn bên cạnh. Trên bàn là khay thức ăn thịnh soạn đã nguội. Anh nghĩ cô đã cắt công hăm từ sớm nhưng anh không ăn. Còn 1 xấp ảnh và sticker ghi dòng chữ “Em định sẽ cùng anh xem ảnh nhưng anh đang bận nên thôi. Ăn ngon. Đừng giận! Ps: làm việc ít thôi, còn chưa khỏe đâu”

Thật dễ thương! Anh có muốn cũng không thể giận mãi. Anh vốn muốn nhìn bộ dạng năn nỉ xin lỗi của cô nhưng chắc không được rồi. Thì ra đây là anh lúc 2 đứa ở Hàn Quốc, đã rửa ra rồi sao. Nhìn cũng lãng mạn như những cặp đôi khác vậy. Anh mỉm cười đặt nụ hôn lên đôi môi hồng hào. Anh quyết định để yên xấp ảnh

Cô ngủ 1 mạch đến sáng hôm sau

Reng...reng...

- Alo – tôi mơ màng vớ lấy điện thoại

- Cô không sao chứ đạo diễn? – giọng Emma lo lắng

- Gì chứ? Cô đang nói gì vậy? – tôi còn tưởng mình đang mơ

- Tôi nghe nói cô bị ốm. Không sao chứ? Tôi đã nói cô nghỉ ngơi đi rồi mà

- Ai nói vậy?

- Thì cái người hôm qua nghe điện thoại cô á

- Hôm qua? – tôi giật thót mình, lật đật kiểm tra thời gian

8...G...I...Ồ...S...Á...N...G...

Vậy là từ hôm qua đến giờ tôi ngủ mê man ở phòng anh sao? Chết tiệt, sao không ai kêu tôi dậy?...tâm trạng hoảng loạn, tôi chạy đi tìm quần áo vệ sinh thân thể gấp. Chợt nhận thấy có cái tủ, đựng toàn đồ của tôi...Từ khi nào, tôi và anh cùng phòng vậy? Tạm thời, gác lại chuyện đó. Tôi nhanh chóng lo việc của

mình. Cả nhà vắng lặng không 1 bóng người. Chắc mọi người đã đi hết rồi, tôi cũng đến phim trường. Hôm nay có cảnh quay đặc biệt. Mặc dù tin tưởng Emma nhưng tôi là đạo diễn chính cũng cần phải kiểm tra lại. Mặc vội bộ đồ, tôi chạy ra xe...nhưng...có gì đó là lạ trong xe. Thế là tôi ngất đi ngay trong xe, có lẽ đầu óc tôi hơi choáng váng. Tôi tỉnh dậy trong căn phòng đầy mùi phấn. Mọi thứ trắng toát, rồi tôi nhận ra mình đang ngồi trên ghế, trong bộ váy cưới. Nhìn kĩ thì cũng đẹp lắm chứ! Nhưng đó không phải là vấn đề tôi nên quan tâm bây giờ. Cho dù từng đường chỉ mũi kim trên đây có là chuyên nghiệp, mặt tôi có bao nhiêu lớp phấn, tôi phải trốn đã. Tôi nghi ngờ mình bị bắt cóc bán qua biên giới rồi. Mặc dù cũng thấy tiếc...nhưng mà xin lỗi mi váy à...

Cạch...

- Hân...Cậu tỉnh rồi à? Thành nói đúng thật – Thảo My cũng mang bộ váy gần giống mà ngắn hơn, còn trang điểm nữa chứ? Mắt tôi trợn to

- Cậu...Sao?...Cái chuyện gì đây? – tôi lắp bắp, bao nhiêu câu hỏi cứ lòng vòng trong đầu, hay là tôi lại mất trí nhớ hay cái gì tự do

Thảo My cười tươi dắt tôi ra, đứng trước cái cổng lớn, tôi phải chột vạt với cái váy dài lòng thòng

- Thư giãn nào. Hôm nay...là ngày của cậu mà – câu nói ẩn ý của My làm tôi ngỡ ngơ ra mọi chuyện

Cánh cửa mở ra, tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi. Tôi nhận ra cả đoàn phim của tôi cũng ở đây, còn có ông, sư phụ, chủ tịch Châu và cả cháu của ông, Minh Nguyệt, anh hai và anh nữa. Từng bước chân của tôi nhẹ nhàng nhịp theo tiếng nhạc và nụ cười của mọi người

Còn anh đứng đó, nghiêm trang, phong độ hết lần đầu tiên tôi gặp anh. My trao tay tôi cho hân. Trong tiếng vỗ tay của mọi người, tôi và hân nói chuyện

- Ai biết chuyện này?

50. Chương 50

- Ai cũng biết. Hôm nay...em gái của anh đẹp thật

- Cuối cùng anh cũng gọi tôi 1 tiếng em gái... - có lẽ hân hơi sốc khi tôi nói vậy – nhưng mà...dù sao cũng cảm ơn anh...anh hai...

Hân mỉm cười trao tay tôi cho anh, anh siết chặt tay tôi. Cả phòng lặng thinh, chờ cha xứ độc

- Anh chẳng nói gì với em? Còn đánh thuốc mê nữa – tôi nghiêm mặt

- Rồi sao? Em định bỏ hôn lễ đấy à?

- Ờ - có lẽ anh tin lời tôi nói thật, bằng chứng là mặt anh cứng lại, nụ cười đập tắt lập tức

- Nhưng...theo kịch bản, em cũng phải đồng ý chứ? – thì ra là anh xem kịch bản của tôi, khúc cuối phim cũng có cảnh này, chắc là Emma đã nói

“Tôi...đồng ý”

Cuối cùng cả phòng vỡ òa trong tiếng reo hò. Minh Nguyệt liếc nhìn tôi không thoải mái lắm

- Cô cũng đến à? Cảm ơn

- Khỏi, chỉ là Thiên Phước hứa chia chút cổ phần thôi

- Vậy...cô không trách tôi cướp anh ấy chứ?

- Hân á? Người đâu mà suốt đời chỉ biết bám riết người ta thôi, nhàm chán – tôi bật cười, dù sao hôm nay cũng là ngày vui, đâu thể nổi giận được

Anh xoay người tôi lại đối diện với anh. Đứng trước anh bây giờ nhìn tôi thật nhỏ bé

- Em nói dối anh? – anh nheo mắt tỏ ý cười

- Anh làm cả cái phòng màu tím – tôi đánh trống lảng, anh im 1 chút rồi cũng nói

- Em ghét à?

- Chỉ là thấy không còn thích như lúc trước thôi

- Chứ bây giờ em thích gì?

- Em thích anh hơn

Tôi mỉm cười vòng tay qua cổ anh, nhón chân cho anh 1 nụ hôn. Hôm nay... cuối cùng...tôi cũng lại trở về Gia Hân của ngày xưa rồi. Không sao rồi Gia Hân à! Bây giờ...mày hạnh phúc rồi!

Ps: Mình cố viết cho hết truyện trước khi thi luôn. Cảm ơn các bạn đã đón đọc truyện của mình. Mong các bạn sẽ ủng hộ truyện tiếp theo của mình!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-tren-tuong>